

Елизабет Ноутън

БЕЛЯЗАНА

Експантук

ЕЛИЗАБЕТ НОУТЪН БЕЛЯЗАНА

Превод: Сия Монева

chitanka.info

Обвързан със задължения, смъртоносен и безпощаден, тъмнокосият Терон е лидерът на Аргонавтите — елитна група от воители, обречени да защитават света на безсмъртните от заплахите на подземния свят. Още в мига, в който той влезе в клуба, Кейси знаеше, че този мъж е различен. Такива като него в реалния свят просто не съществуваха — с дълги до раменете коси, мускуесто тяло и хищнически маниер, под който прозираше опасност и греховност. И той търсеше нещо. Нея. Тя беше тази, белязаната със знака. Кейси трябваше да умре, за да може неговият народ да продължи да живее и да съществува. Терон има за задача да я отведе в своя свят. Но дори 200-годишният потомък на Херкулес не е достатъчно силен, за да устои на изумрудените ѝ очи и естествена привлекателност. Скоро войната с чудовищата от подземния свят щеше да започне и Терон разбира, че трябва да пожертва онова, което желае най-много от всичко...

*На Алис, с която първа споделих идеята за тази книга
и която ме насърчи да я напиша.*

Алис, обвинявам теб!

*А подир него съгледах
свещената мощ на Херакъл.*

*Пърпах сенки край него
подобно на птици, които*

*се разхвърчават в уплаха. На
тъмна нощ той приличен...*

*Омир,
„Одисея“*

РЕЧНИК

А̀ндрас — жител на Арголея, арголеец м.р.; а̀ндраси мн.ч.;

Арголея — царство, създадено от Зевс за благословените герои и техните потомци;

Аргонавти — Безсмъртни пазители — воители, защитаващи Арголея. Във всяко поколение в тяхната група се избира по един представител на седемте семейства водещи своя род от Херакъл, Ахил, Язон, Осидей, Персей, Тезей и Белерофон, за да продължат традицията на пазителите;

Демони — зверове, някога смъртни, затворени в Полетата на Асфодел, които Аталанта присъединява към армията си;

Ѐленкхо — способност на контрол над разума, която Аргонавтите използват върху хората;

Полетата на Асфодел — Чистилице;

Гигия — баба;

Гинайка — жителка на Арголея ж.р.; гинайки мн.ч.;

Островът на Блажените — Рай;

Matèpac — майка;

Мели — любима;

Мизоси — расата на нечистокръвните — полуарголейци, които се крият сред хората;

Окхи — не;

Орайос — красавица;

Ratèpac — баща;

Ската — ругатня;

Тартар — Подземен свят;

Иос — син.

ГЛАВА ПЪРВА

Има такива нощи, в които на хората им се иска да удрят главата си в стената, само и само, за да не се разкрещят. За Кейси Симополус, това беше точно една от тези нощи.

— Ей, сестро! Езикът ми е залепнал за гърлото! Ще си дочакаме ли напитките тази нощ?

Светлокосият грубиян от колежанската групичка в края на нейния периметър разтвори ръце, докато лицето му ясно казваше може-ли-да-си-толкова-тъпа. Двамата идиоти от компанията, седящи на малката кръгла маса заедно с него, се разсмяха и одобрително го тупнаха по раменете, признавайки поведението му за невероятно мъжкарско. Кейси стисна зъби.

Разбира се, в ума ѝ се завъртяха няколко доста язвителни отговора, но като добро момиче, работещо в леговището на порока, вместо да им отвърне, само прехапа устни. Сложи фалшивата усмивка на лицето си, остави халбите с бира на единадесета маса и се отправи към нарушителите на спокойствието.

Кейси вдигна пълния поднос над главата си, докато се промъкваше сред посетителите на „Екс Скрийм“. От тежките басове на тонколоните, скрити в стените, подът под краката ѝ се тресеше, докато мозъкът ѝ сякаш сам се блъскаше в стените на черепа ѝ. Главата я цепеше адски, а нискочестотният тътен през последния половин час буквално рушеше хладнокръвието ѝ. Ако не беше хапнала наскоро, щеше да предположи, че причината за това е ниското ниво на кръвната ѝ захар. Но Дейна буквално я принуди да изяде един цял хамбургер по време на почивката, така че не в това бе причината. При всички случаи, вече се бе уморила да предполага какво не ѝ е наред...

„Престани да се вълнуваш, чу ли? Хайде стига...” — самоуспокояваше се тя.

Отърси се от тежките си мисли и продължи да лавира между масите — покрай дървосекачи, учители и дори кмета на града. Не, че ѝ беше работа да съди кой виси в стриптийз клуба. От дясно Анна

работеше с пълна сила на подиума и с крайчеца на окото си Кейси видя във въздуха да лети сутиенът ѝ — или може би прашките ѝ — но игнорира видяното. Както правеше всяка нощ.

Колежаните, които ходеха по нервите ѝ през цялата вечер, започнаха да подсвиркват и подвикват, гледайки как Анна се обърна със съблазнителна усмивка, наведе се и разтърси съблазнително дупето си. Очевидно, още не бяха успели да доловят факта, че всичкото това сладострастно подмигване и облизване на устни от страна на Анна не е нищо повече от начин да изкара пари. И това не беше за учудване — тази троица глупаци бяха всичко друго, но не и стипендианти на Родс^[1].

Кейси я устройваше, че едва я погледнаха, когато приближи масата им. Миниатюрната ученическа униформа, която носеха всички сервитьорки по настояване на Карл, не беше подходяща за нейния ръст, макар че нямаше метър и осемдесет. С нетърпение очакваше края на смяната си, за да се избави от тези парцалки.

Постави първата халба пред скандалджия номер едно и после мина зад гърба на блондина, пускащ слюнки по Анна и клатещ глава одобрително да-бейби-давай и посегна към следващата халба. Преди пръстите ѝ да обгърнат изпотената дръжка, някой се блъсна странично в тялото ѝ, карайки я да залитне и да разплиска разпенената златиста течност върху подноса и масата.

— Хей! — възкликна Кейси, опитвайки се да стабилизира подноса, за да не го обърне върху себе си — Гледай къде вървиш!

Шумът в главата ѝ се усили и тя едва успя да произнесе последната фраза, когато нещо я прободеше в бедрото. Надигналата се остра болка изпрати вълна в основата на гърба ѝ, като с това наруши равновесието ѝ.

Кейси залитна, опита се да се подпре на масата, но едва успя да я докосне с крайчеца на пръстите си. Имаше време само да помисли „О, по дяволите!“ преди да полети към земята под звука на скърцащите столове и удивените викове на колежаните. Но преди да се озове на пода, нечия, сякаш появила се от нищото силна ръка, обгърна талията ѝ, а другата предотврати падането на таблата.

Кейси дори не успя да ахне. Тайнственият непознат, който едва не я събори на земята, я обърна с една ръка, сякаш бе лека като перце и

я постави на крака. Подавайки подноса ѝ, мъжът кимна и произнесе с тежък акцент:

— Извинете ме.

Кейси загуби способността си да говори.

Непознатият беше огромен — почти два метра, със сто килограмово тяло, изградено от здрави мускули; с бедра, приличащи на стволоче на дървета, и гърди — толкова широки, че Кейси не виждаше нищо друго. А лицето му? Истински древногръцки бог — със смугла кожа, коса до раменете — черна като нощта, и очи, тъмни като грях. Но точно неговият отведен поглед я хвана неподготвена. Сякаш я познаваше, но не можеше да си спомни откъде. Сякаш двамата вече се бяха срещали някъде и тези спомени изобщо не го радваха. Сякаш тя беше последният човек на земята, когото той искаше да види точно сега.

— Исусе... Ти какво, съвсем тъпа ли си? — възкликна един от колеганите зад нея.

О, по дяволите! Тези глупави колеганчета.

Кейси имаше намерение да се обърне, за да успокои обстановката, когато „гръцкият бог“ я изпревари. Хвърленият към скандалджията изпепеляващ поглед сигурно можеше да превръща в камък, защото той затвори уста, а останалите зяпачи притихнаха.

Нито един от приятелите му от колеганската компания не рискува да отправи думичка в неин адрес.

И за пръв път тази вечер Кейси усети, че болката в главата ѝ отслабва. Искане ѝ се да се обърне и да погледне към изненаданите лица на скандалджиите, но не можеше да отмени очи от мъжа пред себе си. Той изглежда го забеляза, защото ѝ хвърли още един озадачен поглед, след което рязко поклати глава и се отправи в другия край на клуба.

И едва когато той се отдалечи, Кейси успя най-накрая да си поеме дъх.

Ама че работа! Какво, по дяволите, беше това?

Дробовете ѝ сякаш изведнъж станаха прекалено малки и тесни. Пое си въздух, потърка с ръка челото си и се опита да регулира дишането си, като не откъсваше очи от непознатия. Той се спря до едно сепаре в задната част и макар че Кейси нямаше как да види

изражението на лицето му, мъжът явно разговаряше с някого, седящ пред него.

Този някой се оказа дребничката блондинка, влязла в клуба преди около тридесет минути и скрила се в тъмната му част, за да гледа шоупрограмата.

Понякога в „Екс Скрийм“ идваха такива самотни жени, затова Кейси не обърна внимание на появата ѝ, но сега го направи. След като красавицата-русокоска беше завладяла вниманието на нейния герой в черно, Кейси определено искаше да узнае повече.

— Ти цяла нощ ли ще зяпаш или ще си вършиш работата?

Гласът зад гърба ѝ разсея мъглата в главата ѝ и я върна към действителността. Обръщайки се, тя се съсредоточи върху тримата колежани, гледащи я така, сякаш беше пълно ку-ку. Раздразнението им явно бе преборило по-ранния им страх от загадъчния непознат. Подносът в ръката ѝ се разклати, но Кейси успя да го стабилизира, попречвайки на двете полупразни халби да се обърнат.

— Извинете — измърмори тя, вземайки парцала от подноса и обирайки разлятото от масата. Какво не е наред с нея? — Съжалявам.

— Господи — възкликна русокосият, изтръсквайки бирата от пръстите си. — Ама ти какво? Малоумна ли си?

Кейси пропусна коментара покрай ушите си и довърши почистването.

— Ще ви донеса още три бири — за сметка на заведението, разбира се.

— Дяволски си права — ироничен бе колежанинът отдясно, след което отново се обърна към стриптийзьорката, танцуваща на подиума недалече от него.

Кейси пропусна покрай ушите си и това, обра празните чаши, след което погледна към скрития в сенките гигант, седнал на масата наблизо.

— Тези момчета досаждат ли ти? — попита Ник Блейдс, когато Кейси го приближи.

— Не повече от нормалното.

Тя внимателно вдигна салфетките от масата му и ги сложи върху таблата си. Ник бе почти толкова висок, колкото и „гръцкият бог“, но сходството им приключваше до тук. Блейдс носеше светлата си коса по военному — късо подстригана, бе притежател на множество странни

татуировки и пиърсинг, да не говорим за неравния белег от слепоочието до челюстта от лявата страна на лицето му. Такъв като него нямаше как да не бъде забелязан. Винаги сядаше в нейния периметър на обслужване в залата и макар че Кейси си повтаряше, че той не представлява опасност за нея, трудно успяваше да се убеди в това сама. Беше видяла със собствените си очи на какво бе способен Ник и въпреки своята благодарност не искаше отново да става свидетел на действията му.

Кейси отблягна внимателния му поглед.

— Изглеждаш ми леко разсеяна...

Тя се забави с отговора си, прехвърляйки мислите си към огромния „гръцки бог“ и изчервявайки се, продължи да прибира масата на Ник. Беше съвсем нормално такъв мъж да не я забележи, а да обърне внимание на красавица, като онази жена в ъгъла. Мъжете обикновено не забелязват слабите като клечки амазонки, когато наоколо има блондинки с приятно закръглени форми.

— Ще пиеш ли още една, Ник?

Не получила отговор, Кейси най-накрая погледна към Блейдс, който, присвил очи и стиснал зъби, се взираше в „гръцкия бог“ и русокосата секс бомба. Но в погледа му нямаше нито възхищение, нито любопитство, нито ревност. Не, Ник гледаше към тях със злоба, сякаш съвсем добре познаваше двойката.

Странно. Как такъв като Ник можеше да познава такива като тях?

— Ник?

Той отмести очи от двойката в ъгъла и безстрастно я погледна.

— Да, ще пия още една.

Кейси отново усети изтръпване в долната част на гърба си, след като се отдалечи от масата.

— Веднага ще я донеса.

Оставяйки Ник, тръгна към бара, напомняйки си пътъом, че не се интересува от мнението на Блейдс за който и да е. Тя си имаше достатъчно свои проблеми. Въздъхвайки дълбоко, остави подноса на полирания до блясък плот и протегна към барманката листчето с поръчките.

Дейна завъртя кранчето и напълни три халби за колегите, които Кейси разля преди няколко минути, след което огледа залата и

отбеляза:

— Виждам, че поклонникът ти пак е тук.

Кейси се намръщи. Не ѝ харесваше да наричат Ник неин поклонник.

И ако трябваше да бъде откровена, изобщо не желаше той да бъде назоваван по някакъв начин. Кейси не бе разказвала на никого, дори и на Дейна, какво се беше случило в действителност, и не смяташе да го прави сега.

— Зная.

— Много мило от негова страна, макар че не е твой тип — отвърна Дейна.

Кейси никак не го смяташе за мило. В последно време, само като го видеше, тръпки преминаваха през цялото ѝ тяло. Но за показност си наложи да свие рамене.

— Аз нямам определен тип.

Барманката се усмихна и постави чашите на подноса.

— Но ако имаше такъв, то ти определено нямаше да клъвнеш на имиджа на лошото момче-байкър^[2].

„Нима съм толкова предсказуема?“ — Кейси леко се разстрои.

— Не съди за една книга само по корицата, Дейна.

Дейна я прикова с поглед, докато наливаше водка и добавяше портокалов сок от каната.

— Говориш като истински продавач на книги. Между другото, как вървят нещата с книжарницата? — Сложи вишна в чашата и я остави върху подноса.

— Добре. Нямам толкова клиенти като клуба, но аз и не предлагам секс между страниците.

— А може би трябва.

Кейси не можа да сдържи усмивката си.

— Да, може и да си права.

Потропвайки с пръсти върху плота на бара в такт със „Секси гръб“ на Джъстин Тимбърлейн, Кейси чакаше Дейна да приключи с приготвянето на поръчката. Видя, че на подиума танцуваше Джесика, която вече събуваше секси шортите си, но Ник едва я удостои с поглед.

Кейси се огледа и за секунда се замисли какво би казала баба ѝ, ако можеше да я види сега.

„Акация, мели, какво е станало с теб?“

„Нищо, гигия. Това е само временно.“

„С теб всичко е временно, мели.“

— Скоро ли приключваш?

Гласът на Дейна прекъсна мислите ѝ и Кейси кимна в отговор.

— Да, Слава Богу! Още петнадесет минути и след това ще си почина няколко дни. Книжарницата е затворена утре и в понеделник.

— Добре. Много работиш, Кейс. Дори не мога да си представя как се справяш. През деня в книжарницата, а през нощта — тук в клуба. Успокой ме, мила, и ми кажи, че планираш да отидеш на гореща романтична среща.

— Да, с хубава книга — отвърна Кейси, вземайки подноса.

— Трябва по-често да излизаш, Кейс. Намери си симпатичен младеж, който ще ти напомня за смисъла на живота.

Кейси отново си помисли за „гръцкия бог“. Можеше да се хване на бас, че точно този мъж щеше изключително добре да ѝ напомня за смисъла на живота.

Бързо отхвърляйки тези мисли, вдигна подноса и се обърна към залата.

— Нямам време за романтични срещи. Твърде заета съм.

— След като разнесеш тези поръчки, можеш да си починеш. Ще те прикроя — извика Дейна след нея.

Кейси се обърна.

— Сигурна ли си?

Барманката сви рамене и се усмихна, полирайки чашата. Светлорусата ѝ коса с рижав оттенък блестеше под приглушеното осветление на клуба.

— Да, сигурна съм. Тръгвай! Ако стане нещо, ще помоля Джейн да поеме и твоите маси.

— Благодаря ти. — Кейси издиша, чувствайки се невероятно уморена.

— И още нещо. Като се прибереш вкъщи, погледни дали не съм си забравила телефона, когато бях у вас последния път. Не мога да го намеря.

— Разбира се. Ще ти позвъня на домашния.

Дейна ѝ подмигна:

— Благодаря. Приятни почивни дни, Кейс. Заслужила си си ги.

Кейси спря до масата на колегите, постави бирите им, след което погледна към далечния ъгъл на залата. Блондинката тъкмо се изправяше иззад масата, но залитна и се спъна, едва стъпила на крака. Странно, клиентката изобщо не беше поръчвала алкохол. „Гръцкият бог“ я задържа така, както и Кейси преди това.

Не, не така.

Вглеждайки се, тя забеляза, че с тази жена той бе много по-внимателен. Притискаше я към себе си, сякаш беше направена от стъкло и само след няколко секунди вече я държеше на ръце.

След това се отправи към задния вход на клуба, също като в сцена от „Офицер и джентълмен“^[3].

Само че този мъж бе поне десет пъти по-едър и милион пъти по-сексапилен от Ричард Гиър.

Страните на Кейси порозовяха, докато ги наблюдаваше, и някъде в гърдите ѝ трепна завист — това бе единствената дума, с която можеше да се опише това странно пристягане в гърдите. Интересно, какво е усещането, когато такъв мъж е толкова внимателен към теб?

Вратата зад тях се затвори, оставяйки само полумрака и шума от тътнещите звуци в клуба.

Не си струваше да мисли за нещо, което никога нямаше да ѝ се случи.

Не си струваше и да го изживява — тя и без това нямаше време за него. Трябваше да приключи смяната си, да се прибере вкъщи и да се наспи, за да може да се избави от странния вирус, с който се бореше от няколко дни. След това да събере сили и отново да отиде на работа във вторник сутринта.

Кейси приближи до Ник и му подаде колата.

— Ник, аз си тръгвам. Ако искаш още нещо, Дейна ще се погрижи.

Той взе чашата си. Дългите му ръкави и особените ръкавици, които винаги носеше, оставяха открити само върховете на пръстите му.

— Добре. И... Кейси?

Тя се обръщаше, но замря и го погледна през рамо:

— Да?

— Помниш ли мъжа, който те бутна? Ако го видиш в града, искам да ми кажеш.

Кейси се намръщи:

— Защо?

— Лично е.

Добре, *това* също беше много странно.

— И ще направиш добре, ако стоиш по-далеч от него. Колкото можеш по-далеч. Той е опасен — тихо добави Ник.

Отзад, ниско на гърба ѝ, нещо пак потръпна и Кейси вирна брадичка. Едно нещо е да я предупреди, и съвсем друго — да ѝ казва как да се държи. И макар че дълбоко в душата си бе сигурна, че повече никога няма да види „гръцкия бог“, точно сега нравоученията на Блейдс не ѝ се слушаха.

— Да, Ник, непременно ще последвам съвета ти — промърмори тя, обърна се и тръгна към съблекалнята.

* * *

— Терон, пусни ме! — Изадора се опита да го отблъсне със свободната си ръка, но всичките ѝ действия предизвикваха у спътника ѝ само раздразнение.

Той не смяташе да губи самообладание. Дяволите да го вземат, търсеше я от четири дни, макар че в момента това не беше от значение. Беше се измъкнал от събратята си, за да я намери. Сега просто щеше да я отведе вкъщи, преди Съветът да е разбрал за изчезването ѝ и да се е развихрил огромен скандал.

— Терон, сериозна съм — отново заговори Изадора, когато вратата на клуба се затвори зад гърба му, а той продължи да се отдалечава.

— Време е да се прибереш вкъщи, Изадора. Ти вече добре се позабавлява.

Тя се обърна през рамото на Терон и хвърли към клуба разстроен поглед.

— Ти не разбираш... Имам нужда от нея.

Нужда от *нея*? По-скоро от Ада. Той беше единственият, от когото тя имаше нужда. Ако баща ѝ узнаеше какво бе направила Изадора...

Стисна зъби, без да спира да върви.

Ако зависеше от него, никой нямаше да узнае къде бе прекарала Изадора последните няколко дни и какво правеше. Последното нещо, което той — лидерът на Аргонавтите, потомъкът на Херкулес и най-могъщият сред героите искаше, е неговите събратя-аргонавти да разберат, че бъдещата му съпруга се интересува от жени от човешкия род.

Терон се намръщи на мислите си — както на „човешки жени“ така и на „бъдеща съпруга“.

Изадора отново се размърда в ръцете му, но накрая с въздишка отказа да се съпротивлява повече. А това го устройваше, тъй като в момента изобщо не бе в настроение да играе ролята на добър и разбран мъж.

Въздухът бе свеж, но воинът едва го усещаше. Зад гърба му се чуваха приглушените ритми на ударните инструменти, носещи се от клуба. Изадора тихо изрече:

— Красива е, нали? Грациозна и висока. Аз... аз не очаквах, че тя ще е толкова стройна...

Объркан от поведението и думите на Изадора, Терон ускори крачка. И едва когато тя въздъхна и отпусна глава на гърдите му, си спомни колко пияна е тя и колко силно я стиска той.

Разхлабвайки ръце, Терон се опита да говори по-меко, макар че в собствените му уши, гласът му прозвуча рязко и надменно:

— Изадора, ти не можеш да бягаш така...

— Аз... аз зная — въздъхна тя, отпусайки се в ръцете му. След което затрепери и се опита да се притисне още повече към него. — Аз само исках...

Затихващият ѝ глас припомни на Терон колко трудно тя успя да се стане от стола в клуба. И едва сега осъзна, че на масата пред нея нямаше нито една чаша. Или мокри отпечатьци, ако някой беше отсервирал всичко преди идването му. Обхвана я с една ръка, докато другата сложи на челото ѝ — хладно и влажно.

Раздразнението на Терон се замени с безпокойство. Тя изобщо не беше пияна. Тя беше болна.

Ската! Трябва да я върне обратно в Арголея. И то още сега.

— Дръж се за мен — решително прошепна той на ухото ѝ, премествайки я така, че да може отново са сложи ръката си под краката ѝ.

Изадора затвори очи и за момент се присви, сякаш изпитвайки невероятна болка и мъка, след което кимна с голямо нежелание.

— Да. Да. Прав си. Мина много време. Заведи ме вкъщи, Терон. Направи крачка напред с Изадора в ръцете си и усети промяната — за част от секундата влажният и топъл въздух беше станал леден. Без да се оглежда, Терон разбра, че вече не са сами.

Четири демона с остри рога и оголени зъби, чудовища от подземния свят, затворени между света на хората и боговете, се появиха сякаш от нищото. Единият застана точно пред Терон, двама минаха вдясно, а четвъртият — в ляво. Човешките им тела бяха облечени в кожа и непромокаеми плащове, които се развяваха от течението при всяко тяхно движение. Уродливите им лица представляваха смесица от чертите на лъв, вълк и козел.

Изадора се опусна в ръцете на Терон. Той не беше сигурен дали тя е заспала или вследствие на болестта е изпаднала в безсъзнание, а и в момента не беше важно. За нея бе по-добре да не вижда с какво се бяха сблъскали.

— Пусни принцесата, Аргонавт, и ще ти запазим живота — хрипливо и дрезгаво произнесе демонът, стоящ пред него.

Терон криво се усмихна, трескаво мислейки как да се измъкнат от тази ситуация.

Неговите събратя бяха далеч оттук. Терон реши сам да търси Изадора.

— И откога демоните проявяват милосърдие?

Главният звяр заръмжа.

— Това е всичко, на което можеш да разчиташ. Дай ни я! Сега! Няма да имаш втори шанс.

Терон разбираше, че няма изход. Погледна към изгубилата съзнание Изадора в ръцете си. Почти двеста години служеше на своята раса, изпълнявайки дълга си. И заради запазването на мира беше готов дори да се ожени за принцесата, макар и без особено желание. Но тази гинайка бе бъдещата кралица на Арголея, затова тази вечер той щеше да ѝ служи — в името на нейния живот и този на народа си. Дори ако това означаваше да загуби собствения си живот.

Двата демона отдясно се приближиха. Терон затвори очи и използва всяка частица от силата си, за да образува силно защитно

поле около Изадора. Заклинанието изчерпа всичките му сили, оставяйки го на практика без нищо в предстоящата битка.

Знаейки, че принцесата ще бъде защитена от демоните, той внимателно я постави на земята в краката си. Изадора леко се обърна върху хладния асфалт, но така и не дойде в съзнание. Терон се изправи в целия си немалък ръст и погледна към четирите демона, които все още се извисяваха над него.

— Момчета, ако искате да я получите, елате и си я вземете!

Този, който стоеше в средата и явно командваше останалите, се усмихна.

— Високомерност, така ли, Аргонавт? А ти си в капан. Аталанта ще се позабавлява с дързостта ти.

— Аталанта е една жалка вещица с хронична мания за командване. И нека да позная... Какво получаваш ти, че си момче №1 за биене? Правото да ѝ бършеш задника ли? — Терон се разсмя, макар да разбираше, че само е разярил чудовищата. Ако му е писано да загине, то той ще го направи в блясъка на славата. — Друго обаче ми е интересно, кучешка муцуно. Толкова незначителна и маловажна ли е расата ви, че Хадес толкова лесно и просто ви предлага на една себична кучка като Аталанта?

И четирите демона заръмжаха едновременно. В очите на водача им засвети зелен огън.

— Можеш да се присмиваш колкото си искаш, Аргонавт. След няколко минути ти сам ще ни молиш да те убием. — И едновременно тръгнаха към него, сякаш подчинени на един разум.

Без да се колебае, Терон притисна ръцете си така, че знаците от външната им страна засветиха. Порталът светкавично се отвори и затвори, оставяйки го насаме с демоните на хладния паркинг.

Тишината, настъпила за миг, обгърна война като тъмен облак, раздран от чудовищния рев, възплътил яростта на демоните в такава сила, слушана само от боговете.

— Изпращайки принцесата вкъщи, ти направи последната грешка в живота си, Аргонавт — изръмжа демонът-водач.

Хвърлиха се вкупом върху него, събаряйки го на земята с такава сила, че Терон дори не успя да извади оръжието си.

С озъбени муцуни и оголени зъби демоните започнаха да разкъсват плътта му.

Удряйки гърба си в твърдата земя и лишавайки се от последните си сили, у Терон се промъкна една мимолетна мисъл:

„Работата беше лоша. Но преди всичко да свърши, щеше да стане много по-лошо“.

[1] Rhodes Scholarship — международна стипендия за студенти в Оксфордския университет, основана от Сесия Родс през 1902 г. ↑

[2] Байкър — нарицателно за мотоциклетист. ↑

[3] Американски игрален филм 1983 г. на военна тематика с Ричард Гиър и Дебра Уингър в главните роли. ↑

ГЛАВА ВТОРА

В съблекалнята на клуба, Кейси бързо се преоблече в дънки и вталена бяла тениска, обу гуменките си и като натъпка жалката пародия на униформа в сака си, се насочи към служебния вход, разположен встрани от централния.

Отваряйки вратата, хвърли бърз, случаен поглед в клуба и забеляза, че Ник я наблюдава.

Леко занервничи, но си наложи да се успокои и докато подрънкваше с ключовете тръгна през паркинга към колата си. Септемврийската нощ в подножието на Каскадите, западен Орегон, беше напоена с аромати и леко прохладна, напомняйки, че есента приближава. След седмица или две и тя щеше да облича пуловер, преди да тръгне за работа.

Отвори вратата на „Таурус“-а и седна зад волана. Дори не беше необходимо да се обръща — знаеше, че Ник стои на вратата на клуба и я гледа. След като запали двигателя и включи фаровете, обърна глава и..., разбира се, Ник беше там.

Не мисли за това!

Нямаше да го прави.

Кейси се постара да избута тези мисли назад и тръгна да излиза от паркинга, убеждавайки се, че трябва да изпитва благодарност, а не да потръпва от ужас. Той я беше спасил веднъж. Ако искаше да ѝ направи нещо, отдавна да го е сторил. Заобикаляйки клуба, тя усили музиката и почти скочи на спирачките, видяла глутница животни, гложаци нещо, наподобяващо труп на някакво животно — енот, опосум или елен.

Отначало помисли, че са глутница кучета, но след това, заглеждайки се в ушите им, реши, че са вълци. Но когато най-близкото животно повдигна глава и обърна муцуна към ярката светлина на фаровете на колата, Кейси се вцепени.

По гърба ѝ пропълзяха тръпки. Животното не приличаше нито на куче, нито на вълк, нито на нещо друго, виждано от нея. Това същество

имаше кучешки уши, лъвска муцуна и рога на козел.

И, Боже мой, то носеше дрехи. Мъжки дрехи.

Поклащайки глава, Кейси затвори очи, след което отново ги отвори, сигурна, че всичко видяно преди малко е било плод на въображението ѝ. Едва сега забеляза, че зверовете или съществата — тя не знаеше как да ги нарече, ядяха не труп на някакво животно, а на човек.

В този момент Кейси отново се оказа в онази нощ на паркинга. Отново лежеше на хладната, твърда земя, докато двамата силни мъже разкъсваха дрехите ѝ. Отново отчаяно крещеше и се опитваше да се измъкне. Болезнен спазъм присви стомаха ѝ и, гледайки безпомощната жертва на зверовете, Кейси си спомни какво значи да няма кой да ти помогне.

И преди да осъзнае какво прави, изключи от скорост, отвори вратата и изскочи крещейки от колата, като размахваше ръце в опит да прогони животните от лежащия на земята човек.

Четири чифта зелени очи се обърнаха към нея, докато тя тичаше към тях. В ушите ѝ като ехо се отразяваше ниското им ръмжене. И когато едва не ги настъпи, здравият ѝ разум взе връх над емоциите ѝ и Кейси осъзна колко е загазила.

Тя рязко спря и застина.

Най-близкото чудовище се изправи на крака и Кейси ясно видя тялото му — то наистина бе човешко. На огромен човек. Чудовище с височина над два метра, повече от сто и тридесет килограма и залято с кръв, която капеше от лицето върху гърдите му. Другите, не по-малко едри твари, бързо се изправиха зад гърба му.

— Връщай се в колата, човешко същество! Това не те засяга.

„Боже мой, то говори!“

Вцепенена, Кейси само можеше да стои и да се взира в това, което приличаше по-скоро на кошмарен сън. Тя погледна надолу към обления с кръв човек на земята зад гърбовете им и съдържанието на стомаха ѝ бързо тръгна да се изкачва нагоре към гърлото ѝ:

— О, Боже, какво е станало тук?

Говорещият с Кейси звяр изведнъж замря на половината път до нея. Вдишваше въздух толкова дълго и упорито, сякаш се опитваше да я вдиша цялата в дробовете си. Очите му се разшириха и върху лъвоподобната му муцуна се появи нещо, приличащо на шокирано

изражение или на разпознаване. После се обърна и каза нещо неразбираемо на троицата зад гърба си.

Чудовищата с изумление се втренчиха в неволната свидетелка, след което безследно се разтвориха сред лек дим.

Кейси тръсна глава и леко се удари по челото. Вероятно всичко ѝ се беше привидяло. Това просто не можеше да е истина! Боже мой, трябваше да прекрати закупуването на вампирските романи за книжарницата на баба ѝ.

Мъжът на земята простена и Кейси бързо погледна надолу. Дали всичко ѝ се беше привидяло или не, но пред нея определено лежеше ранен мъж.

Все още усещайки лек световъртеж, Кейси се втурна напред, коленичи до пострадалия и го погледна в лицето. „Гръцкият бог“ от клуба. Онзи, който си бе тръгнал, носейки русата жена в ръце, като рицар в блестящи доспехи. И беше тежко ранен — зверовете бяха нахапали и разкъсали цялото му тяло. За миг Кейси се обърка и не знаеше какво да прави.

Но когато непознатият се опита да помръдне, мозъкът ѝ най-накрая заработи.

— Не, не ставайте! О, Боже, ей сега ще извикам някой да помогне... Вие... — Кейси преглътна бучката в гърлото си. — Какво е станало с вас?

— Ня... нямам... нужда от помощ — изхриптя той със силен акцент. — Почивка. Нужна... ми е... почивка.

Мъжът определено беше в делириум. Нуждаеше се от болница, в която има запаси от кръв и лекари, способни да му помогнат, а не от почивка. „Боже, Господи! Това по ръцете му следи от ухапване ли са?“ Плътта изглеждаше така, сякаш някой се бе опитал да я отдели от костите му.

Кейси се опита да накара мъжа да лежи неподвижно, но въпреки тежкото си състояние и болката той се оказа по-силен от нея. Отблъсквайки се от земята успя да седне. Главата му буквално увисна, сякаш всеки момент щеше да се откачи от тялото му.

— Моля ви, просто... ме измъкнете оттук, преди те да са се върнали — изхриптя той.

След тези негови думи Кейси се огледа. Вятърът беше утихнал, не се чуваха песните на щурците и шумът на преминаващи

автомобили. Около тях нямаше жива душа. Жената, с която раненият излезе от клуба, също беше изчезнала. Наоколо имаше само тишина. Зловеща и странна тишина, напълно противоречаща на нормалните нощни звуци, характерни за Силвър Хилс, щата Орегон.

Мъжът вече бе успял някак си да се изправи на крака. Кейси се промуши под рамото му и обвини ръка около кръста му. Като по чудо стигнаха до колата, въпреки че тя не беше сигурна как точно го направиха. Непознатият почти падна на седалката до водача като камък, докато в купето се носеше гласът на Мийт Лоуф^[1], който пееше за това, какво би направил за любовта. Кейси шумно издиша, когато успя да вкара краката на ранения в колата и да затвори вратата.

Стомахът ѝ продължаваше да се присвива и тя побърза да заобиколи. Но внезапно спря пред отворената врата, спомнила си за блондинката.

Огледа празния паркинг, а след това и горичката, преминаваща в истинска гора. *Къде по дяволите е това момиче?* Кейси се канеше да я потърси, когато мъжът отново простена, привличайки вниманието ѝ.

— Побързайте, моля ви! — изхриптя той. — Те скоро ще се върнат.

Спомняйки си за това, което си мислеше, че ѝ се е привидяло, Кейси влезе в колата, изключи плейъра и за всеки случай включи бутона за автоматично заключване на вратите.

Добре, мисли! Ще го заведе в болницата, а след това ще се обадиш на полицаите да отидат и да потърсят блондинката. Решила, че планът ѝ е добър, тя погледна към ранения и включи двигателя.

— Ще ви заведа в болницата.

Непознатият толкова рязко протегна ръка, че Кейси едва успя да улови това движение. Около китката ѝ с удивителна за един ранен сила се сключиха силни мъжки пръсти, докато палецът му се притисна към мястото, където под кожата се усещаше пулсът ѝ.

— Никаква болница. Просто почивка.

Ниският му, с необичаен акцент глас се смекчи, внезапно превърнал се в... страшно познат. Тъмните му очи се втрениха в нейните, докато всичко наоколо се превърна в езера от обсидиан, черни като нощта. Топлата вълна, преминала през цялото ѝ тяло, накара всеки мускул в него да се отпусне.

— Трябва ми само почивка. А след това, обещавам, че ще си тръгна. Няма да те нараня.

Беше странен коментар от човек, който едва можеше да държи главата си изправена. Най-безопасното нещо, което трябваше да направи, бе да кара направо към болницата или полицията или просто да се върне в клуба — Ник все още беше там.

Но Кейси не го направи, а бавно кимна, неспособна да откаже. Опитва се да разтърси глава в опит да пребори мъглата, странно затъмнила разума ѝ, но не успя. След като включи двигателя, излезе от паркинга и опита да свърне към болницата, но нещо я прободеше и завибрира в долната част на гърба. Автомобилът, сякаш разполагащ със собствен разум, зави надясно на Олд Корнуел Роуд и се отправи към езерото и къщата, в която живееше Кейси.

— Благодаря ти, мели — прошепна непознатият, пусна ръката ѝ и затвори очи. — Скоро всичко това ще приключи. Обещавам ти.

* * *

Ник Блейдс затръшна с крак вратата и хвърли ключовете от своя „Харлей“ върху малката квадратна масичка в средата на празната гостна. След това свали коженото си яке и го захвърли върху ключовете, дръпна един стол и седна. Дочу се скърцането на евтиния материал, който се огъна под тежестта на мъжкото тяло.

Работата още не беше свършена.

Отвори ноутбука си — единствената скъпа вещ, която държеше в занемарената квартира тук, в Силвър Хилс, и зачака компютърът да зареди. Когато на екрана се появи емблемата на Уиндоус, Блейдс леко ухапа вътрешната част на бузата си и прокара ръка по челюстта си върху прорасналата си брада.

Беше познал блондинката в ъгъла веднага, щом влезе в клуба. Трудно можеше да се каже колко време беше престояла тя вътре, но начинът, по който неочакваната посетителка се взираше в Кейси, пробуди всичките му тревожни инстинкти. Защо, по дяволите, арголейката беше дошла в клуба и се опитваше да мине за човек?

Ник прокара пръсти по клавиатурата и включи чата. Надяваше се Орфей да бъде в мрежата, защото трябваше да получи няколко

проклетите отговора на въпросите си.

И за щастие, неговият единствен осведомител от Арголея се оказа в мрежата.

Компютърен фанатик.

И Ник започна да пише.

Нико: Имам нужда от отговори. Ще поговорим ли?

Орфей: Какво става, приятелю? От сто години не сме говорили. Как вървят нещата със смъртните бонбончета?

Ник се намръщи. Пръстите му буквално летяха по клавишите.

Нико: Като жребец съм. Защо, по дяволите, мислиш, че стърча тук?

На екрана се показва смеещ се емотикон.

Орфей: Ти си най-ужасния лъжец, който съм срещал. Направо умирам от завист. Какво ти трябва?

Нико: Какво се говори в Съвета?

Курсорът мигна.

Блейдс се облегна на стола и сложи ръцете си на подлакътниците, очаквайки събеседникът му да отговори. Измежду всички познати на Ник, включително смъртни и богове, този мъж беше технически най-опитният от всички тях. Той „поглъщаше“ човешките технологии като дете в сладкарница и ги присъединяваше към откритията на своята раса. И това бе основната причина Ник да си говори с него по този начин. Ако Орфей подозираше, че чатът им се следи, нямаше да рискува и да отговори.

Орфей: А ти защо питаш?

Нико: От любопитство.

Орфей: Нали знаеш човешката поговорка за това, какво се е случило с любопитната котка?

Нико: Вече съм умирал веднъж, помниш ли? Готов съм да рискувам още веднъж.

Орфей: Добре, умнико. Но ако нещо стане — нищо не съм ти казал.

Нико: Както винаги.

Чичото на Орфей беше един от дванадесетте членове на Съвета, помагачи на царя. На практика, Съветът бе хвърлил ръкавицата на царя и по-скоро му пречеше — не беше тайна, че съветниците желаеха промяна във властта. И заради тази родствена връзка, Орфей знаеше

всичко, което ставаше в Арголея — било то добро или лошо. И той бе единствената нишка, свързваща Ник с онова, на което бе обърнал гръб преди толкова години.

Курсорът примигна и започна да се мести.

Орфей: Царят умира. Говори се, че ще бъде мъртъв до следващото пълнолуние.

Нико: Съветът трябва да е на седмото небе от щастие.

Орфей: Не са. Всъщност буквално са обезумели. В края на следващата седмица Изадора има намерение да се омъжи за Терон. За сватбата обявиха преди няколко дни.

Ник най-накрая разпозна двете лица, които видя в клуба. Блондинката не беше обикновена арголейка. Гинайката щеше да стане кралица на тяхната раса. А гигантът-аргонавт, който дойде за нея, бе не кой да е, а командирът им. Аргонавтите бяха преки потомци на първите седем герои и затова кръвните им връзки бяха много по-силни от тези на останалите арголейци. Силата им бе необятна.

Затова не бе удивително, че Съветът се безпокоеше. Изадора бе единственият жив наследник на цар Леонидас. И всички знаеха колко е слабо здравето ѝ. Малка, крехка и кротка. Сама по себе си гинайката не можеше да командва, но ако Терон се оженеше за нея, то Съветът нямаше да посмее да хвърли предизвикателство на бъдещата кралица. Наследниците, които двойката щеше да създаде, трябваше да обезпечат разцвета на династията за хиляди години напред.

Не че на Ник му пукаше за съдбата им. След онова, което му бяха сторили, нямаше да се притесни от факта, че се избиват помежду си.

Но защо принцесата се бе озовала в долнопробния човешки клуб? И защо толкова много се беше заинтересувала от Кейси?

Ник мислеше върху това, докато пръстите му продължаваха да натискат клавишите.

Нико: А Аргонавтите присъстваха ли при обявяването?

Орфей: Да. Всичките седем. Дори Деетрий. Макар че той не се зарадва особено на новината.

Ник стисна зъби. Ама разбира се, че Деетрий няма да бъде във възторг, чувайки, че Терон ще получи още по-голяма власт.

Орфей: Макар да се носят слухове, че след обявлението, никой не е виждал Терон. Изадора също. Предполага се, че те са избягали и

тайно са се оженили, за да избегнат отмъщението на Съвета.

Но Ник със сигурност знаеше, че не са се оженили. Аргонавтът беше извън кожата си, откривайки Изадора в клуба — хладна, убийствена ярост се четеше върху лицето му. Но това изобщо не обясняваше, кой вятър бе довял принцесата в клуб „Екс Скрийм“.

Нико: Благодаря за информацията.

Орфей: Мислиш ли за завръщане?

Нико: За какво?

Орфей: Просто питам. Отдавна не си се интересуval какво става в кралството. Знаеш, че чичо ми Люциан не свири последна цигулка в Съвета. Може да се заеме с твоя проблем. И с поддръжката на брат ти...

Ник не дочете съобщението на Орфей, а веднага заудря по клавишите.

Нико: Той не ми е брат. И аз не желая да се връщам в Арголея нито сега, нито за в бъдеще. Но заради безопасността — както моята, така и на останалите, трябва да зная какво става. Това е всичко.

Орфей: Както разбирам, в твоя свят всичко е спокойно.

Нико: Толкова, колкото въобще това е възможно.

Не че Блейдс се канеше да бъде откровен. Още повече с Орфей. Особено за това, къде се намираше и какво смяташе да прави. На Орфей се доверяваше само дотолкова, че да му вярва за новините от Арголея. И това беше всичко. Ник отдавна се бе научил да не говори напразно. Ако Аргонавтите разберат къде се намира и с какво се занимава, ще го проследят и убият без изобщо да се замислят.

И това беше още една причина, поради която присъствието на Аргонавта Терон в градчето Силвър Хилс тази вечер така го беше обезпокоило. Нещо ставаше.

Нещо, за което дори Орфей нямаше понятие.

Ник излезе от чата и затвори компютъра. Седейки в тъмнината на тихата и празна неугледна квартирка в близост до „Екс Скрийм“, мислеше за това, че Изадора почти цяла вечер не откъсна погледа си от Кейси. Ако гинайката искаше да си намери жена, за да удовлетвори желанието си, то с лекота можеше да избере някоя друга.

Не. Тя се интересуваеше именно от Кейси. Значи гинайката знаеше коя всъщност бе тя.

Ник живо скочи, сграбчи коженото си яке и се облече. Усещайки растящото си безпокойство и неотстъпчиво желание да се убеди в безопасността на Кейси, той хвана ключовете си и затвори врата след себе си. И дори не помисли, че навън е три през нощта и Кейси най-вероятно вече дълбоко спи в къщата си край езерото.

[1] Мийт Лоуф Meat Loaf е артистичен псевдоним на американския певец и актьор Марвин Лий Адей. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Със стон Кейси пусна мъжа, увиснал върху рамото ѝ, върху леглото си, без да е наясно как успя да го довлече от колата до дома си без самата тя да се свлече под тежестта му.

Той падна върху матрака, обърна се по гръб и простена дълго и тежко от болка. Свежа кръв течеше от многобройните му наранявания и се процеждаше през разкъсаната му тениска и превръщайки се в малки ручейчета, се стичаше по мощните му рамене. Черните му дънки бяха разкъсани на бедрото, а кръвта продължаваше да се стича по краката му и да пълни ботите му. Лицето му не беше в по-добро състояние — цялото бе в прорези, рани и драскотини.

На стомаха ѝ му стигаше само един поглед към раните му, за да започне да ѝ се гади. Кейси притисна ръка към устата си и отмести поглед, за да не се раздели с вечерята си.

Мъжът трябваше да отиде в болница. Да му сложат системи и да го оставят в ръцете на професионалистите, които ще знаят как да му помогнат. Трябваше да...

— Мели, помогни ми...

Непознатият протегна окървавената си ръка и я повика при себе си.

Направи крачка към него, сякаш някой я бутна, и постави ръката си в неговата. Раненият не отвори очи, но пръстите му я стиснаха с изненадваща сила.

Добре, тук нещо не бе наред. Имаше нещо нередно.

Кейси се опита да прогони мъглата в главата си, която я обгръщаше като пелена.

— К-как да ти помогна? — прошепна тя.

— Лавандула.

— Какво? — сигурно ѝ се беше причуло.

— Свежа... лавандула — простена той на един дъх. — Расте. Тук. Нали?

— Ами... да — отвърна тя объркано.

Непознатият се опита да измести тялото си по-нагоре в леглото. Кейси пусна ръката му и се опита да му помогне да премести краката си. Мъжът простена, когато тя докосна нараненото му бедро.

— Съжалявам — съчувствено каза тя, след което си спомни молбата му. — Не разбирам. Защо ви е?

— Трябва да ми донесеш. И да я запариш в гореща вода — през стиснатите си зъби обясни непознатият, докато ръцете му конвулсивно стискаха някога бялата завивка на леглото. — Намокри кърпи в лавандуловата отвара и ми ги донеси. И побързай.

Кейси все още не можеше да отмести очи от ужасните рани, парализирана от ужас. Усещаше и лек световъртеж. Струваше й се, че във всичко това няма никакъв смисъл. И в това, кой е той, и в това, какво се е случило с него, и в това по какъв начин се озоваха тук, в нейния дом. И сега му бе необходима... лавандула? Молбата му бе толкова смехотворна, колкото и всичко останало...

— Сега — изхриптя той настойчиво. — Трябва да ми донесеш лавандула веднага. Преди да е станало прекалено късно.

Кейси усети, че главата й кима сякаш против волята й. Краката й се раздвижиха, изведоха я от стаята и я понесоха я към кухнята. Тя напълни една купа с вода, сложи я на котлона да заври, след което се втурна навън.

Лавандула. Трябва да намеря лавандула, защото той се нуждае от нея.

Отвън луната надничаше иззад високите борове, хвърляйки причудливи сенки върху повърхността на езерото, точно така, както Кейси обичаше... Но сега разумът й се бореше с невидима сила, която я принуждаваше и подтикваше да действа. Някъде в далечината се чу бухане на бухал и в тишината звукът прозвуча зловещо. Около езерото имаше няколко къщи, разположени в гората, така че от най-близките й съседи я делеше малко по-малко от километър, което точно тази вечер я радваше, както никога.

Стигайки до края на малкия си двор, тя набра един букет лавандула от лехата и бързо се върна в кухнята. Изчака водата да закипи, след което пусна вътре откъснатите стръкове. Остави ги да се запарват и се насочи към банята. Взе колкото успя да хване кърпи за ръце и хавлии и отнесе цялата купчина в кухнята. Сложи кърпите в купата с отвара, взе останалите хавлии и тръгна към спалнята.

Точно по средата я заля вълна от гадене и я принуди да спре. Кейси се опря на стената и се опита да си поеме дъх.

„Всичко е наред, добре съм. Сигурно е от вида на кръвта. И поради странния вирус. Нищо повече от това“.

Преглътна няколко пъти и изчака, докато главозамайването ѝ отмине, след което продължи към спалнята.

Гледката, която я посрещна вътре я накара да ахне, а стомахът ѝ отново да се присвие. Раненият седеше на леглото гол до кръста, опитвайки се да свали панталона от раненото си бедро, стиснал здраво устни от болка. Черни кичури коса бяха паднали върху лицето му и на светлината, нахлуваща от коридора, раните му и... — *О, Боже, следи от нокти?* — върху цялото му тяло изглеждаха хиляди пъти по-зле, отколкото предполагаше Кейси.

Преборвайки желанието си да се обърне и да избяга, тя се насили да влезе в стаята и светна нощната лампа до леглото.

— *Аз... О, Боже!*

Тялото на мъжа бе обляно в пот. Събрал последните си сили, той разкъса крачолата на панталона си почти до колана със страшен стон, след което падна задъхан назад върху възглавниците.

Кейси бързо заобиколи леглото и пусна хавлиите в краката му. Взе най-горната и притисна меката тъкан към раната, мъчейки се да спре потока от бликаща кръв.

Мъжът стенеше и се извиваше под ръцете ѝ, но Кейси, преглъщайки с усилие, не спираше да натиска.

Това беше безумие. Трябваше му лекар. Той ще умре, ако раните му не се зашият. И всичката му кръв щеше да изтече на леглото, точно върху старинната бяла завивка на баба ѝ. Някак си трябваше да го довлече до колата и да го закара в града, където ще могат да му окажат медицинска помощ. И каква беше причината да го доведе тук?

Паникьосано погледна към вратата и след това отново към крака на ранения. Не ѝ се искаше да го оставя сам, но трябваше да се добере бързо до телефона.

— Раните трябва да се зашият.

Дочувайки дрезгавия му глас, Кейси обърна глава и погледна в лицето същият този тъмен и опасен мъж, който по-рано вечерта беше пресякъл „Екс Скрийм“ с високомерна арогантност, а сега в леглото ѝ беше на крачка от смъртта.

— Аз... аз мога да се обадя. Ако притиснете тук...

— Не! — Раненият рязко се изправи и Кейси видя как чертите на лицето му се изкривиха от болка. Мъжът силно стисна китката на спасителката си. Вълната от топлина отново обхвана тялото ѝ.

— Игла. И конец. Имаш тези неща, нали?

И отново тази гъста, плътна пелена... Обгърна я, замъглявайки погледа ѝ, докато единственото, което Кейси можеше да види, останаха тези дълбоки и черни като нощта очи. Единственото, което чуваше, бяха думите на мъжа, а единственото, което усещаше — палецът му, който отново и отново поглаждаше туптящата под кожата ѝ вена.

Кейси бавно кимна, също както преди — сякаш той я управляваше.

С другата си ръка мъжът притисна кърпата към раната си и стисна зъби.

— Вземи ги и ги донеси тук.

Кейси застина, гледайки го нерешително. Странно, струваше ѝ се, че някъде вече беше срещала този мъж. А може би не точно него... а някой, който много приличаше на него.

Истинско безумие. Той е непознат, който отгоре на всичко се беше забъркал в някаква каша. Може да е престъпник. Наемник. Маниак.

Но колкото и да я тревожеха тези съмнения, тя ги отхвърли. Който и да беше този мъж, точно сега той бе просто един човек, нуждаещ се от помощ.

С разтуптяно сърце Кейси излезе от стаята и когато се върна със своя комплект за шиене, раненият никак не изглеждаше добре. Дишаше тежко, а по челото му се стичаше пот. Целият бе пребледнял, със замъглен поглед. Изглеждаше така, сякаш бе впрегнал всичките си сили, за да се задържи да остане в съзнание.

Ръцете на Кейси трепереха, докато търсеше иглата, след което застина, обзета от нови съмнения:

— Памук. Конецът е от памук. И това не е добре, нали? Искам да кажа, в болницата задължително използват стерилна игла. Трябва да...

— Памукът е добре, — отвърна раненият. — Ще се разтвори в тялото ми след няколко часа.

Кейси искаше да попита как е възможно това, но мъжът отново я погледна с черните си очи и разумът ѝ отново се замъгли — някой

сякаш отново го взе под контрол.

— Аз най-вероятно ще загубя съзнание. Ще се опитам да не го допусна, но не съм сигурен, че ще успея... да го направя. Като зашиеш раната, вземи кърпите, намокри ги в лавандуловия разтвор. — Силно стисна очи и шумно издиша. — След това ги изцеди и ги постави върху раните ми.

— Но как...

— Лавандулата е лекарствено растение. Довери ми се. На три. Готова ли си, мели?

И той отново прикова погледа й... Сякаш отнякъде, нещо премина между спасителката и неканения й гостенин. Връзка, която Кейси не можеше да обясни. Чувство на разпознаване, родило се някъде в дълбините на душата й. Женското й сърце бързо се разтуптя, но всичко, което тя успя да направи, бе да кимне с глава.

Раненият също кимна в отговор, след което отмести ръката си от раната на бедрото си и с протяжен стон я отпусна върху леглото.

Когато започна работата, стомахът й се мяташе като риба, извадена от водата. След като дезинфекцира иглата, започна да шие, като се стараеше да не мисли за онова, което правеше и за кръвта, която се стичаше по ръцете й, докато работеше. Шиеше методично, припомняйки си думите на учителката си от гимназията: „Прави малки и равни шевове, Кейси, не бързай!“.

О, Боже, ако можеше госпожа Стивънс да я види сега!

Кейси се опитваше да запази концентрацията си, за да попречи на ръцете си да започнат да треперят. В един момент усети, че раненият в леглото й е спрял да стене и цялото му тяло се е отпуснало. Вдигна поглед към лицето му и видя, че е изгубил съзнание, макар че тя не бе усетила кога. Страхът, че може да го е убила, едва не я парализира. Пресегна се бързо и окървавените й пръсти потърсиха пулса му. Усети го слаб, но последователен. Издиша облекчено, след което отново продължи с шевовете. И едва когато раната бе зашита изцяло, а конецът — срязан — Кейси забеляза, че бликащата кръв вече не е толкова много.

Поне това бе добра новина.

Беше използвала всички кърпи, които донесе, но върху тялото на „гръцкия бог“ имаше и други прорези, нуждаещи се от грижи. Поглеждайки надолу, Кейси видя, че тениската й е цялата в кървави

петна. Разбирайки, че няма как да бъде спасена, тя просто вдигна памучния плат и го съблече. Сви я на топка и притисна с нея ужасната рана под ребрата му. Раненият мъж простена и се опита да се отдръпне. Едва тогава Кейси издиша шумно, осъзнавайки, че до този момент е задържала дъха си.

Той определено не бе мъртъв, а изтощен. И спеше.

И навярно така бе по-добре. Кейси не можеше да си представи как беше понесъл тази болка без упойка. Ако беше тя, досега да е мъртва.

Не се решаваше да зашие другите рани, макар че някои от тях имаха нужда от това. Пациентът ѝ се притесняваше само за раната на бедрото си. А и съдейки по белезите, които можеше да види върху корема и гърдите му, явно раненият беше взел полагащото му се и от предишни сбивания.

И тези странни татуировки, започващи от лактите и стигащи до кутретата на ръцете му... Тя бе почти сигурна, че ги е виждала преди.

Кой е този мъж? И какво изобщо се беше случило тази вечер с него?

— Мели — хрипливо промълви раненият, обръщайки глава към спасителката си.

Кейси се наведе и използва тениската в ръцете си, за да избърше кръвта от лицето му. И така, както стоеше надвесена над този огромен и силен, но сега свършено безпомощен мъж, Кейси усети как я залива вълна от необяснима нежност.

Напълно неуместна емоция. Тя дори не го познаваше. И не знаеше нищо за него. Но Кейси разбираше, че не може да му обърне гръб дори и да се бе опитала.

Може би, защото преди няколко месеца баба ѝ умря пред очите ѝ, а Кейси не можа да ѝ помогне с нищо. Но сега можеше. Разглеждайки лицето му, тя прокара крайчецът на пръстите си по веждите му. И отново в тялото ѝ избухна онова странно чувство на разпознаване.

А може би тук се криеше нещо друго?

— Ш-ш-ш, всичко свърши — тихо прошепна тя, отхвърляйки тези мисли.

Мъжът вдигна ръка и със забавено движение прокара пръстите си по голата кожа на раменете ѝ. Тръпка премина през тялото на

Кейси, а по кожата ѝ сякаш плъзнаха електрически разряди.

— Кърпите — слабо прошепна той. — Лавандулата...

— Ще ги донеса — прошепна Кейси. — Ти просто лежи и дишай. Ръката му падна на матрака, а Кейси се обърна и излезе от спалнята. В кухнята използва щипки, за да извади кърпите, и ги остави в гевгира, като ги изцеди, доколкото можа. Изчака ги да се охладят в мивката, наля сок в една чаша и започна да рови в шкафове, докато намери кутията с чупещи се сламки, които купи за баба си — тя бе твърде слаба, за да вдига чашата си. Сложи всичко на подноса и се върна обратно в спалнята. Започна да слага топлите кърпи върху раните му. Всеки път, когато те докосваха наранената му кожа, той трепваше и когато всичко приключи, въздъхна облекчено. Невероятно. Кейси винаги бе харесвала аромата на лавандула, но кой да знае, че това растение действа толкова успокояващо?

Повдигна главата му и му помогна да отпие глътка от сока, след което остави чашата на страничната масичка, докато успокояващият билков аромат се носеше из цялата стая. Поглеждалйки към пациента си, Кейси се сети, че останалата част от напоените с кръв панталони също трябва да се махнат, затова внимателно се опита да ги разреже с ножиците.

А това изобщо не се оказа лесно. И след като се мъчи с тях десетина минути, се оказа принудена да отиде в гаража и да вземе резачките за тел. Не беше виждала такава тъкан. Платът бе нещо средно между кожа, пластмаса и... кевлар. Но това беше невъзможно, нали? Най-накрая успя да ги смъкне от краката му и ги разгледа по-внимателно. Тъканта беше тънка, но здрава като стомана. И как успя той да я разкъса с голи ръце? При по-внимателно разглеждане, Кейси видя от вътрешната им страна прикрепени доста необичайни... калъфи. Но за какво? За инструменти? За оръжие? Не беше виждала такива странни джобове досега.

Хм, странно...

Беше на път да отвори единия от калъфите, когато погледна към пациента си и осъзна, че... той не носеше бельо.

Страните на Кейси пламнаха, но тя не можеше да отмести поглед от пациента си, разпрострял се върху леглото ѝ в цялата си красота. Дори пребит до смърт, целият в кръв и синини, той беше потресаващ.

Силни, релефни плещи, ръце и гърди, стегнат корем с плочки, стройни бедра, сред които...

Топлината се превърна в разтопена лава, преминала навсякъде през нея.

О, Боже! Дори не го прави!

Обърна се, ругаейки се сама, и сложи вещите му на близкия стол. Отиде в килера и хвана първото одеяло от близкия рафт. Завивката под него бе пропита с кръв, но на Кейси не ѝ се искаше все още да го безпокои. Затова внимателно, без да отклонява поглед към мястото между бедрата му, го зави от главата до петите, като подпъхна краищата на одеялото така, че да му държи топло. След това сложи ръка върху челото му, за да провери температурата му.

Дръж се професионално, като добра самарянка. Но, о, по дяволите... Искаше ѝ се да направи нещо съвсем друго.

Мъжът простена и без да отваря очи, обърна глава към нея.

Гъстите и тъмни мигли, за които една жена би дала всичко, хвърляха сянка върху лицето му. Нямаше температура и Кейси реши, че това е добър знак.

— Само дишай. И поспи. — Изключи лампата до леглото и си наложи да се отдръпне. — Ще дойда да те видя след малко.

— Благодаря ти, мели — прошепна раненият, когато спасителката му излизаше.

Тя колебливо се забави до вратата, поразена от факта, че непознатият използваше същото ласкаво обръщение, с което баба ѝ винаги се обръщаше към нея. Акцентът му явно бе европейски, но не приличаше на нищо, което тя бе чувала преди. А може би беше източноевропейски? Не, не приличаше и на такъв. Баба ѝ се беше родила близо до Атина и след това бе емигрирала в САЩ като малко момиче. И макар че Кейси имаше гръцки корени по майчина линия, тя знаеше, че думата „мели“ не е гръцка.

„Странно, но всъщност нищо необикновено“ — увери се тя. Всъщност, това, че раненият я наричаше по този начин, бе най-нормалното нещо, което се бе случило тази вечер. Най-важното беше той да оцелее.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Сигурен ли си в това?

Аталанта погледна към другия бряг на Стикс, в самото сърце на Подземния свят, и заскърца със зъби, осмисляйки това, което беше чула.

— Да, царице моя — увери я архидемонът. — Няма грешка. Същността ѝ е силна.

Аталанта се обърна към Деймус — демон номер едно сред нейните слуги — и го изгледа с присвити очи. Кървавочервената рокля откриваше съвършеното голо рамо на кралицата, а полата се спускаше до почернялата земя под краката ѝ.

— Умен ход от негова страна — да я скрие от нас.

— Така е, царице моя. Умно, но не и далновидно. Царят е сгрешил, като е мислел, че няма да можем да я открием.

— Хм... — бе отговорът на Аталанта. — А какво стана с принцесата?

Глухо ръмжене се изтръгна от гърдите на Деймус.

— Аргонавтът Терон я върна в Арголея, преди да успеем да я заловим.

— Виждам. — Аталанта знаеше, че войнът бе изчерпал силите си, за да отвори портала и изпрати принцесата вкъщи. Също както знаеше и че е жив, поради некадърните си демони. Но въпреки всичко, повдигна въпросително вежда. — И... Аргонавтът е мъртъв?

— Не, царице моя. Намеси се смъртната. Тя... Когато я разпознахме, веднага се върнахме за по-нататъшните ви указания.

— Разбирам — повтори господарката му с невероятно спокойствие.

Тя сложи ръце зад гърба си, стисна ги и впи поглед в своя архидемон, стоящ три стъпала по-надолу върху почернялата земя. Той беше висок, но и Аталанта, принадлежаща към числото на древните герои, също не му отстъпваше по ръст. И Деймус със сигурност не

притежаваше и една десета част от силата, с която бе надарена царицата.

— Разкажи ми за принцесата.

Демонът въздъхна с явно облекчение.

— Тя е крайно слаба, царице моя. Смъртта ѝ е въпрос само на време. Но виж, другата... — Той се запъна леко. — Другата, ако не я наблюдаваме, може да усили редиците им.

— Но ти сам каза, че тя е само една обикновена смъртна.

Деймус кимна:

— Смъртна и слаба, царице моя, като всички човеци.

Демонът явно си нямаше и понятие от пророчеството. За разлика от Аталанта. Емоциите, които тя така внимателно потискаше, се надигнаха от дълбините на душата ѝ.

— Тогава ми обясни, защо тя още е жива?

Деймус примирено наведе глава. Нерешителността му само потвърди подозренията ѝ.

„Безгръбначно мекотело!“

Потръпвайки от отвращение, Аталанта стовари върху главата му яростта си с цялата ѝ сила:

— Нима не съм проляла кръвта си за това, което съм създала? Нима не съм се жертвала, за да постигна всичко това? — Тя вдигна ръце към развълнуваното небе, станало алено и пулсиращо със същата ярост, която бушуваше в душата ѝ. — Нима не съм пожертвала всичко в името на безсмъртието и съмнителното щастие да командвам такава купчина нищожества?

С две крачки Аталанта се озова до Деймус толкова стремително, че той успя само удивено да повдигне глава. Гледайки в очите му, царицата измъкна меч от ножницата на бедрото му и без да се прицелва, замахна неопределено някъде встрани. Острието преряза сънната артерия на демона, стоящ отляво на Деймус, и нещастната жертва падна на колене, давайки се в собствената си кръв.

Архидемонът дори не помръдна, за да помогне на събрата си. Само бързо плъзна поглед от онзи, с когото преди няколко минути стоеше на паркинга в света на смъртните, обратно към кралицата и ниско се поклони:

— Да, царице моя.

Отвращението на Аталанта само се усили, когато заби окървавения меч в земята и ритна в гърба гърчещият се в предсмъртни мъки демон. Безполезни. Всички. Нима ще ѝ се наложи да прекара вечността заобиколена от тези идиоти?

— Смъртното момиче няма да ме спре — сега, когато съм толкова близо до целта! — разкрещя се Аталанта. — И не съм прекарала последните три хиляди години в недрата на Ада, за да се проваля точно сега. Арголея ми принадлежи. Аз ще заема подобаващото ми се място на трона и ще управлявам онова, което отдавна трябваше да бъде мое. И нито глупавият цар, нито жалката принцеса, нито най-силният сред Аргонавтите няма да ми попречи да си взема онова, което е мое. Аз ще се наслаждавам на този ден, в който завинаги ще ги изгоня от моето царство. Деймус, ти вярно каза — тя е само един човек. Намери я! Убий я! И ми донеси главата ѝ!

Неподправен ужас тлееше в зелените котешки очи на архидемона, когато той ги вдигна към господарката си:

— Но тя е...

— Ти смееш да ми противоречиш? — изрева Аталанта. — Аз съм богиня. А ти си само слуга в моето царство. Моята власт над демоните е безгранична и само моите решения имат значение. Нито един бог, включително и Зевс, не може да оспори властта ми. И повярвай ми, Деймус, ако не изпълниш поставената задача, аз лично ще те предам на Хадес. Мислиш, че аз съм жестока? — И тя посочи бездиханния демон в краката си и поклати глава. Времето, прекарано при мен, ще ти се стори истински рай в сравнение с онова, което те очаква в Ада.

Деймус отново наведе глава. И макар че, съдейки по напрежението в раменете му, той все още се бореше с вътрешните си противоречия, архидемонът предпочете благоразумно да отстъпи.

— Да, царице моя.

Докато изчакваше Деймус и неговите безполезни и глупави воители да изнесат трупа на мъртвия си събрат, Аталанта изцяло насочи вниманието си към река Стикс. Пое си успокояващо дъх, след което отново се изкачи по стълбите и се загледа във водата. О, как ги мразеше всички. Всички арголейци — до последния. Особено Аргонавтите. Преди доста време...

Богинята прокара пръсти по устните си, замислена за миналото. Да, някога, тя сама искаше да бъде една от тях. Но това време отдавна отмина. Превъзходството им приближаваше своя край. Аргонавтите са обикновени смъртни, които просто имаха малко по-дълъг живот от средностатистическия живот на обикновен смъртен. Те могат да бъдат убити. И ще бъдат убити. Аталанта живееше за деня, в който Аргонавтите — всичките тези отвратителни създания до последния от тях — ще изчезнат от лицето на земята, а самата тя ще вземе властта над арголейците.

Подземният свят ѝ беше омръзнал. Настъпило бе нейното време.

Отново въздъхна дълбоко. Пророчеството нямаше да се сбъдне. Беше го спряла преди, ще го направи и сега. На всяка цена.

Увереността в собствените ѝ сили я успокои и тя дори се усмихна леко. А лед, студен и суров като безмилостните ветрове, които вилнееха в човешкия свят на Арктика, се бе втвърдил на мястото, където някога туптеше сърцето ѝ.

* * *

Преди отново да провери какво е състоянието на непознатия, Кейси смяташе малко да поспии. Стигна почти до гостната, когато чу почукването върху входната врата.

Замря и хвърли поглед към часовника на стената — 3:14 през нощта. Отново погледна към входната врата. И спомените за зверовете на паркинга на „Екс Скрийм“ за миг я парализираха.

Което беше нелепо, разбира се — такива зверове в природата просто не съществуваха.

Чукането по вратата премина в силни удари и адреналинът ѝ скочи до тавана.

О, Господи! Ами ако са...

— Кейси? Знам, че си там. В къщата свети... — откъм улицата се разнесе приглушен мъжки глас.

Ник!

Паниката ѝ се превърна в учудване, което от своя страна прерасна в някакво мрачно подозрение. Какво правеше Блейдс пред вратата ѝ в три часа посред нощ?

— Ник? — направи тя крачка към вратата.

— Отвори, Кейси! — Извика той по-силно.

Хвана дръжката на вратата, когато погледна надолу и осъзна, че вследствие на грижите за пациента си бе само по сутиен, окървавени дънки и съсипани гуменки.

— Ник, почакай малко, трябва да... хм... не съм облечена. Просто почакай.

Влетя в банята, хвана белия си хавлиен халат и едва тогава видя, че ръцете ѝ са покрити със засъхнали кървави петна. Нямах време да ги почисти. Спомни си предупреждението му и спонтанно реши, че няма да му казва за ранения мъж в леглото си.

Загърна халата плътно около тялото си и го стегна с колана. Повдигна яката му до брадичката си и разви ръкавите му така, че почти да покрият пръстите на ръцете ѝ. Убеждавайки се, че е скрила всички издайнически след, Кейси хвърли поглед към огледалото и едва не ахна от ужас. Косата ѝ стърчеше под странни ъгли, под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове... „*Няма значение*“, реши Кейси. Сега най-важното беше да разбере какво иска Ник от нея и да го отпрати.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои, и тръгна към вратата. В последната секунда си спомни за кървавите гуменки.

— По дяволите — измърмори тя, събу ги и бързо ги изрита зад вратата. След това я открехна — толкова, колкото да може да вижда през процепа, и се взря в тъмнината към верандата, където стоеше Ник.

Този път Кейси ахна. Светлината, процеждаща се през прозореца на кухнята, осветяваше покритото му с белези лице, докато тялото му тънеше в мрак, правейки го да изглежда още по-огромен. Сякаш „Мак Трак“ се беше появил на верандата ѝ. Ник се извисяваше над нея, тъмен и опасен като байкър извън закона, както удачно го беше нарекла Дейна. Той присви очи, докато толкова изучаващо я наблюдаваше, сякаш очакваше Кейси да направи нещо непредсказуемо — като да го нападне например.

И спомените от онази нощ преди три месеца отново проблеснаха в ума ѝ. И както винаги, спазмите в стомаха ѝ отново се завърнаха. Тръгна си от клуба през нощта, както обикновено след смяна, когато на половината път до колата ѝ пътя ѝ преградиха двамата пияни мъже, които още вътре в клуба многократно се бяха опитвали да я опипват и

които ѝ предложиха да я откарат. Уви, отказът ѝ не ги впечатли и след няколко минути тя вече беше съборена на мръсния асфалт на паркинга, на няколко метра от клуба, където всяка нощ сервираше напитки. Кейси знаеше, че мъжете смятаха да я изнасят или дори убият. И с безсилие разбираше, че не можеше да им попречи да го сторят.

И тогава, като в прекрасен сън — или може би нощен кошмар — сякаш от нищото, се появи Ник. Висок, опасен и застрашителен, той изскочи от мрака. Дори сега, Кейси все още чуваше виковете и усещаше миризмата на кръв. Страховитите звуци все още я будеха нощем. Но в онази вечер, тя беше запушила ушите си с ръце, претъркулвайки се върху мръсния асфалт, само и само да се измъкне от ужасяващата сцена. И, слава Богу, загуби съзнание.

Сутринта Кейси се събуди в болницата, а до нея седеше Дейна и държеше ръката ѝ. Приятелката ѝ разказа историята как една от танцьорките я открила на паркинга, малко след като Кейси си била тръгнала. Предполагаха, че Кейси се е подхлъзнала на локва изтекло на асфалта моторно масло и при падането си е ударила главата. Но тя знаеше, че това не отговаря на истината. И досега нямаше представа какво се бе случило с двамата насилници — повече не ги видя. От друга страна, спасителят ѝ — Ник, оттогава не бе пропускал нито една нощ, в която да не влезе в клуба.

„Това е Ник — напомни си Кейси. — Той те спаси. И едва ли точно сега е решил да поправи грешката си, като те убие в собствения ти дом“.

— Ами... здравей, Ник — каза тя с леко треперещ глас. — Доста е късно. С какво мога да ти помогна?

„Три часа посред нощ е. Какво, по дяволите, смяташ, че иска от теб? — премина през главата ѝ. — Я престани!“

— Всичко наред ли е? — попита Блейдс, леко наклонил глава, сякаш чуваше спора, който тя водеше с вътрешния си глас.

Кейси бързо кимна — прекалено бързо, докато с едната си ръка стискаше яката на халата около врата си, а с другата придържаше вратата.

— Ами да, тъкмо смятах да си лягам. Нещо... случило ли се е?

Блейдс внимателно огледа външната фасада на къщата. След това погледна над главата ѝ към полуотворената врата, водеща към гостната.

Кейси леко се напрегна.

— Ник?

Внимателният му поглед се върна върху нея, опипвайки я от глава до пети, но без никакъв сексуален намек. Ник просто я оглеждаше, сякаш задоволявайки любопитството си.

— Готвиш ли нещо? — изведнъж попита той.

— О! — нима неканеният ѝ посетител е усетил аромата на лавандулата? Кейси машинално подуши въздуха. — Само чай. Винаги пия чай преди сън — излъга тя. — Имаш ли нужда от нещо?

Блейдс отново я погледна, но Кейси не можа да разчете нищо върху каменното изражение на лицето му. Дори нямаше представа за какво си мисли в момента.

— В клуба, малко след твоето тръгване, стана леко раздвижване — най-накрая обясни той. — Онези студенти, върху които разля бира, започнаха да разпитват за теб — къде живееш и така нататък. И танцърката, с която не се разбираш много-много...

— Пола ли?

— Да, Пола. Тя говореше с тях. Помислих, че може да им е дала адреса ти. И на път за вкъщи, реших да намина към теб и да разбера дали всичко е наред.

— О! — Макар че смущението от неочакваното му появяване се превърна в благодарност, в главата ѝ прозвуча тревожно гласче: „*Не ти ли се струва странна тази загриженост на Ник към теб?*“ — Благодаря ти! Аз съм добре — увери го тя, потискайки тревогата си. Опита се да се усмихне, надявайки се, че очите ѝ няма да издадат онова, с което се сблъска тази нощ. — Просто съм изморена. Както виждаш съм си вкъщи жива и здрава, така че няма причина да се тревожиш за мен.

Изглежда, не беше много убедителна, защото Ник отново внимателно я погледна. Накрая кимна, явно осъзнал, че няма да научи нищо повече.

— Добре — отстъпи Блейдс и слезе от верандата. Но макар и стъпил на земята, Ник отново се извисяваше над нея. — Оставям те да се върнеш в леглото. Приятни сънища, Кейси.

Той бе преполовил алеята, когато разумът ѝ най-сетне се обади:

— Ник?

Той бавно се обърна.

— Да?

— Как ме намери?

— Дейна ми каза.

Кейси леко се намръщи.

— О, но...

— Приятна вечер, Кейси.

От неочакваност, остана безмълвна. Тъкмо смяташе да попита как Ник е успял да измъкне адреса ѝ от Дейна, когато Блейдс стигна до мотора си и запали двигателя му. След няколко секунди гостът ѝ беше изчезнал и само звукът на неговия „Харлей“ се чуваше в далечината между дърветата.

Кейси затвори вратата, заключи я и сложи веригата. По пътя за банята все още бе под странното впечатление на тази визита.

Съблече се бавно, влезе под душа и пусна горещата вода. Петнадесет минути по-късно, отмила от тялото си кръвта на непознатия и вече успокоена, Кейси се зави в суха хавлия и влезе в спалнята за чисти дрехи.

Пациентът ѝ все още спеше в леглото в същата поза, в която го беше оставила — по гръб, наклонил леко глава, което бе разпиляло тъмната му коса върху възглавницата. Защо не го заведох в болницата? Внимателно се приближи до леглото и отново сложи ръка на челото му. Нямаше температура. Повдигна кърпата, покриваща бедрото му, и рязко си пое дъх.

Раната бе започнала да зараства. Върху нея се бе образувала коричка, сякаш от нараняването бяха минали два дни. Без много да вярва на очите си, Кейси повдигна кърпата върху ребрата му и видя, че и тази рана зараства с невероятно бързи темпове. Тази на ръката — също. И другата — на гърдите му — и тя. Когато се вгледа отблизо в лицето му, Кейси забеляза, че отокът под окото му е спаднал, а драскотините изобщо не изглеждат така, както преди един час.

— Кой си ти? — тихо прошепна Кейси.

Пациентът ѝ не отговори. Тя не се и надяваше да го направи. Който и да беше този мъж, едно бе безспорно — той несъмнено беше някакво медицинско чудо.

Изведнъж Кейси се почувства крайно изтощена и твърде уморена да отговори дори на собствените си въпроси. Затова остави кърпите обратно, оправи завивката му и тръгна към дивана в гостната. За всеки

случай реши да остави врата отворена — ако на ранения непознат нещо му потръбва — макар да бе сигурна, че той ще спи непробудно до сутринта.

Въздъхна и се намести върху меките възглавници, зави се със завивката и се загледа в тавана. В главата ѝ се рееха хиляди въпроси, но клепачите ѝ натежаха и Кейси се предаде на съня. Единственото нещо, което не можа да изхвърли от ума си, бяха последните думи на непознатия.

„Благодаря ти, мели“!

Проникнал в мислите ѝ, този дрезгав глас се въртеше и въртеше, докато не стана единственото нещо, което Кейси можеше да чуе. А след това дойде и сънят. За поля, засети с памук, пушки и войници в сиви униформи, зареждащи оръжията си. От всички страни се чуваха изстрели и звън на метал. Носеха се сърцераздирателни стонове на умиращи и ликуващи кръсъци на победители, които караха сърцето ѝ да спира.

И в края на бойното поле, в сянката на дърветата, стоеше нейният непознат, облечен целият в черно и внимателно наблюдаваше развоя на битката. До него стоеше друг мъж, по-възрастен, но със сходни черти на лицето и също толкова висок и широкоплещест.

— Всичко това ще бъде твое — каза по-възрастният, посочвайки полето пред себе си, изпълнено със сражаващи се войници. — Всичко това е твое, за да го защитаваш. Това ти е дадено по рождение. Не ме разочаровай.

Преди Кейси да успее да чуе отговора на „гръцкия бог“, светът стана черен.

Терон се оказа на най-горещото, тясно, мокро и хлъзгаво място в Арголея. И обожаваше всеки момент от него.

Повдигна бедра и се изви, за да се озове още по-дълбоко в гинайката, оседлала тялото му усещайки горещото ѝ и тежко дишане във врата си. Тя толкова плътно се бе стегнала около него, че Терон едва не се взриви. Стенейки от наслаждение, партньорката му леко се измести и напрежението намаля. Терон разочаровано изстена, и след като партньорката му отново започна да се движи, той се тласна нагоре

в пулсиращото ѝ, влажно лоно и като награда, търсеното от него удоволствие стисна болезнено топките му.

Но както и преди, войнът оставаше на крачка от удоволствието, което сякаш подигравателно му се изплъзваше, дразнейки и мъчейки го с желаното близко освобождение.

Ругаейки, той обърна жената по гръб и потъна дълбоко в разгорещеното ѝ тяло, усещайки как една капка пот се стича по слепоочието му и пада върху тялото ѝ.

Гинайката впи ноктите си в гърба на Терон в отговор на силните му тласъци и достигайки пика на кулминацията си, отметна тъмните си коси назад и изкрещя. А Терон така и не можа да раздели това блаженство с нея. Както и да се движеше, не успяваше да свърши. Разочарован, той продължаваше да се забива в нея, стремейки се отчаяно да достигне... да намери... да изпита... Нищо не се получаваше.

Почти в агония, крещящ, той се обърна отново по гръб и... Някъде в далечината се чу звукът от блъскане на врата и Терон мигновено отвори очи.

Тежкото му дишане беше единственият звук, който се чуваше в тъмната стая. Наблизо се дочуха стъпки. Бавно, Аргонавтът се надигна на лакти и осъзна, че лежи в легло. Гол. И сам.

Ската, било е само сън! Беше сънувал, че чука някаква секси гинайка, на която дори не виждаше лицето. И съдейки по мястото между бедрата си, Терон не само бе спал, а едва не бе изучукал матрака.

Отпусна се обратно върху възглавницата и странни спомени преминаха във все още замаяната му глава. Тъмнокосата красавица, която го спаси от демоните. И пак същата загадъчна гинайка се погрижи за раните му. С успокояващ глас. И добри, виолетови очи. Надвесена над него, облечена единствено в бял сутиен с дантели. В онзи момент нейното облекло не му направи впечатление, но сега го възбуди до такава степен, че пенисът му напомняше на изделие от стомана.

Коя беше тази гинайка, виновница за сексуалното му разочарование и то такова, че ако не го лъжеше паметта, Терон не беше изпитвал никога? Определено не бе неговата невеста, защото Изадора не го възбуждаше. Беше слаб, противниците му буквално го бяха смачкали в битката, така че за секс и дума не можеше да става. Само

че, нищо подобно. И сега мислеше само за гинайката от съня си и гадаеше къде, по дяволите, е сега, когато имаше най-много нужда от нея.

Отметна настрани топлатата завивка над здравия си крак, затвори очи и видя тялото ѝ. Тънката талия. Малки, закръглени гърди, сякаш създадени точно за неговите длани. Сочни устни, които би пожелал да целува всеки андрас.

Слабините му потръпнаха, когато Терон си представи как тези красиви устни обхващат върха на члена му. При тази еротична представа от гърдите му се изтръгна мъчителен стон. Аргонавтът сложи ръка на очите си и едва не свърши без каквато и да е физическа стимулация.

Чук, чук, чук.

Терон отвори очи, осъзнавайки, че в крайна сметка не е сам.

— Чух, че се раздвижихте. Мога ли да вляза? — разнесе се съблазнителен женски глас от другата страна на вратата.

Велика ската! В името на Хадес, какво ставаше?

Терон напипа одеялото и го дръпна обратно върху превъзбуденото си тяло. И когато еротичните му фантазии накрая престанаха, а замъгленото зрение се подобри, той разбра, че не лежи в собственото си легло.

И какво ти легло — Терон никога не беше стъпвал в този дом и определено нямаше никаква представа на кого принадлежи гласът от другата страна на вратата.

— Добре ли сте? — в гласа на непознатата се долови лека паника. С тихо проскърцване дръжката помръдна.

Терон занервничи, повдигайки се към таблата на леглото. Стисна зъби от рязката болка в крака и се огледа — не видя нито дрехите, нито оръжията си.

Ската и пак ската!

Терон издиша, когато вратата се отвори, и едва не издаде възхитен стон при вида на тъмнокосата непозната с очи с цвят на синеещо утринно небе.

Беше обута в избелели дънки и бял пуловер с V-образно деколте. Тъмните къдрици се спускаха до раменете ѝ, а на бледата светлина, проникваща през прозореца, Терон зърна вирнато носле, заострена

брадичка и красиво очертани скули. Но не те станаха причина аргонавтът отново да започне да се сражава с нов пристъп на възбуда.

Не, вината беше на пълните, възхитително чувствени розови устни, които сега се разтеглиха в малко нервна усмивка. Усмивка, която Терон разпозна. Само един поглед беше достатъчен и членът му отново мъчително се напрегна в очакване.

Гинайката от неговия сън.

Спомените го засипаха. Именно тя го спаси на паркинга зад клуба. Доведе го в дома си, погрижи се за раните му, сложи го в леглото си и шепнеше утешителни думи в ухото му.

Само дишай.

От спомена за сексуалния ѝ глас по тялото на Терон премина гореща тръпка. Именно за спасителката си беше мечтал преди няколко минути. Тази, в която той искаше да влезе точно сега.

Само че, тя не беше арголейка. Не, тази съблазнителна красавица беше смъртна.

Човек.

Тази дума се завъртя в главата му, потуши огъня на възбудата му и го разтревожи, предизвиквайки странно усещане в гърдите.

Кейси пристъпи към леглото и спря. Терон се напрегна, виждайки найлоновата торба в ръцете ѝ.

— Изглеждаш по-добре. Дори цветът на лицето ти е различен. Гладен ли си?

Воинът внимателно я погледна. Познато лице. Беше я виждал някъде преди, само че не можеше да си спомни къде.

Сякаш четейки мислите му, спасителката му погледна надолу към краката му, завити с одеялото. Терон сви колене, опитвайки се да прикрие под импровизираната палатка онова, което ставаше с тялото му и кръстоса ръце пред голите си гърди. Гинайката отмести поглед към очите му и се опита да се усмихне, макар и малко изкуствено.

— Казвам се Кейси. Но вече сме се срещали. Миналата нощ.

Воинът кимна, само защото красивата непозната явно очакваше потвърждение на думите си, и продължи внимателно да я наблюдава зорко като ястреб.

— Терон.

— Терон — повтори тя, сякаш опитвайки вкуса на името му. Как се чувстваш днес? Проспа целия ден. Дори не помръдна, когато те

обръщах, за да сменя чаршафите.

Бил е в безсъзнание? Целия ден? Терон погледна към прозореца. Навън беше нощ. Раните му явно са се оказали по-сериозни, отколкото беше запомнил.

— Аз съм добре, само съм леко напрегнат — успя да отвърне той.

„Ама че проклетия! Страхотно подбра думите.“

Терон беше сигурен, че Кейси няма да иска да знае на кое точно място е страшно напрегнат.

Настъпи неловко мълчание. Воинът разбираше, че тишината изнервя красивата жена, но все още не се досещаше за намеренията ѝ. А и откритието, че гинайката, която сънува, се оказа човек, го разтърси по-силно, отколкото му се искаше да си признае.

Спасителката му започна да оглежда стаята, сякаш не знаеше накъде да гледа и се смущаваше прекалено много, за да срещне погледа му. Терон си спомни как тя, зашивайки раната му, нежно го погали по косата. И когато изтриваше кръвта от лицето му, наведена над него, не носеше нищо друго, освен един секси бял сутиен.

Макар че се бореше да потуши желанието си, Терон отново се възбуди.

Кейси повдигна торбата, която все още държеше в ръцете си.

— Донесох ти дрехи. Панталоните ти не ставаха за нищо, така че ги изхвърлих.

Скулите ѝ се оцветиха в розово. И Терон се досети, че тя бе тази, която го е съблякла. Воинът отново се огледа. Какво, в името на Хадес, се беше случило с оръжието му?

Красивата жена отново смутено отведе поглед.

— В джобовете имаше някакви странни... хм... инструменти. Оставих ги на скрина.

Терон проследи ръката ѝ към указаната посока и почувства облекчение. Всичко си стоеше там. И все още в кобурите. Сякаш тя дори не се бе поинтересувала какво има вътре. Липсваше само кинжалът му. Но Терон веднага си припомни, че сам го беше хвърлил под леглото, докато сваляше тениската си миналата нощ, докато спасителката му вземаше необходимите за спасението му вещи.

Кейси погледна в торбата.

— Не бях сигурна за размера, защото не намерих етикет върху твоите, хм... панталони. — Остави я на леглото и се отдалечи. — Направила съм супа, така че ако си гладен, можеш да хапнеш.

Терон отново внимателно се вгледа в лицето ѝ. Какво искаше от него? От опит знаеше, че хората вземаха всичко, което искат, мислят само за себе си и рядко се интересуват от другите. Така че, защо му помагаше тя всъщност?

Кейси нерешително сложи ръце пред тялото си, когато не чу отговор.

— Мога да донеса купичката тук, ако се чувстваш прекалено уморен или нямаш сили да се изправиш.

— Не — машинално отвърна Терон. — Искам да стана от леглото. — *И да взема оръжието си. Да проверя къщата. Да разбере къде се намирам. Да огледам околността. Да се уверя, че не планираш да ме нарежеш на парченца, докато спя. Чисто необходими мерки на предпазливост, нищо повече.*

Кейси кимна.

— Докато спеше, прегледах раната на бедрото ти. Изглежда много по-добре. Все още не разбирам как е възможно това, но... накратко, доволна съм, че толкова бързо се възстановяваш.

Говореше с такава искреност, сякаш действително се вълнуваше за него. Терон си спомни за паниката в очите ѝ, когато едва не губеше съзнание от ужасната болка. Спомни си и как Кейси се държеше здраво в ръце и правеше всичко, което бе нужно, без да напада в истерика. И беше впечатлен от самообладанието ѝ.

След това си представи как тези дълги и нежни пръсти отместват завивката и докосват голата му кожа, проверявайки раната му. Терон потръпна отново от прилива на гореща възбуда.

Кое то не би трябвало да се случва.

Кейси погледна към вратата вляво.

— В банята има хавлии, ако искаш да си вземеш душ. — И поглеждайки го, красивата брюнетка се изчерви. — Ако имаш нужда от помощ за ставането...

— Не — бързо отговори Терон, абсолютно сигурен, че точно в това няма никаква нужда от помощ. И без това вече му бе „станал“ повече отколкото беше необходимо. — Ще се справя сам.

Кейси се усмихна с явно облекчение, но скулите ѝ останаха розови. Терон кимна, но не успя да се реши да ѝ благодари.

Сякаш знаейки за мислите му, Кейси замря нерешително, погледна го със своите дивни виолетови очи така, сякаш го пошаваше.

Отново това усещане за дежавю. Къде я беше виждал преди?

Тя отстъпи толкова бързо, че удари рамото си в рамката на вратата, след което отскочи така, сякаш дървото я ухапа за дупето.

Терон не успя да се удържи и весело повдигна вежди. Тази жена ли смяташе за заплаха? Та тя не бе по-голяма заплаха от една мравка.

— Добре — успя да проговори Кейси. — Аз ще... хм, бъда в другата стая, ако имаш нужда от нещо. — След което се обърна и побягна.

Останал сам, Терон все още гледаше към отворената врата. Любопитството му поутихна, но с излизането ѝ — възбудата му намаля.

Без да разбира какво и защо се случва всичко това в тялото му, Терон си направи извода, че не е толкова укрепнал, колкото си мислеше. Отметна одеялото и погледна ранения си крак. Шевовете едва се забелязваха, а зачервяването и възпалението бяха спаднали. След ден можеше да добави още един белег към колекцията си. Съдейки по видяното, и другите белези по тялото му заздравяваха добре.

За нещастие, странните усещания в гърдите и главата му доказваха, че все още не е напълно здрав и затова беше по-добре да не се опитва да открие портал към Арголея. В това си състояние Терон се превръщаше в чудесна мишена за демоните. Освен това, не знаеше дали ще му стигнат силите, за да се отпрати към вкъщи, дори и да му се отдадеше възможност да осъществи контакт с портала.

„Не — реши той. — По-добра идея е да прекарам тази нощ тук. Да се подкрепя с храната, която е приготвила тази необикновена и безвредна девойка. Да си отдъхна и да събере сили, за да мога може би още утре да се прибера у дома“.

Свали краката си от леглото и стана, стиснал зъби от рязката болка, пронизала раненото му бедро. За да се задържи прав, Терон стисна с всички сили таблата на леглото и се опита да преглътне стона си. Да, определено не беше във форма, за да се прибере вкъщи. Дори и

най-силният аргонавт има предел на силите си, макар че Терон не смяташе да признава това пред събратята си.

Скърцайки със зъби, за да не захленчи като малка гинайка, той се добра до банята, включи осветлението и пусна душа. Застена от облекчение, когато усети как топлата вода се стича по потръпващото му тяло и измива остатъка от болката от раните, синините и натъртванията му.

Неволно очите на воина се затвориха и той се замисли за непознатата красавица, която току-що беше избягала от него в кухнята. Представи си, че не водата, а нейните ръце и устни докосваха мократа му кожа.

Милостиви богове! Смъртната? Явно бе пострадал по-силно, отколкото смяташе. Това, че един Аргонавт желаете смъртна жена е прекалено явно свидетелство за травма на главата. Колкото и секси да беше Кейси и каквито и причини да имаше, за да му помогне, тя беше обикновен човек. А това означаваше, че е забранена за него. Завинаги.

ГЛАВА ПЕТА

— Какво ухае толкова вкусно?

От изненада Кейси изтърва лъжицата, която падна със звън върху плота, след което отскочи и се затъркаля по земята. Горещата супа хвъркна върху пуловера и дънките ѝ и тя разсърдено издиша.

— Ската! Добре ли си? — попита Терон, приближавайки я.

— Да, добре съм. — Взе кърпата, закачена на дръжката на фурната, и се опита да махне петната от корема и бедрата си.

„Ловко, Кейс. Много ловко“.

— Не исках да те уплаша.

О, този глас... с този сексуален акцент. Кейси застина, но веднага се удари мислено зад врата и продължи да почиства дрехите си. Мъжът, дори и ранен, се движеше като сянка. Водата в банята престана да шуми преди няколко минути — Кейси беше сигурна в това.

— Не ме изплаши — отвърна тя, опитвайки се да говори невъзмутимо. — Просто се бях замислила.

„Да, ама разбира се!“

Когато Терон се наведе към краката ѝ, за да вдигне лъжицата, Кейси проследи неволно движенията му... О, Боже, не трябваше да го прави!

Когато гостът ѝ се изправи, буквално надвисна над нея с почти двуметровия си ръст и с над сто килограмовата си мускулна маса. Влажните краища на небрежно отнетнатите му назад коси се извиваха към гърлото му и сякаш изкушаваха Кейси да зарови пръсти в тях. Купената от нея черна тениска с дълги ръкави плътно обхващаше мускулестите гърди и плещи на „гръцкия бог“, а избелелите дънки стояха ниско на стройните бедра. Босите му крака изглеждаха доста смешно мъжествено на фона на розовия ѝ под.

Спомнила си за това тяло напълно голо, Кейси сподави стона си. Трудно можеше да пренебрегне тези очертани мускули, ясни контури, падини и плочки. А белезите върху гърдите му се бяха запечатали завинаги в съзнанието ѝ заедно с пътеката от черни косъмчета, която

приковаваше погледа върху това, което беше по-надолу. И споменът за тази част на тялото на Терон накара Акация да се изчерви.

Дори ранен, той я привличаше неимоверно, но сега, почти здрав и явно отпочинал, „пациентът“ ѝ изглеждаше още по-добре. Истински забранен плод, бонбон, поклащащ се под самия нос на дете. Оживяла секс фантазия на всяка една жена. И по някакво стечение на обстоятелствата този „гръцки бог“ стоеше в нейната кухня. И гледаше нея, макар и предпазливо.

Все още не разбираше, какво точно се беше случило и ако не гледаше към Терон точно тук и сега, щеше да си мисли, че всичко това е някакъв сън. Не, това определено не беше сън. Мъжът беше истински и ухаеше на сапун „Айвъри“ и на любимия ѝ шампоан. Кейси се опитваше да не си го представя гол и мокър под душа, нанасящ козметичните ѝ средства върху кожата си, защото нямаше да издържи на тази представа. Знаеше, че точно сега прилича на глупачка със супените петна върху дрехите си и едва ли не пускаща слюнки пред непознатия.

Кейси премигна и се обърна към шкафа, с усилие разваляйки магията, в която се оказваше всеки път, щом мъжът спреше поглед върху нея.

— Мирише на супа. И ти сигурно умираш от глад. Седни на масата, аз ще ти донеса чиния.

Терон се отмести и се отпусна на стола до кръглата дървена маса. Едва когато промърмори нещо, Кейси си спомни за раната му.

— Как е кракът ти?

— По-добре — отвърна гостът ѝ, когато тя постави пред него чинията с гореща супа. Очите му бързо се отместиха към димящата храна, след което се спряха изучаващо върху нея. — Наболява малко.

Когато Кейси дръпна чекмеджето, за да извади чиста лъжица, Терон се наведе над чинията и внимателно я подуши.

— Какво е това.

— Сирена супа с броколи. По рецепта на баба ми. — Подаде лъжицата на госта си, приближи маслото и чинията с топъл хляб и едва не се разсмя, когато той продължи да я гледа внимателно. — Не се притеснявай, няма да те отровя. Аз мога да готвя.

Мъжът намръщи чело, но все пак потопи лъжицата в супата, загреба малко, духна и внимателно я опита. И удивено повдигна

вежди.

— Вкусно.

Усмивайки се, Кейси извади от хладилника кутийка сода, отвори я и я постави пред него. Сипа супа и на себе си.

— Зная, че се смята, че съвременните жени не обичат много да готвят, но на мен това ми харесва. Чувствам се така, сякаш всеки ден извършвам малък подвиг.

Седна срещу него и взе лъжицата си. Терон изчаквателно я гледаше, сякаш за да се убеди, че Кейси няма да падне в конвулсии, получила хранително отравяне. Странно. Кейси изяде още една лъжица супа и се усмихна.

Намръщеното чело на Терон се изглади и той продължи да се храни. На кена пред себе си продължаваше да гледа много внимателно, но в края на краищата го вдигна и погледна в дупката отгоре.

— А какво е това?

— Не ти харесва содата ли?

— Сода?

Завъртя кенчето и прочитайки надписа отстрани, отново обърна погледа си към Кейси в очакване тя първа да отпие от напитката. И едва когато тя го направи, остави кена на масата и продължи да се храни, раненият отпи голяма глътка.

И веднага изплю злощастната „Диетична на Доктор Пепър“ сода, разплисквайки я по цялата маса.

Кейси скочи от стола си, грабна кухненската кърпа и започна да почиства ръцете и устните на Терон.

— Не си почитател на диетичната, така ли?

Той се закашля.

— Нека да ти донеса нещо друго.

Акация изобщо не купуваше обикновена сода, затова извади от хладилника бира „Куърс“ и му я подаде.

Терон отпи внимателно, намръщи се, махна бутилката от устните си и погледна етикета.

— На вкус е като вода.

Кейси извади още една кърпа, за да попие содата, попаднала върху масата.

— Не е „Гинес“ разбира се, но не можеш да я наречеш вода. Откъде всъщност идваш, че не пиеш нито диетична сода, нито

безалкохолна бира?

Прокашляйки се, Терон така изучаващо се втренчи в кена с диетичната сода, сякаш той всеки момент можеше да се хвърли върху него и да го ухапе. Допи бутилката и я остави върху масата.

— Идвам от малко селце. При нас... рядко зареждат с чуждестранни продукти.

„Ама че работа!“ Кейси седна на мястото си.

— И къде се намира това малко селце? На Марс ли?

Терон най-накрая отмести очи от кена и погледна събеседницата си право в очите. И отново у нея се появи това чувство на разпознаване. Какво в този мъж я навеждаше на мисълта, че двамата вече са се срещали?

— Това селце е разположено в близост до Егейско море.

— Около Егейско море ли? — Той кимна. Да, това беше разумно обяснение. Вече бе разбрала, че гостът ѝ не е американец. Кейси отново се захвана със супата. — Значи си грък?

— Не точно. — Стори ѝ се, че Терон няма да обясни нищо повече, когато той продължи. — Политическата арена в моята страна се променя бързо.

„Хм, колко странно се изразява“.

Сякаш с всички сили се стреми да мине за обикновен човек.

— Разбирам — отвърна Кейси.

На практика нищо не разбираше. Беше чувала, че в края на 20-ти век войната в Югославия е изменила политическата карта на Балканите. И макар предците на Кейси да принадлежаха именно към онези далечни краища и макар че тя самата достатъчно добре познаваше географията, все пак не можеше с увереност да твърди коя територия към коя страна е останала, след приключването на военните действия.

— Какво те води в Орегон? Пътят до тук не е от кратките.

Гостът ѝ кимна и си взе филийка.

— Търсех някого.

Русата жена от клуба.

Кейси потисна незначайно откъде появилия се пристъп на ревност и продължи да се храни. Но само при мисълта какво ще ѝ разкаже Терон сега, усети как разкаянието се намества като буца в стомаха ѝ.

Остави лъжицата и избърса ръце в салфетката, лежаща на масата до чинията:

— Не зная какво стана с жената, която беше с теб. На паркинга беше само ти — тя беше изчезнала.

Без да отмества очи от чинията си, Терон отвърна:

— С нея всичко е наред.

Какво, по дяволите, означаваше това?

— Откъде знаеш? Когато приближих, ти вече лежеше ранен. Къде отиде тя?

Сякаш осъзнал, че е казал прекалено много, Терон остави лъжицата и я погледна. В мрачния му поглед Кейси успя да прочете знание и тайни. Както и това, че той не възнамеряваше нищо повече да ѝ обяснява.

Акация се облегна на стола и присвивайки очи, се опита да го разгледа по-безстрастно, а не като секс символ или като нейния мъж-мечта.

— Знаеш ли, струва ми се, че в историята ти има прекалено много дупки. Какво всъщност стана на паркинга? Някой те нападна, нали? Не те е удрял автомобил. Няма значение колко пъти се опитвам да убедя самата себе си в обратното, но аз не ти вярвам. Не е ли време да ми разкажеш истината?

Терон светкавично хвана ръката ѝ, притисна я към масата и я обърна с дланта нагоре. Кутрето му обхвана палеца ѝ, докато палецът му се плъзна в центъра и започна да описва бавни кръгове върху кожата ѝ, насочвайки се към китката. При всяко движение на пръстите му, сякаш я удряше електрически разряд. По гърба ѝ сякаш се разпиляваха искри, докато топла вълна обхващаше тялото ѝ.

Кейси затаи дъх. Зениците му ставаха все по-големи и по-големи, докато тя не се потопи в очарованието на тези черни и дълбоки като нощта обсидианови очи. Изведнъж ѝ стана трудно да си спомни какво искаше да си изясни с него преди минута. Макар и да усещаше, че има нещо. Но по някаква причина това нещо ѝ се изплъзваше. Защо не можеше да си спомни?

Докосванията му я лишаваха от способността ѝ да мисли. Такива... греховни, умели и... колкото и да е странно успокояващи докосвания.

Терон бавно заговори:

— Чуй ме внимателно. Ти зави иззад ъгъла, когато аз вървах през паркинга. Беше тъмно, ти беше изморена и затова ме видя прекалено късно. Блъсна ме, след което ме доведе в къщата си, защото се притесняваше прекалено много за мен и се чувстваше страшно виновна. Аз никога не съм бил в американска болница и не исках да ходя в нея без причина. Ти свърши едно добро дело, като ми помогна да оздравея.

Да, изглежда, че всичко се бе случило точно така. Сърцето на Кейси забави ритъма си и тя се отпусна още повече, наслаждавайки се на нежната му ласка. Имаше възхитителни, меки пръсти и топли, изкушаващи ръце. Неволно си представи, как Терон докосва първо раменете, после корема и накрая гърдите ѝ.

— Ти искаш да ми помогнеш — тихо прошепна той с кадифен и дрезгав глас, раздвижвайки хормоните в цялото ѝ тяло. — Ще направиш всичко, каквото пожелаеш.

Разбира се, че ще му помогне. Нали пострада по нейна вина. Но... чак пък всичко? Скулите ѝ порозовяха. Тя отново си представи как той, гол, лежи върху завивката на леглото ѝ, сякаш поднесен като дар на някакво божество.

И тук Кейси забеляза дяволитата полуусмивка на Терон, който сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Да, мели — прошепна той. — Ще направиш за мен всичко, каквото пожелаеш.

Топлината се плъзна надолу по корема ѝ, спускайки се все по-надолу, носейки със себе си порива на явна възбуда. Терон пусна ръката ѝ толкова внезапно, колкото я и хвана.

Кейси премигна няколко пъти, усещайки странен световъртеж.

Макар че Терон отново беше започнал да се храни, тя все още усещаше докосванията му по китката си. И нещо в нея се бе отворило, някаква тайна част от душата ѝ, която сякаш очакваше точно тази минута през целия ѝ живот.

— Супата ти изстива, мели.

Кейси отмести поглед от грубовато-симпатичното му лице и се втренчи в чинията си. Точно така. Вечерята. Трябваше да се съсредоточи върху нея, а не върху великолепия мъжки екземпляр пред себе си и странните си, непонятни усещания.

Бавно, защото ръката ѝ трепереше, поднесе лъжицата към устните си и преглътна. Не почувства вкус. Защото онова, което в действителност искаше да усети върху езика си, нямаше как да се побере в лъжица.

Терон стоеше в кухнята, наблюдавайки как Кейси мие чиниите след вечеря. От вградените тонколони на тавана звучеше някаква инструментална музика, а върху масата, в голям фенер, гореше свещ, която пълнеше стаята с мека светлина и изпълваше въздуха с аромат на ванилия. Но нито музиката, нито свещта привличаха вниманието на Терон така, както жената пред него.

Жената. Проклет да е Хадес! Смъртната жена, която той не можеше да изхвърли от главата си. По време на вечерята Терон размисли и реши да не си тръгва. Държейки ръката на Кейси в своята, той видя желанието в очите ѝ. По неизвестна причина, съдбата му бе подарила шанс да отдъхне с тази красавица, като едновременно с това и се доизлекува. Защо да се съпротивлява?

Кейси миеше посудата, обърната с гръб към него. Терон ѝ предложи помощта си, но тя му каза да седне, да си почива и да не дразни раната си. Ако предполагаше, как точно Терон смятате да си отпочине, изобщо нямаше да бъде толкова спокойна.

Тесните дънки обвиваха тялото ѝ като втора кожа. В обикновения си бял пуловер с остро деколте Кейси изглеждаше много по-привлекателна от всички арголейки, с които Терон бе успял да преспи през годините. А гинайките обикновено носеха много красиво бельо. Докато я наблюдаваше, кръвта нахлу към слабините му и дънките му станаха толкова тесни, че Терон се принуди да промени положението на тялото си, за да намали натиска на плата.

Отпи малка глътка от бутилката, която държеше в ръка, надявайки се течността да охлади огъня във вените му. Беше му се налагало да опитва и нещо по-силно, но и бирата вършеше работа. И беше по-добре от газираната вода.

Въпреки всичко, хората имаха странен вкус, макар че компанията на Кейси определено му харесваше. Нея можеше да я гледа цяла нощ.

Каква ирония! Преди известно време Терон четеше конско на Зандер именно поради нездравословното му и прекалено увлечение по

смъртни жени. И ето че сега, той самият правеше същата грешка.

Терон наблюдаваше как Кейси се наведе и постави тенджерата на най-долния рафт на шкафа. Дънките ѝ се опънаха върху дупето с форма на обърнато сърце, смъкнаха се ниско на талията ѝ и под тях се показва бяло дантелено бельо. Пулсът на воина подскочи до тавана, а шумът на кръвта отекна в ушите му.

Акация отвори шкафа от дясната си страна и се повдигна на пръсти, за да постави чиниите на мястото им. Виждайки, че спасителката му не достига до най-високия рафт, Терон бавно се приближи, за да ѝ помогне. Не усещаше болка в бедрото си — тя беше преминала в тъпо пулсиране, а и не виждаше причина да уведомява Кейси за това.

Доближавайки я, Терон долови аромата на лимон и лавандула, останал след шампоана, от който и самият той се възползва под душа, както и на още нещо непознато, като лосион или парфюм. Застана зад гърба ѝ и взе чинията от ръцете ѝ.

— Нека да помогна.

Усетила докосването на пръстите му до своите, Кейси се напегна. Ръцете и краката ѝ се стегнаха, докато гостът ѝ долепи гърдите си до гърба ѝ, за да сложи чиниите горе и прокара леко лакът по рамото ѝ, дразнейки кожата ѝ с докосването си.

— Благодаря — тихо каза Кейси, отпускаяки се назад.

И в крайна сметка се притисна към бедрата му с онова съблазнително дупе, на което той толкова се възхищаваше преди малко, и което сведе на нула всичките му опити да задържи ерекцията си.

По това, как Кейси застина, Терон разбра, че тя е почувствала възбуждения му член. По време на вечерята разговаряха за маловажни неща — за района, езерото и съседите. Кейси го гледаше така, сякаш не знаеше какво да очаква от него. Известно време предполагаше, че тя се страхува от него, но след това разбра, че не е това. Начинът, по който тялото ѝ се напрягаше, начинът, по който рязко си поемаше дъх и нежеланието ѝ да прекъсне контакта им, свидетелстваше за възбудата и желанието ѝ.

И двамата мълчаха. Терон чувстваше как се забързва пулса на сърцето ѝ. Повдигна кичур коса от рамото ѝ и го остави да се изплъзне между палеца и показалеца му. Харесваше гладките ѝ копринени коси

и нямаше търпение да види как тази черна маса се разлива върху корема му, докато устните ѝ галят тялото му, спускайки се все по-надолу и по-надолу. Войнът поднесе кичур коса към носа си и вдиша аромата му.

— Портокал или грейпфрут?

Кейси преглътна:

— „Бед Хед“.

Терон леко повдигна вежда, но с периферното си зрение Кейси забеляза и обясни:

— Това е марка шампоан. — След което бавно се обърна, отстъпи назад и прекъсна контакта между телата им. — Ти наистина живееш на изолирано място, нали?

Той просто кимна. Кейси го погледна със съмнение, сякаш търсейки отговор на неизречен въпрос.

— Аз почти приключих тук — каза Акация. — Музиката също. Ако искаш иди в гостната и избери друг диск — някой, който харесваш, става ли? Плейърът е в музикалния шкаф.

Едва след думите ѝ Терон забеляза, че музиката е спряла.

— Ако нямаш нищо против, останаха още няколко конеца в раната на крака ми, които трябва да се извадят. Ще се радвам на помощта ти.

Кейси сведе поглед към бедрото му и веднага забеляза нарастващата му възбуда. Очите ѝ леко се разшириха, а скулите ѝ пламнаха.

Бързо се върна към последната посуда.

— Да, разбира се. Ще взема всичко необходимо и ще дойда в гостната.

Терон се усмихваше с лукава усмивка, докато се насочваше към стаята. Кракът му се подобряваше с всяка изминала минута и в интерес на истината, нямаше нужда останалите шевове да се свалят. Тялото му щеше да ги абсорбира до утре сутринта, но войнът не беше против използването на всякакви хитрости, за да получи красивата смъртна жена точно там, където искаше да бъде.

Отваряйки музикалния шкаф и оглеждайки гостната, Терон откри, че спасителката му е изтъкана от множество противоречия. Когато я попита как се е озовала на паркинга зад онзи клуб, ги му беше обяснила, че работи в него. Опита се веднага да си я представи в „Екс

Скрийм“, но безуспешно. Да, беше достатъчно висока за жена и имаше тяло на стриптийзъорка, но невинността в очите ѝ не съответстваше на жените, работещи в такива клубове. И начинът, по който се бе погрижила за него след нападението — непознат, един повече или по-малко, излязъл и паднал зад клуба — съвсем не беше свойствено за безпринципната жена, каквато трябваше да бъде, за да работи в подобно заведение. Терон се опита да свърже двете предполагаеми страни от аурата ѝ, но не успя.

А и този дом. Преди да влезе в кухнята, той огледа цялата къща както отвън, така и отвътре. Домът беше стар, но във вътрешния интериор преобладаваше бялото — дървените бели панели бяха украсени с фини орнаменти във вид на корона. Стаите не бяха големи — височината им надминаваше неговия ръст само с около 30-тина сантиметра. Старинна мебел, която според него не беше купена от Кейси, защото обстановката в тази стая коренно се отличаваше от тази в спалнята ѝ — диван в червено кадифе и пухкави златисти възглавнички, в които лесно можеше да си представи как потъва Акация. Съвременни картини на стената и огледало в сребърна рамка, отразяващо всичко в стаята.

Почти целият дом бе обзаведен от възрастен човек. Спалнята ѝ оставаше единственото изключение.

Терон си напомни да я попита за тази разлика, но след това се отказа. А и отговорът ѝ нямаше да е от особено значение. След тази нощ той повече никога нямаше да я види.

Намери стереоуредбата и тъкмо отвори CD-то, когато Кейси влезе в стаята. За появата ѝ обяви ароматът на лавандула, който сигнализира с горещи вълни слабините му.

— Избра ли си някаква музика, която искаш да чуеш?

Терон хвана първия диск, който му попадна от купчината и прочете името на изпълнителя:

— Бинг Кросби^[1]?

Кейси се разсмя. Терон се обърна, дочул заразителният ѝ смях, но недоумяващ какво точно го е предизвикало. Но всъщност се наслаждаваше на реакцията ѝ. За последните два часа той разбра, че хората могат да бъдат крайно и много по-емоционални от арголейците.

— Какво не му е наред? — нерешително попита той.

— Нищо, освен ако не си навършил осемдесет. — Кейси приближи и застана толкова близо до него, че той усети топлината на кожата ѝ. Преравяйки купчината дискове, тя докосна пръстите му със своите, с което предизвика потръпване във всичките му нервни окончания. — Голяма част от дисковете бяха на баба ми. Тя обожаваше добрият стар Бинг.

Кейси намери два диска с новогодишни елхи на обложките. Терон достатъчно добре познаваше човешката култура, за да разпознае символите на празника.

— Слушаше тези дискове през цялата година. Независимо от това, дали беше юни или декември.

Акация сложи диска на Бинг отгоре и прегледа още няколко, докато не намери този, които ѝ харесваше.

— Опитай да послушаш този. Той е мой. А през това време аз ще донеса аптеката.

Терон огледа обложката му. Оттам го гледаше мъж в бяла риза и голяма каубойска шапка. Арголеецът нямаше понятие, що за музика е тази, но реши, че ако го е избрала Кейси, то тя няма как да е лоша. Музиката започна в момента, в който Терон се отпусна на дивана.

Меката мебел не му позволяваше да се изтегне в цял ръст, но въпреки всичко той протегна крака и се облегна на възглавничките. Чуваше как Кейси рови в шкафчето на банята и се усмихна. Бяха минали няколко години, откакто за последен път му се бе наложило да съблазнява жена. Арголейките с удоволствие се отдаваха на знаменития воин. Ако му беше необходима партньорка, трябваше само да вдигне и размаха пръст.

Спасителката му се върна в стаята, седна на крайчеца на дивана извън неговия досег и сложи аптеката на ниската масичка встрани.

— Обожавам Кени Чесни^[2]. Гласът му е страхотен.

За момент, Терон се замисли кой по дяволите е този Кени Чесни и как да го намери и да го понатупа. Но когато Кейси започна да припява в такт с музиката, воинът разбра, че тя имаше предвид певеца, записал този диск.

Каква беше тази странна реакция? Ако беше човек, щеше да сметне, че е израз на ревност, но на Аргонавтите такава реакция не им беше позната.

Терон успя слабо да се усмихне.

Акация скептично го погледна в лицето, след което погледът ѝ случайно попадна върху краката му и отново се върна на лицето му. Скулите ѝ пламнаха, карайки отново кръвта на Терон да закипи.

— Ти трябва... — Кейси се прокашля, — трябва да си свалиш дънките, ако искаш да погледна, хм... бедрото ти.

Като едва сдържаше усмивката си, Терон, изправяйки се от дивана, нарочно потръпна, имитирайки болка в крака си, който всъщност отдавна не го болеше, и сложи пръсти на горното копче на дънките си. Кейси го проследи с поглед и сякаш застина в очакване на това, което Терон смяташе да демонстрира.

В главата на аргонавта се зароди порочна мисъл, от която всичката му кръв отново се насочи към слабините му.

„Всичко, което пожела!“

Откопча само горното копче и спря.

— Все още се чувствам малко слаб, мели. Мисля, че няма да се справя без теб. Помогни ми!

[1] Бинг Кросби Harry Lillis „Bing“ Crosby — американски актьор и певец. Счита се за основателна на популярната шлагерна музика в САЩ. ↑

[2] Кенни Чесни Kenny Chesney — най-популярния американски изпълнител на кънтри-музика за периода 2000–2010 г. със записани 14 златни и платинени албума. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

„Той иска да свалиш панталоните му.“

Кейси улови смисъла на думите му, макар че гласът на Терон звучеше приглушено. Кръвта, която шумеше в ушите ѝ, пречеше да го чуе ясно, макар че греховният му поглед красноречиво говореше какво точно иска.

Не знаеше какво я накара да се изправи, но благодари на Бога, че краката ѝ не се подкосиха. Преглъщайки с труд, Кейси изтри изпотените си длани в бедрата си и се приближи към госта си, усещайки се опиянена от съчетанието на тестостерон и сладостен мъжки аромат.

Съдейки по издутината в слабините му, Терон беше възбуден. *„А ти искаше да го видиш точно такъв, нали?“* Но ако тя прекратеше тази линия, щеше да се превърне от сестра Флорънс Найтингейл^[1] в „Развратната медицинска сестра“ и обратен път нямаше да има.

„О, Боже! Наистина ли се каня да направя точно това?“

Погледът на Кейси се плъзна по мускулестото тяло на Терон — по нарастващата му ерекция, нагоре към коремните плочки, впечатляващите гръдни мускули и се спря на напрегнатото му лице.

Да, нямаше как да бъде отнесен към класическите красавци с грубоватото лице, тежка брадичка и прекалено заострени скули. А опасният огън в черните му очи, както и цялото му излъчване, караха Кейси да се чувства така, сякаш си играеше с... бог.

Тази мисъл, появила се сякаш от нищото я изненада, но описваше извънредно точно ситуацията. Терон приличаше на огромен, мрачен и опасен бог-байкър, които добре ще я използва, след което ще я захвърли, без дори да се замисли.

Без привързаност! Без емоция! Без съжаление!

Кейси никога не е била привърженичка на секса за една нощ, но в този мъж имаше нещо толкова притегателно и толкова съблазнително, че тя искаше да се поддаде на този грях, макар и за минута, ако ще после всичко да отидеше по дяволите.

Припомни си и скорошния си разговор с Дейна.

„Аз нямам определен тип.“

„Но ако имате такъв, ти определено нямаше да се поддадеш на имиджа на лошия байкър.“

Да. Ще го направя! Да вървят по дяволите предсказуемостта и предпазливостта. Точно тази вечер Кейси искаше да направи нещо диво и лудо, нещо, което не бе правила никога досега.

Приближи се и се протегна към колана на дънките му. Терон отпусна ръце и шумно си пое дъх, когато Кейси откопча второто копче... третото... и накрая четвъртото. Под мекия памук на боксерките, които му купи, Кейси усети твърдия му като стомана възбуден член.

В тъмните, хипнотични очи на мъжа блесна еротичен пламък и Кейси се преизпълни с незначайно откъде появила се увереност.

Кожата ѝ сякаш се нагря. Наслаждаваше се на всяко докосване и на всяко усещане на меката тъкан под пръстите си. Сладка, пулсираща болка се появи между бедрата ѝ, когато тя плъзна ръцете си под колана на дънките му и ги спря върху голата кожа на силните, мускулести бедра. Без да отмества очи от неговите, бавно започна да ги сваля надолу.

— Орайос — хрипливо прошепна Терон.

Кейси нямаше представа какво означаваха думите, но се наслаждаваше на грубоватия му глас и мелодичен акцент. Успя да свали дънките му и преглътна неволния си стон при вида на впечатляващия възбуден член, който се стремеше да се освободи от меката материя на бельото.

За един миг Кейси съжали, че му го е купила, но след това реши, че всъщност е за добро. Все едно отваряш подарък — колкото по-дълго сваляш опаковката, толкова повече го желаеш.

Акация продължи да избутва дънките му надолу, стараейки се да не раздразни раната на бедрото му. Отпусна се на колене и краката му и му помогна да извади ходилата си от крачолите. Мускусният аромат на възбудата му накара либидото ѝ да полудее и да запали искрите на желанието между бедрата ѝ. Цялото тяло на Кейси откликна — беше готова да се взриви от сладката и мъчителна болка и едва се сдържаше да не се нахвърли върху Терон, да разкъса дрехите му и да го използва, за да загаси бушуващия в тялото ѝ пожар.

Акация отмести дънките встрани и кимна по посока на дивана:

— Седни — едва успя да прошепне тя с хрипков от възбудата глас. Закашля се, в опит да прикрие състоянието си. — Аз ще... погледна раната.

Започна да се рови в аптечката, докато Терон мълчаливо последва съвета ѝ. След като извади всичко необходимо, Кейси се обърна към него и погледна към бедрото му. Пациентът ѝ седеше на дивана, разкравил крака, а внушителният му член издуваше боксерките му, буквално молейки за внимание.

О, Боже! Върху челото ѝ изби пот, сърцето ѝ заби като лудо и всичката ѝ кръв сякаш се насочи към лоното ѝ.

„Съсредоточи се, Кейси!“

Успя да преглътне и се опита да се концентрира на превръзката на бедрото му. С леко треперещи пръсти Акация хвана края ѝ и започна бавно да я сваля. Терон рязко си пое въздух и Кейси се притесни, че неволно му е причинила болка. Вдигна поглед към лицето му, желяейки да се убеди, че всичко с пациента ѝ е наред, но видя как суровото му лице се напрегна, изразявайки чисто и неподправено желание. Сведе поглед обратно към бедрото и члена му, който сякаш буквално растеше пред очите ѝ.

О, Господи, тя имаше проблем! Голям проблем!

Отново се съсредоточи върху превръзката и най-накрая я свали...

И ахна.

От шевовите на дълбоката разкъсна рана не беше останала и следа, а само тънък, зачервен белег. Кейси заподозря, че вероятно и той скоро щеше да избледнее и изчезне.

— Невероятно — прошепна тя.

Терон погледна крака си.

— Изглежда добре, нали?

— Дори страхотно. Ти си истинско чудо за медицината, знаеш ли?

Акация прокара нежно и леко пръсти по белега, учудена, че на мястото на ужасната рана беше останала само тази зачервена линия.

Терон потръпна и Кейси веднага отдръпна ръката си.

— Ох... Боли, нали? Изглежда толкова добре, че помислих, че е заздравяла...

Гостът хвана ръката ѝ и я притисна обратно към бедрото си — върху белега от раната, който тя току-що бе погалила.

— Не, мели, изобщо не ме боли. Докосването ти ме успокоява. Не спирай!

Кейси отново погледна от бедрото към лицето му и обратно.

Трябваше да спре, преди да се е хвърлила с главата напред в тази авантюра. И то в гостната на баба си. След още няколко минути щеше вече да е късно. Кейси прокара върховете на пръстите си нагоре по бедрото му, докосна края на боксерките му и облиза устни.

— Да, точно така, още... — прошепна Терон.

Добила увереност, очерта ръба на мекия плат и погали нежните косъмчета от вътрешната страна на бедрото му. Мускулите на Терон се напрегнаха, а пенисът му помръдна под черния памук.

Вече нямаше връщане назад.

— Имаш вълшебни пръсти — прошепна Терон. — Каза, че оздравяването ми е чудо на чудесата. Но явно си забравила, че ако не беше ти, аз нямаше да съм тук сега.

И това беше самата истина. Обмисляйки думите му, Кейси плъзна пръсти нагоре към слабините му, галейки твърдите му мускули. Внимателно и нежно тя докосна с палеца си чувствителната точка и леко я притисна. Лекият стон на наслаждение, дошъл от Терон, ѝ показва, че докосванията ѝ му харесват.

— Ти си много по-изкусна от най-добрия лечител в моя свят — дрезгаво прошепна той. — Всяко твое докосване ме зарежда със сила.

Кейси се усмихна. Тя разбираше много добре каква сила имаше предвид гостът ѝ и ако някой друг беше подхвърлил подобна фраза, Акация щеше да му се надсмее. Но с Терон? Сега? По непонятна причина тя, вместо да се отстрани, се придвижи по-близо. И „гръцкият бог“ я възнагради, прокарайки нежно кокалчетата на пръстите си по корема ѝ.

Центърът на женствеността ѝ откликна с искри от желание. Пулсът ѝ скочи до небето и тя го погледна в очите.

„Всичко, което пожела!“

— Ти сигурно си уморен от цялото това... лечение — прошепна Кейси. — Кажи, с какво мога да ти помогна?

Доловил закачливи нотки в гласа ѝ, Терон ѝ подари усмивка. От възбуда очите му потъмняха още повече. Прокара ръка нагоре по

рамото ѝ и докосна скулата ѝ. Кейси притисна страната си към дланта му, задържайки дишането си, докато палецът му нежно поглаждаше долната ѝ устна.

— Ти наистина си гинайка-мечта.

Тъкмо смяташе да го попита какво по-точно има предвид, но преди да успее, Терон я придърпа към себе си. Всичките ѝ незададени въпроси мигом излетяха от главата ѝ, като на тяхно място нахлу неописуемо наслаждение.

Устните му докоснаха нейните — отначало леко, после по-силно и пламенно, докато пръстите му се заровиха в косата ѝ и втори път Акация се откри насреща му без колебание. Топлият и влажен език на Терон се плъзна в устата ѝ и започна бавно и съблазнително да поглажда нейния.

Вкусът му беше божествен. С намек на мента, скорошна вечеря и чисто изкушение, подадени върху златно плато и поръсени със сметана. Голямата му длан се плъзна надолу по гърба ѝ и я притисна по-близо, докато тя не се видя принудена да се отпусне върху бедрата му.

Тялото ѝ гореше. Терон леко промени ъгъла на целувката им, а ласките му станаха по-настойчиви. За частица от секундата Кейси все пак се поколеба дали той е достатъчно здрав, но спря да се тревожи за това, когато Терон я придърпа в скута си и я отпусна върху своята убийствено възбудена еректирала плът, по която тя до неотдавна точеше лиги. А на него дори и да не му стигнат силите, Кейси щеше да свърши всичката работа. Сега наистина нямаше връщане назад.

Акация несъзнателно гладеше гърдите му през мекия материал на тениската и жадно отвърщаше на целувките му. Жаждата за голата му кожа надделя и тя повдигна плата нагоре, докосвайки плочките на мускулите на корема му.

Членът му се раздвижи под нея и Кейси се притисна още повече, желаейки само едно — да го усети дълбоко в себе си.

Терон одобрително изръмжа. Целувката му стана неистова и жадна и ръката му посегна към копчетата на дънките ѝ.

— Искам да те докосна — тежко успя да проговори той. — Да узная колко си влажна.

Тя беше направо мокра, но не можеше да се отдели от устните му, за да му го каже. След като пръстите му намериха копчето на

дънките ѝ, нещо вътре в нея трепна и се превърна в отчайващо желание, каквото тя никога не беше изпитвала. Нетърпеливо се размърда, помагайки на Терон да свали дънките ѝ.

Свали ципа и леко се отмести — толкова, колкото да успее да плъзне ръката си вътре в тях. Подмина преградата на бельото ѝ и докосна голата кожа. Кейси успя само да ахне.

Пръстът му намери мокрия, твърд и възбуден клитор. Започна да го гали и да описва кръгове около него, докато Акация откъсна устни от неговите, стенойки от удоволствие.

Устните на Терон се плъзнаха по гърлото ѝ. Захапа я леко — сладка, тръпнеща болка се разнесе по цялото ѝ тяло — след което започна да ближе и смуче ухапаното място, докато тя отново не застена.

— О, мели, толкова си мокра. — Плъзна пръст надолу и навътре в нея. Простена, притиснал устни към пулса на врата ѝ. — И толкова тясна.

Кейси не можеше да говори. Едва имаше сили да помръдне. Невъзможно беше да спре настъпващия оргазъм. Стискайки раменете му, тя стисна с вътрешните си мускули пръста му и се приготви да му се отдаде.

Но секунда преди да я залее вълната, Терон извади пръста си и напрежението спадна. Хвана се с две ръце за колана ѝ и изръмжа:

— Искам да ги сваля. Сега. — Изправи и двамата бързо на крака и с едно рязко движение дръпна надолу и свали дънките ѝ.

Кейси дори не успя да възрази, и странно, дори не се смути, останала пред него в пуловер и ниско изрязани бикини. Терон наведе глава и отново започна да я целува и тя с готовност отвърна на ласката му. Опита се да я притегли по близо до тялото си, докато възбуденият му член се притискаше в корема ѝ.

— Искам да те докосна — прошепна Кейси.

Той всмука долната ѝ устна в знак на одобрение. Докато я опитваше, а тя се наслаждаваше на целувките му, ръката ѝ се плъзна надолу по корема му, отмести ластика на боксерките и обхвана възбудения му пенис. Терон простена дълго и протяжно срещу устните ѝ, докато стоманата в кадифена обвивка напълни ръката ѝ, пулсирайки с безгранична мощ и обещавайки немислими удоволствия. Кейси го

галеше, кръжеше на върха му и се опиваше от властта си над него, усещайки трепета на голямото му тяло.

Изкусителят прокара пръсти по гърдите ѝ, плъзна ги под пуловера направо под сутиена. Зърната на Кейси се напрегнаха от докосването на грапавата му кожа. Терон хапеше леко брадичката ѝ и целуваше кожата ѝ, докато не се спря на едно нежно местенце зад ухото. Ръцете му не спираха да гаят гърдите ѝ, което я извиси до нов връх на сексуална възбуда.

Ласките на Кейси станаха по бавни и безсрамни. Плъзгайки пръсти по пениса му, тя отпусна ръката си и нежно обхвана тестисите му.

Терон простена във врата ѝ.

— Играеш си с огъня. Само след минута вече няма да мога да пра.

— И няма да има нужда. Искам да зная какво е усещането, когато свършваш.

След тези думи малкото останала сдържаност на Терон да отиде по дяволите. Съблече бързо пуловера на Кейси и разкъса сутиена ѝ, сякаш бе от хартия. След това се наклони и обви устни първо около лявото зърно, после около дясното, докато тя си мислеше, че просто ще се взриви от удоволствие.

И когато Кейси беше готова да се моли, Терон я обърна и постави на колене на дивана. Силната му ръка притисна гърба ѝ към възглавниците и синьо-оранжевата завивка на баба ѝ.

— Боже, прекрасна си — простена Терон зад гърба ѝ. Диванът потъна, когато той опря коляно във възглавницата между краката ѝ и разтвори бедрата ѝ. — Нямам търпение да узная, дали си толкова тясна, както в моя сън.

В съня му ли?

О-о, да!

Кейси внезапно се усети, че ако трябва да изпита страх, то това трябва да стане точно сега — сама, с огромен непознат мъж, и то в такава поза... Той можеше да направи всичко, каквото поиска, докато тя, в случай на опасност, ако се наложи, нямаше да има възможност да се защити. И като си спомни това, което ония двамата искаха да ѝ сторят на паркинга на „Екс Скрийм“ преди няколко месеца, трябваше дяволски да се изплаши. Само че Кейси не се боеше. Сякаш

инстинктивно знаеше, че Терон няма да ѝ причини вреда. А еротичните му думи я караха да изгаря в трескаво желание.

Едната му мазолеста ръка бе обвита около тялото ѝ и обхващаше гърдата ѝ, докато с другата беше стиснал бедрото ѝ. Терон започна да смуче и хапе меката част на ухото ѝ и Кейси едва удържа вика си. Но когато партньорът ѝ се притисна отзад и започна да се трие напред-назад, пред очите на Кейси избухна заслепяваща светлина.

Удоволствието беше бързо, стремително и изпепеляващо, но ѝ бе малко. На Кейси ѝ трябваха няколко секунди, за да разбере, че те всъщност все още са облечени — тя в бикини, а той в боксерки. Партньорът ѝ се тласна напред, след което се отдръпна, дразнейки и двамата и демонстрирайки какво ще направи с голото ѝ тяло само след миг.

— Терон — ахна Кейси.

Устните му се плъзнаха към тила ѝ и започнаха да слизат все пониско. Ръката на Терон я погали по гърба, след което той отново се отърка в нея. Ръцете му хванаха бикините ѝ и целувайки я по талията, той ги смъкна надолу по краката ѝ.

— О, да! — Кейси изви гръб и затвори очи.

Толкова бе вгълбена в ставащото, че едва след няколко секунди усети липсата на Терон върху кожата си и разбра, че той е спрял. Обръщайки се, видя, че той изненадано разглежда кръста ѝ.

— Нещо не е наред ли?

Терон прокара палеца си ниско вляво на гърба ѝ, точно над дупето.

— А този белег... татуировка ли е?

Кейси знаеше, какво е привлякло вниманието му. Той не беше първият, който питаше за него.

Усмихна се.

— Прекалено много се страхувам от иглите, за да реша да си направя татуировка.

Когато Терон не отговори, а продължи да гледа към кръста ѝ, Кейси лекичко се разтревожи.

— Родена съм с това. Родилен белег е.

Той я погледна в очите. След това махна ръката си, но Кейси все още усещаше топлината от докосванията му.

— Това не прилича на бенка. Разкажи ми за родителите си.

Изкусителният „гръцки бог“ иска да говорят? За нейните родители? И то точно сега?

Тревогата ѝ се превърна в подозрение, докато кожата около бенката ѝ започна да потръпва. Акация се изправи и бавно се обърна, плъзна се по възглавниците и седна, скривайки белега ѝ от изпитателния му поглед.

Терон беше стиснал челюсти, веждите му бяха присвити, а на челото му се виждаше дълбока бръчка. Само един поглед върху му беше достатъчен, за да потвърди опасенията на Акация. Великолепната му ерекция, с която допреди няколко секунди се притискаше към бедрата ѝ, беше изчезнала.

Кожата ѝ боцкаше и Кейси изведнъж се почувства неудобно заради голотата си. Протегна се и взе пуловера си, висящ на подлакътника на дивана.

— Моите... моите родители ли?

— Баща ти и майка ти. Къде са те?

Стомахът на Акация тревожно се сви. Нахлузи пуловера си през глава и в момента, в който прикри гърдите си, установи, че Терон е обул дънките си и я гледа с неопределен израз на лицето.

Нали точно това беше нещото, което тя искаше да избегне. Тази неловкост. Всичко отиде твърде далеч и сега той съжаляваше за случилото се. Защо се отказа? Той не можеше да се откъсне от нея и...

— Кейси — резкият му глас прекъсна мислите ѝ. — Съсредоточи се! Кой са майка ти и баща ти?

Тя тръсна леко глава, неуверена защо в главата ѝ е такава каша.

— Майка ми е починала почти веднага след раждането ми. Колкото до моя баща... никога не съм го виждала. Дватама се срещали за кратко, когато майка ми е учила в Европа. Върнала се е вкъщи, когато е разбрала за бременността си. Аз... никога не съм го виждала. — Кейси погледна към Терон. — Защо питаш за тях точно сега?

Той игнорира въпроса ѝ.

— Кой те е отгледал?

— Баба ми. Това е нейният дом. Искях да кажа беше нейният дом — коригира се тя, оглеждайки гостната и усещайки гадене в стомаха си. Кейси сякаш наистина чуваше в главата си осъждащият глас на баба си за неподобаващото ѝ поведение. — Почина преди няколко месеца. От рак.

Терон стисна зъби, разглеждайки я през присвитите си очи. След това произнесе само една дума.

— Ската!

Кейси знаеше достатъчно гръцки, за да разпознае ругателството. И в този момент си спомни, че пред нея стои един съвсем непознат човек.

„Не зная нищо за него, освен името му. Защо му помогнах?“

Какво му се беше случило в действителност? И какво наистина правеше той сега в нейния дом?

Кейси бавно се изправи, усещайки как въпросите буквално и заливат. Онези същите, които тя толкова глупаво отхвърли преди.

— Какво става тук? И какъв е този внезапен интерес към генеалогическото ми дърво? И кой си ти всъщност?

Изражението на лицето му се смекчи. Съвсем мъничко и тези черни като греха очи напълно привлякоха вниманието ѝ.

Или така ѝ се стори. Но за част от секундата Терон отново се превърна в онзи чувствен мъж, когото тя целуваше и страстно галеше само преди секунди. И с когото едва не прави секс.

— Никой — прошепна той, хващайки ръката ѝ. — Това не е важно. — Аргонавтът хвана китката ѝ и леко притисна вената. И макар да разбираше, че това е невъзможно, на Кейси ѝ се стори, че чува съжаление в гласа му. — Дори няма да ме запомниш. А сега затвори очи, мели.

И тя го послуша. Също като агне, което водят на заколение.

[1] Флорънс Найтингейл 1820–1910 — английска медицинска сестра, ментор и обществен деятел. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Изадора приглади завивката, покриваща краката ѝ и си сложи фалшивата усмивка — толкова лъскава, като шлифован цирконий, по който си губеха ума всички смъртни жени — и погледна към личния доктор на баща си.

Леката бръчка между идеалните вежди на Калия не предвещаваше нищо добро.

И Иза нямаше нужда най-добрата лечителка в Арголея да потвърждава очевидното. Принцесата осъзнаваше, че отслабва с всеки изминал ден и усещаше това с всяка клетка в тялото си. Само не можеше да разбере защо.

Калия мълчаливо прибра инструментите в чантата си.

— Няма видими поражения. Жизнените ти показатели са в нормата. С каквото и да си се сблъскала в света на хората, нищо не е могло така да ти навреди. Криеш ли нещо?

Ама че въпрос! И как в името на Хадес да отговори на такъв?

Изадора кръстоса ръцете си в опит да измисли правдоподобна история. Прехвърли през рамо гъстите си коси, съжалявайки, че няма ножица под ръка, за да отреже тежката маса. Макар че и това щеше да бъде против традицията. Жените от кралското семейство трябваше да останат недокоснати до брака. Във всеки смисъл на тази дума.

Е, не беше ли това удар в гърба? Да не говорим и за многото други неща, които Иза имаше намерение да промени веднага, след като стане царица. Ако разбира се, доживееше до коронацията.

— Не, разбира се. Разказах ти всичко — увери принцесата внимателно наблюдаващата я Калия.

Лечителката остана невъзмутима, само светлосините ѝ очи се присвиха. Тя знаеше, че Изадора лъже, но нямаше как да го оспори.

Поне все още не.

Една точка в полза на принцесата.

Само че тази мисъл изобщо не я зарадва. Толкова е глупаво да се чувстваш недостойна, въпреки че притежаваш рожденото право на

най-високата власт в Арголея. Само че точно пред тази гинайка, Изадора се усещаше като кал под нечий ботуши. За способностите на Калия другите арголейки можеха само да мечтаят. Дори царят беше във възторг от това, че потресаващата красота на лечителката вървеше в комплект с бляскав ум. При това понякога на Изадора ѝ се струваше, че баща ѝ по-скоро би предпочел да има за дъщеря Калия, отколкото подарената му от съдбата родна дъщеря.

Най-голямото разочарование на нейния баща — царят — беше това, че за всичките седемстотин години от живота си, той успя да възпроизведе един-единствен наследник, и то момиче. Слабо момиче.

Калия най-накрая престана да се прави на всевиждаща и събра всичките си вещи. Дългите ѝ тъмно рижави коси се изсипаха като вълна върху гърба ѝ, когато вървеше. Лечителката бе обути в тесни, шити по поръчка панталони, а върху тях — елегантен син елек и това я правеше да изглежда стилна и дръзка. Половината от арголейците се интересуваха от човешката култура като цяло, затова дрехите и поведението на местните жители често напомняше по моден стил на този свят. С изключение на кралското семейство и в частност — Изадора. Тя беше охранявана. Принцесата живееше като монахиня. Беше ѝ забранено да преминава през портала и дори да поглежда към другата страна. И всичко в името на традициите, установени преди три хиляди години.

Калия представляваше всичко, което Изадора искаше да бъде. Истинска професионалистка в работата си, като едновременно с това би могла да завърти главата на мъжката част на цяло село. Но основната причина, поради която Изадора не я харесваше, беше увереността ѝ в себе си.

— Ще се върна в клиниката и ще потърся описание на симптомите ти в по-подробните медицински справочници, а след това ще поговоря с баща ти.

Калия взе чантата си от края на леглото.

— Не си струва да го вълнуваш с моето състояние — бързо отвърна принцесата.

— Той е все още цар. И подозирам, че състоянието на наследницата му го вълнува най-много.

Вярно! Наследницата му. Не дъщеря му. И не защото се тревожеше за нея.

Изадора не отговори. А и какво можеше да каже?

Калия напусна стаята по същия грациозен начин, по който влезе. Иззад двойната дървена врата се дочуха три приглушени гласа — на лечителката, на Серафина — личната прислужница на принцесата, и нечий мъжки глас.

Изадора се напрегна.

От два дни си задаваше въпроса, какво се беше случило с Терон. Помнеше как той дойде за нея в човешкия стриптийз клуб и как я изнесе от него на ръце. Но след това — нищо. Събуди се в замъка. В същото това чудовищно огромно легло с балдахин, в което можеха удобно да се настанят поне шест души. В същото, в която тя едва не потъваше под ненавистните плюшени одеяла всеки ден от жалкия си живот. През прозорците нахлуваше утринната светлина на Тайрънс — градът, който тя познаваше само от верандата си.

Никой не беше чул нищо за предводителя на Аргонавтите. На въпроса на Изадора болногледачката на царя предаде отговора му: Терон е по работа, свързана с Аргонавтите.

С други думи: Неговата работа не те интересува.

Но Изадора знаеше, че това не е истина. Терон беше тръгнал да я търси, защото тя избяга. И нещо му се беше случило.

Тежки стъпки се разнесоха в гостната пред вратата, след което неканеният гостенин силно почука на вратата. Дочу се напрегнатият глас на Серафина, убеждаващ мъжа да си тръгне и да остави принцесата да спи.

Изадора преглътна и придърпа завивката върху гърдите си. Ненавиждаше слабостта и плахостта си пред Аргонавтите и особено пред Терон, защото той беше толкова голям, силен... и здрав. Но още по-малко ѝ харесваше да лежи в постелята си и да изглежда толкова гадно, колкото се и чувстваше.

— Д-да? — отвърна принцесата с толкова треперещ глас, че дори сама усети колко жалко прозвуча.

„Чудесно, Иза, точно така трябва да говори бъдещата принцеса с поданиците си!“

Прочисти гърлото си.

— Господарке — повика я Серафина от гостната. — Аргонавтът Деметрий иска да ви види. Ще го приемете ли?

Деметрий? Тук? Сега?

Деметрий я ненавиждаше най-много от всички останали Аргонавти взети заедно и Иза не знаеше защо. А това говореше ясно, че те не можеха да търпят нищо, свързано с политика. Всички, освен Терон. Той единствен не излизаше от кожата си, когато го викаха в двореца.

— Господарке?

Косъмчетата по врата ѝ настръхнаха при мисълта за Терон. Какво ще стане, ако Деметрий идваше, за да ѝ съобщи лоши новини?

О, Богове, не я очакваше нищо хубаво!

— В-влезте.

Двете тежки дървени крила на вратата се разтвориха така, сякаш бяха леки като перце. И Аргонавтът, влязъл в стаята, беше също толкова плашещ, колкото шумът от удара на дървото в стената.

Деметрий беше най-едрият сред Аргонавтите — с ръст два метра и пет сантиметра и около сто и тридесет килограма здрави като стомана мускули. Лицето му сякаш бе изрязано от мрамор — квадратна челюст, прав нос, трапчинка на брадата и дълбоки очи с цвят на мока. Къси черни коси обрамчваха лицето му, а тялото под черните панталони беше толкова непробиваемо, както защитата на замъка. Неговата по-добре-не-имай-вземане-даване-с-мен аура запълваше всяко помещение, в което стъпеше и Изадора никога не беше виждала този воин да се усмихва.

Понякога тя се съмняваше дали той изобщо го можеше.

— Ваше Височество — панически заговори Серафина. — Извинете ме. Той не искаше да си тръгне. Казах му, че не се чувствате добре и не приемате посетители, но той...

— Всичко е наред, Серафина, ще го приема. — Иза се изтегли по-високо на възглавниците.

Не отстъпвай! Не показвай покорност! Отстоявай позицията си!

Дори лежешком, както в момента.

Деметрий не се поклони, не кимна и изобщо никак не приветства наследницата на трона, но Изадора и не очакваше от него такава раболепност.

Всички Аргонавти се смятаха за пършиви овце в стадото, но Деметрий — за черната сред тях.

Макар сам Зевс да ги беше избрал и назначил за защитници на тяхната раса преди три хиляди години, само шепа хора в царството разбираха и одобряваха ролята им. Останалите ги считаха за свирепи воители, на които царят е дал прекалено много пълномощия. Негодници, които прекарваха много време в света на хората, борейки се с демоните, които в действителност не бяха реална заплаха за обществото на Арголея.

И ако трябваше да бъде честна, до миналата седмица Изадора също се боеше от тях. Смяташе ги за опасни бунтовници, наслаждаващи се на властта си и живеещи само за убийства. В последно време принцесата дори се поддаде на пропагандата на Съвета, насочена срещу Пазителите. Членовете му твърдяха, че докато порталът е защитен, Арголея е в безопасност и от Аргонавтите няма нужда. Онези, които подаваха искане до Съвета, за да преминат в света на хората и да удовлетворят любопитството си, действат на свой страх и риск. Така че, каква е тази сериозна заплаха?

След това обаче, Изадора намери писмата на баща си и разбра защо Аргонавтите са така важни. И толкова опасни. И чак тогава разбра истината.

— На какво дължа тази непланирана среща, Аргонавт? — Изадора, дори лежейки в постелята си, се опитваше с вида си да демонстрира властност, която в момента изобщо не усещаше. Не беше в състояние — нито физическо, нито психическо — за да успее да покаже дори частица от нея.

Деметрий изкриви устни и изръмжа:

— Никой не е виждал Терон, откакто преди шест дни се отправи да ви търси. Зная, че поради някакви си глупави ваши причини, сте решили, че е наложително да се отправите в човешкия свят, но аз не считам тези причини за оправдани, Ваше Височество.

Последните думи той произнесе с такова отвращение, че със същия успех можеше да я удари в стомаха. Ефектът щеше да е подобен. И тя наистина ли си вярваше, че може да има власт над тях?

„Аха, я си помисли пак!“

— Заради вас — продължи той, — ние по всяка вероятност изгубихме един от нашите. Искам да зная точно къде сте били и какво сте видели.

Тя все още беше зашеметена от липсата му на обноски, но едно доту точно и ясно — нотката на злорадство в гласа му.

За един ужасен миг Изадора се зачуди, дали Деметрий не желаете смъртта на Терон?

Но това беше лудост, нали? Те бяха събратя, потомци на родове на Безсмъртните пазители.

Гърбът ѝ се вдърви.

— Съветвам те да внимаваш за езика си, Аргонавт.

Погледът му я смразяваше до костите, но Изадора вирна брадичка, изправи рамене и си напомни, че в нея тече царска кръв. Не беше много умно да тренира върху кипящия от гняв Аргонавт, но все някога щеше да ѝ се наложи да престане да бъде жалката слабачка, която всички познаваха, и да започне да отстоява себе си. Ако, не дай си Боже, нещо се беше случило с Терон в света на смъртните, то веднага след като баща ѝ умреше, тя щеше да остане съвсем сама. И щеше да ѝ се наложи да командва този разнороден отряд.

Боговете да са ѝ на помощ!

— Вие не сте ми царица — изръмжа Деметрий, пронизвайки я с поглед, сякаш можеше да види голата ѝ плът през нощницата и завивките. И съдейки по презрителния поглед, видяното не го беше впечатлило. — Във всеки случай поне засега. А ако съдя по сегашното ви състояние, едва ли ще станете. Аз отговарям само пред царя. И своите събратя. И вие сте тази, принцесо, която трябва да следите за вашия език, когато разговаряте с мен.

Изадора се постара да не преглътне и да не покаже страха си. Терон понякога я плашеше, но знаеше, че той никога няма да ѝ навреди. Но за останалите, и особено за Деметрий — изобщо не беше сигурна.

— Вчера разказах на слугата, изпратен от събратята ти, всичко, каквото ми е известно. — Иза дяволски се надяваше, че гласът ѝ не трепери. — Когато се разделихме, с Терон всичко беше наред. Питаш грешния човек.

Деметрий се приближи към леглото, гледайки я като кобра преди нападение.

— О, това едва ли е така, Ваше Височество.

Изадора се напрегна.

— Не мислете, че не съм забелязал, че вие така и не обяснихте, какво правехте в света на хората. Ако Терон е мъртъв заради вас, то събратята ми ще узнаят какво криете. И пренебрегвайки кралската ви кръв, ние ще си отмъстим.

Да, тя изобщо не се съмняваше. Само че той едва ли щеше да бъде толкова нещастен от смъртта на Терон.

Не, Деметрий щеше да си отмъсти от чисто удоволствие, дължащо се на възможността да убива.

Воинът се извисяваше над Изадора, стоейки на около тридесетина сантиметра от леглото. И двамата разбираха, че той може да стори всичко с принцесата, преди някой да дочуе вика ѝ.

Иза стисна устни.

Няколко секунди принцесата и Аргонавтът се гледаха неотстъпно, докато Иза не почувства спокойствие — толкова ледено, като кръвта, която течеше във вените му. След което събра смелост и пусна крака от леглото.

Макар че движението отне последните ѝ сили, принцесата все пак бавно се изправи. Деметрий се извисяваше над нея с огромния си ръст, но Изадора не желаше да показва и капка слабост. Червеният ѝ халат се разтвори и отдолу проблесна снежнобялата ѝ нощница, но Деметрий не погледна надолу. Иза не означаваше нищо за него.

— Ти вече два пъти ме предизвика, Аргонавт. Трети път няма да има. Върви си.

— Принцесо, вие треперите — презрително се усмихна Деметрий. Той пристъпи по-близо, така че Изадора се принуди да вдигне глава, за да вижда лицето му. Но макар че стояха толкова близо един до друг, съперниците не се докосваха. Злорада и отмъстителна усмивка се появи на устните му. На Иза ѝ се прииска веднага да отстъпи назад.

Едва успя да потисне порива си.

— Кажете ми принцесо, страхувате ли се от мен?

Капка пот се плъзна по гръбнака ѝ и се спря на кръста ѝ.

— Не се страхувам от теб.

Деметрий се наклони, почти докосвайки с устни ухото ѝ. И за момент Иза пожела докосването му. Само веднъж. За да може да се настрои към него, за да може да види бъдещите му намерения. В миналото тя често можеше да узнае за настъпващите събития.

Проблемът беше, че принцесата не знаеше дали този път способностите ѝ щяха да проработят.

— И напразно. Всеки разумен човек трябва да се страхува. — От шепота му по гърба ѝ пропълзяха тръпки.

— Деметрий, престани!

И двамата едновременно се обърнаха към резкия глас. На вратата стоеше Терон — все така мрачен, намръщен и опасен — истински командир.

По изтощеното ѝ лице се разля облекчение. Наложиха се Изадора да се опре на таблата на леглото, когато Деметрий се отдръпна назад. Бързият ѝ поглед потвърди опасенията ѝ — върху лицето на първия ѝ посетител блесна презрение, тутакси скрито зад маската на безразличие.

Аргонавтите си размениха няколко думи до вратата, но толкова тихо, че Изадора не можа да ги разбере. Деметрий ѝ хвърли един последен изпепеляващ поглед и излезе през вратата.

Силите ѝ свършиха. Иза искаше да се стовари обратно в леглото, но не желаше да показва слабостта си.

Терон се насочи към годеницата си, движейки се толкова непринудено, сякаш стаята беше негова. Ботите му тропяха по пода и този звук като ехо отекваше в главата ѝ. Иза се изненада, виждайки го в дънки — той никога досега не се беше появявал в нещо подобно, но щом го погледна в лицето, забеляза леките бръчки на неодобрение и интересът ѝ към облеклото му се изпари.

— Още си бледна, Изадора.

Говореше тихо и решително — не като обезпокоен жених, а както главнокомандващ армия. Несъзнателно, тя отстъпи назад, докато краката ѝ не се опряха в матрака.

Милостиви богове! И този а̀ндрас скоро щеше да стане неин мъж. Нямаше никаква разумна причина да се страхува от него. Иза чак сега осъзна, че баща ѝ, царят, можеше да избере всеки един от Аргонавтите — за нейно голямо неудоволствие, разбира се — и този друг щеше да бъде поне десет пъти по-лош от Терон. И защо неочаквано мисълта за омъжването ѝ изведнъж я ужаси?

„Престани да гледаш на него като на прокажен и се вземи в ръце!“

Успокояващо си пое дъх, надявайки се с това да укрепи и храбростта си. Ситуацията беше патова, но тя знаеше, че трябва да извлече най-доброто от нея. Заради тях двамата.

— Твоите събратя се тревожеха. Притесняваха се, че ти се е случило нещо лошо.

— Деметрий нарани ли те?

Голямото тяло на Терон сякаш изсмукваше въздуха от стаята, докато той се приближаваше към нея. Изадора вдигна глава, за да види лицето му и се изуми от резкостта и враждебността, прозиращи в него.

— О, Богове! Не, не. Защо реши така?

— Защото ти изглеждаш така, сякаш всеки момент щеше да паднеш на колене и да избършеш пода с роклята си.

— С роклята си...

Без да ѝ остави възможност да възрази, Терон я вдигна на ръце и я сложи върху проклетото легло.

— О, Хадес! Изадора, външния ти вид изобщо не се е подобрил от последната ни среща.

Иза усети топлината, идваща от ръцете му през дрехите си. Но тя изчезна толкова бързо, че едва успя да я усети.

Терон дръпна отново тежките завивки върху нея, покривайки я до брадичката.

Тя веднага ги смъкна до талията си. И какъв беше този аромат? Вдиша дълбоко. Лавандула. Бил е ранен?

Въздържа се да попита. Знаеше, че няма смисъл. Годеникът ѝ беше тук, жив и здрав, а той не харесваше, когато жените се тревожеха за него.

— Терон, добре съм.

Дори и да я чу, той не отговори. Вместо това лидерът на Аргонавите отиде до вратата, отвори я и с рязък глас каза нещо на седящата в гостната Серафина. Изадора дочу неразбираемия отговор на изненаданата гинайка, а след това звука на отдалечаващи се стъпки.

Аргонавтът затвори вратата и се насочи към нея. Тъмните му коси се развяваха, докато приближаваше леглото и спря до долния му край.

— Кажи ми, какво правеше в онзи клуб.

О, Хадес. Нима беше разчитала, че Терон няма да започне да я разпитва? Богове, тя се самозалъгваше!

— На мен... просто ми беше интересно.

— Не ме лъжи, Изадора! Аз не съм Деметрий, баща ти или твоята покорна слугиня.

— Прислужница.

— Все тая. — Терон стисна зъби. — Не съм разказал на никого къде си била, но като твой бъдещ мъж смятам, че имам право да зная за наклонностите на бъдещата ми жена. Как успя да се промъкнеш покрай охраната и да попаднеш в човешкия свят? И защо отиде там?

О, Боже! Изадора стисна зъби и сведе поглед към тежките одеяла. Не можеше да му разкаже за Орфей и как той ѝ помогна. Ще възникнат прекалено много проблеми. Може би трябваше да му каже за всичко останало? Изадора се разкъсваше от съмнения. Знаеше ли той за полуарголейците? И за тайните на баща ѝ? За това защо днешния цар и всички преди него продължаваха да изпращат Аргонавтите в света на хората, без да обръщат внимание на нарастващото неодобрение на своята собствена раса? Не беше сигурна. А и моментът не беше подходящ, за да му го каже точно сега. Още не. Ще му го каже след смъртта на баща си, когато тя ще трябва да управлява Арголея.

И ако, разбира се, оживееше.

— Просто ми беше любопитно, Терон. — Когато той раздражено изсумтя, Изадора бързо добави: — След като баща ми обяви нашия ъ-ъ... годеж, аз... Стана ми нервно. Знаеш за правилата при аристокрацията, нали? Знаеш, че съм... недокосната и... — Макар че признанието ѝ я засрами, беше сигурна, че Терон подозира за девствеността ѝ. Но така или иначе той щеше да го разбере след сватбата, така че Иза захвърли настрана смущението си и продължи:

— До мен достигнаха слухове за клубове, където хората се събличат, така че аз отидох да видя това, което е известно на всяка друга гинайка в царството. Не исках да те разочаровам със своята неопитност.

Е, това не беше точно лъжа! Просто не му каза всичко. И по-добре да премълчи, че само мисълта за секс с него дяволски я плашеше.

Затаила дъх, Изадора чакаше отговора му, но Терон само безстрастно я гледаше. Когато тя беше почти уверена, че той няма да каже нищо, Терон разочаровано и дълбоко въздъхна.

— Изадора, ти не можеш да ме разочароваш. От нас двамата именно аз се чувствам неопитен. Целият този кралски протокол и мероприятия... Ската! Дори не зная как да го кажа. Всичко това е извън моите разбирания. Зная, че и двамата не сме очаквали, че ще се окажем в подобно положение, но наш дълг е да направим това, което искат от нас.

Думите му трябваше да я успокоят. Но той говореше с онзи свой особен сух, категоричен и заповеден тон, с който обикновено говореше с нея. Същият този, който я навеждаше на мисълта, че аргонавтът ѝ заповядваше да се успокои.

С нея този номер нямаше да мине.

Негодуванието закипя във вените ѝ, докато тя изучаващо гледеше бъдещия си съпруг — тъмните му очи, наболата брада и черните коси, обрамчващи лицето му. Принцесата се досещаше, че всяка друга гинайка щеше да е във възторг от него. Докато за нея той съчетаваше всичко онова, което тя не желаше.

И вглеждайки се по-внимателно в него, видя същото усещане, но отразено към нея.

Терон искаше да се обвърже с нея не повече, отколкото тя с него. Той, също като нея, жертваше много. Дори може би повече.

Принцесата въздъхна дълбоко и се отпусна назад върху възглавницата, чувствайки се уморена, както никога.

— Изадора, трябва да почиваш. Аз, заедно с другите Аргонавти ще свърша някои неща, но след няколко дни, за нашата сватба, ще се върна. Ако ти потрябвам дотогава — знаеш как да ме намериш.

Иза кимна. Можеше да се обърне към слугата му в Лерне — имението на аргонавта в гората зад Тайрънс. Принцесата никога не беше виждала този дом, но често си представяше високите тавани и стъклени стени — толкова големи и внушителни, като самия Терон. Ще я отведе ли там след сватбата им? И тя дали ще иска да отиде?

Вероятно отговорът и на двата въпроса ще е „не“. Повдигна ѝ се, когато призна ужасната действителност — след няколко дни те ще се оженят. И ще свържат съдбите си. Завинаги. Безпокойната половина на душата ѝ отчаяно се опитваше да се освободи.

— Спокойна нощ, Изадора.

Нямаше какво да отговори.

Сякаш разбрал състоянието ѝ, Терон кимна и изчезна.

Остана сама, уморената Изадора се плъзна надолу в леглото и се вгледа нагоре в сводестия таван, украсен с дървени орнаменти. Трябва да поспи. Опита се да освободи главата си от всички мисли, но една упорито остана.

Акация.

Ако само имаше начин...

Терон свърна по великолепно централно стълбище и се отправи към царските покои, разположени на четвъртия етаж на замъка. Огромни колони в гръцки стил стояха от двете страни на просторния коридор. Цялото свободно пространство около Терон беше заето от мека мебел, позлатени огледала, статуи и свежи цветя върху пиедестали и мраморни маси. От всеки елемент, като се започне от кадифените завеси и се стигне до позлатените врати, покрай които минаваше, лъхаше на богатство.

Но това място толкова не се харесваше на Терон, че с всяка крачка напрежението сковаваше гърба му. И как царят и Изадора го понасяха? И как, в името на Хадес, той самият ще успее да живее в този мавзолей? Едва успяваше да върви по коридора, борейки се с непрекъснатото си желание да избяга и да се окаже на свобода.

В момента, в който стигна до царските покои, вратата се отвори и отвътре заднешком излезе Калия, носейки медицинската си чанта.

Аргонавтът изчака лечителката се обърне към него, преди да я заговори:

— Калия.

— Терон. — Тя прехвърли косата си през рамо и внимателно го погледна. — Изглежда, че слуховете не са били лъжливи. Усещам аромата на лавандула. Трябва ли да прегледам нещо?

Все същата Калия. Директно в целта.

— Не — отвърна той. — Чувствам се нормално. — И то благодарение на Кейси.

Терон бързо се опита да изхвърли от главата си всички мисли за спасителката си.

— Кажи ми за Изадора. Нейното здраве ме безпокои.

Калия погледна към вратата, водеща в царските покои, след което с жест покани Терон да се присъедини към нея, далеч от чужди

уши.

— Да — каза тя, когато стигнаха до красивите прозорци, водещи към двора. — Терон, не зная как да ти го кажа, но... друг начин няма. Изадора умира.

Думите ѝ трябваше да предизвикат някаква реакция у него, но такава нямаше.

Не, не беше точно така. Някъде дълбоко в душата си Терон изпита облекчение. И това го раздразни много повече, отколкото мъката, която трябваше да почувства.

— Уверена ли си? — попита той. — Как така. Тя изглежда...

— Прерових всички книги, които имам. Търсех нещо, макар и дребно, което да напомня за симптомите ѝ. Нито един от традиционните лечебни методи не сработи. В нея нещо се е пречупило, но не мога да разбера какво точно. Сякаш...

— Какво?

Лечителката се намръщи.

— Ще ме помислиш за луда...

— Няма нищо по-безумно от новината, че в скоро време нашето царство ще се лиши и от царя, и от неговата наследничка. Не крий нищо от мен, Калия. Какво става?

Тя само въздъхна.

— Сякаш Изадора губи своята арголейска половина. Иммунната ѝ система, обикновено много силна, сега е слаба, както никога. Изглежда, че човешката ѝ половина взема връх над арголейската.

Терон обходи стаята с немиждащ поглед.

— Разказала ли си на някого за това?

— Не, само на теб. Съобщих на царя, че Изадора не е добре. Не исках да го подлагам на повече вълнение. Той не е виждал принцесата, откакто тя се прибра в замък. Страхувам се, че новината за нейната болест може да стане причина за смъртта му.

Терон погледна през витражното стъкло към разположения в подножието на хълма град Тайрънс. Една птичка прелетя над парапета, слезе ниско в двора и кацна на края на фонтана. Наблюдаваше за махането на крилата, разбирайки, че времето, за което той почти не се замисляше, изведнъж се раздвижи със скоростта на светлината. Аргонавтът беше прекарал скъпоценни часове с Кейси, докато всъщност е бил необходим тук.

— Колко? — попита той. — Как мислиш, колко време ѝ остава?

— Не зная — тихо отвърна Калия. — Може би няколко дни. Или седмици. Може и да е повече. Но съм уверена в едно нещо, Терон — тя е прекалено слаба, за да роди наследник. Бременността ѝ ще бъде нейната смърт.

Не, той сгреши. Все пак Терон почувства нещо. Скръб от приближаващата смърт на Изадора. И стигаща до дълбините на душата му изгаряща болка за тяхната раса. Всичко щеше да се промени.

Погледна към Калия:

— Това трябва да остане между нас. На Съвета — нито дума.

— Ти си единственият, който знае. Като на неин бъдещ съпруг, именно на теб се възлага тежката задача да уведомиш Съвета на Старейшините, когато сметнеш това за необходимо.

Терон кимна, тъй като точно тази задача би предпочел да избегне. Беше борец и воин, командващ елитен отряд от Пазители, сражаващи се против тези, които при най-малката възможност биха унищожили техния свят. На Терон не му пукаше за политическите интриги, статуса и дрязгите на Съвета. Ако Изадора умре, без да остави наследник — дори ако Терон се ожени за нея — то царската аристокрация никога няма да даде съгласието си той да управлява царството. И животът на Аргонавтите щеше да се промени завинаги.

Войнът погледна към вратата, водеща към царските покои.

— Постарай се да не се задържаш по-дълго от необходимото — помоли го Калия, — слаб е. И ако имаш още въпроси за принцесата, ела при мен.

След което го заобиколи и го остави сам в пустия коридор. Когато се скри от погледа му, Терон прокара ръка през лицето си и мимоходом си спомни за Кейси. По-добре да беше останал при нея — щеше да получи много повече удоволствие, отколкото от връщането си при всички тези проблеми.

Болногледачката на краля се изправи иззад бюрото си, когато Терон влезе във външната гостна. Изчака, докато тя предаде молбата му за аудиенция и се върна обратно със свити устни и намръщено лице. Това беше неодобрителният поглед, с който тя го пронизваше в последно време. Точно сега обаче, изобщо не се трогна.

— Не се застоявай дълго, нужна му е почивка — предупреди го тя.

Аргонавтът почука на вратата на царската спалня и зачака. Обеща си, че ще намери начин да спаси Изадора. Това беше негово задължение не само като командир на Аргонавтите, но и като неин бъдещ съпруг.

— Влез, синко — разнесе се слаб глас от другата страна на вратата. — Чаках те.

ГЛАВА ОСМА

Цар Леонидас, седящ в кресло до прозореца, махна със слабата си, костелива ръка, подканвайки Терон да се приближи.

— Влизай, влизай и сядай!

Възрастният а̀ндрас беше отслабнал още повече от последната им среща преди седмица. Червената му пижама на карета и синият кадифен халат направо висяха върху слабите, кокалести рамене. В косите му сребърното ставаше все повече и сега блестеше на слънцето, сияещо през високите прозорци. Дълбоките бръчки по лицето му, които Терон по-рано не забелязваше, сега съвсем го бяха набраздили.

Арголейците започваха да стареят двадесет и пет години преди смъртта си, затова промяната в Леонидас ставаше все по-видима с всеки изминал ден. В което нямаше нищо неочаквано, но всяка бръчка и всяка изпъкнала кост се оказваха жестока присъда за този така мъдър и жизнелюбив мъж. И не за пръв път Терон проклинаше боговете, които им бяха дали удивителни възможности, но не им бяха дали своето безсмъртие.

— Чаках те, сине мой. — Леонидас слабо кимна по посока на двойните врати, които Терон плътно затвори зад себе си. — Онази стара вещица с термометъра, стига да беше поискала, можеше да управлява Аргонавите с желязна ръка и щеше да вкара в гроба и самия Зевс. Не показвай страх, момче! Тя усеща мириса му. — И царят с дяволит блясък в очите погледна към якето му. — Донесели ми подарък?

Терон бръкна във вътрешния си джоб. Царят нямаше слабости, но за любовта му към ирландското уиски знаеха всички. Всеки път, отправяйки се към света на хората, аргонавтът се връщаше с бутилка, специално за Леонидас.

На война му харесваше тази любов на царя към живота, която бе в пълно противоречие с останалите Аргонави, които в голямата си част се държаха доста сдържано. Подозираше, че царят е усвоил тези

привички, когато е живял тайно сред смъртните, но възрастният `андрас никога не говореше за онези дни, а и Терон никога не питаше.

Извади бутилката с уиски и я протегна към царя.

— Ако тя разбере за тази контрабанда, ще ми се наложи да хвърля цялата вина върху вас.

Царят се вкопчи в бутилката като умиращ за вода пътешественик в пустинята.

— Женчо!

Дочул чисто човешката дума, Терон се усмихна и се настани в креслото срещу Леонидас.

Царят отвори бутилката и отпи голяма глътка „Джеймсън“, след което въздъхна доволно.

— Дяволски ирландци, поне едно нещо са направили, както трябва. Ако беше дори наполовина толкова умен и съобразителен, както твърдеше Зевс, щеше да купиш една бутилка от тази вълшебна напитка и за себе си. — И мъдрите му виолетови очи се присвиха. — Но ти не си го направил, нали?

— Не съм.

Царят отпи още една голяма глътка и се отпусна в креслото. Макар че тялото на Леонидас бе решило да се предаде след 684 години, умът му все още беше остър като бръснач. И дяволитият блясък в очите му напълно потвърди подозренията на Терон — старият `андрас беше намислил нещо.

— Каж ми, Терон, на теб харесва ли ти света на хората?

Ето го същото. Всеки път, когато Терон се завръщаше в Арголея, царят му задаваше един и същи въпрос.

Дали му е харесало в света на смъртните? Изминалата гореща и жарка нощ беше такава, каквато Терон не бе изпитвал никога досега. И беше сигурен, че спомените за тази страст ще го преследват още дълго след сватбата.

Но аргонавтът се съмняваше, че бъдещият му тъст искаше да чуе точно това. Затова се задоволи да опише всичко с една дума:

— Горещо!

Леонидас се усмихна.

— Да, става и горещо. Но светът им е пълен с живот. — Царят махна със слабата си ръка към прозорците. — О, болшинството отвън би казало, че нищо не може да се сравни с Арголея. За някои неща това

е така, но в тяхната реалност има неща, които на нас не ни достигат. Няма го и на Олимп, затова смъртните винаги са привличали боговете толкова много.

— Да, затова, но и защото много им харесва да си навират носовете в чуждите работи — промърмори Терон.

Леонидас само се усмихна.

— И това е вярно. Но хората привличат и арголейците. Огледай се наоколо. Понякога и на мен ми е сложно да повярвам, че съм се родил точно в това царство. Стилът, начинът на говорене, дори технологиите ни, макар и по-напреднали, са подобни на тези в света на хората.

Терон се намръщи. Да, и той самият беше забелязал промените за последните двеста години. Арголейците все по-често и по-често подаваха искания, за да преминат през портала, макар че опасността се увеличаваше — демоните ставаха по-нагли. И на обратно жителите на Арголея носеха достиженията на смъртната култура, като най-желаното съкровище. И Съветът не беше против. Но разбира се, свободата на придвижване се предоставяше само на мъжете. И въпреки че повечето арголейци смятаха, че превъзхождат човешката раса и физически, и психически, те все пак се интересуваха от това, което нямаха. Войнът не споделяше тези им желания. И честно казано, това го отблъскваше. Поне преди. По-точно — до миналата нощ.

Леонидас отново глътна от бутилката.

— Кажи ми, Терон — ти си обходил всяко кътче там. Имаш ли си любимо?

— Когато отида в света на хората, не се люблювам на пейзажа.

— Не, разбира се, ти не се оглеждаш настрани, нали? Ти се сражаваш с демони. Правиш онова, за което си бил роден.

Леонидас дълго гледа Терон някак нерешително и смутено. Кое то изобщо не беше характерно за него — царят винаги знаеше какво иска и как да го каже. Тази лека запънка заинтересува Аргонаута.

— На теб без съмнение ти е известно, че ти си най-силният сред Аргонавтите от времето на Херкулес. Твоят баща беше велик Пазител и мой добър приятел, но Солон нямаше силата, която имаш ти. Той би се гордял със стореното от теб — проговори Леонидас най-накрая.

Баща му да се гордее с него? Терон се съмняваше. Солон нямаше да се зарадва, че в епицентъра на войната им с демоните се оказаха

хората. Терон мислеше по различен начин. Той се наслаждаваше на сраженията. И тъй като законът не му позволяваше да отприщи гнева си върху смъртните, той яростно се нахвърляше върху всички демони, изпречващи се на пътя му.

— Ти си по-умен от Солон. Харесва ми да си мисля, че и аз съм дал нещо за възпитанието ти — продължи Леонидас, без да се досеща за мислите на Терон. — Макар и да съм сигурен, че за това са повлияли повече твоите гени, отколкото нашето многодетно приятелство.

Очевидно царят усещаше бремето на своята възраст. Аргонавтът отхвърли болката, появяваща се при спомена за бащината му смърт и онова отвращение, което бе усетил тогава, и отпусна напрегнатите си рамене.

— Вие ме научихте на много неща, Ваше Величество.

Леонидас само махна с ръка.

— Ех, и двамата знаем, че аз просто се възползвах от теб, Терон. Ако имах избор, то след смъртта ми царството щеше да премине в твоите ръце. Съветът... — въздъхна тежко. — Съветът има друго мнение.

— Трябва да се съхрани традицията, Ваше Величество. Тя е поддържала вида ни столетия.

Възрастният андрас разсеяно погледна през прозореца.

— Поддържала, но не и съхранила. Запомни думите ми, момче. Дай им свобода, и те ще унищожат царството. Ти си единственият, достатъчно силен, да ги спре. — Леонидас погледна към Терон, но съжалението вече го нямаше в очите му. — Зная, че мисълта да се ожениш за моята Изадора не те изкушава. — Воинът искаше да запротестира, но царят го спря с едно махване на ръката. — Дай да не хабим излишно думите си. Днес и без това трябва много да ти разкажа, а се страхувам, че времето ми свършва. Терон, запомни само едно — жертвите, които ти ще трябва да принесеш сега и за в бъдеще няма да са напразни. Може сега да не го разбираш, но е така. Ти и аз — и двамата — сме потомци на Херкулес, и главното за нас е честта и дългът. Когато всичко свърши, спомни си за тази кръв. И за клетвите, които си дал, стъпвайки в редиците на Аргонавтите.

Слушайки думите на царя, Терон изостри вниманието си. Андрасът беше намислил нещо. Нещо повече от съжалението,

натрупало се през дългия му живот и безпокойството от влошаващото му се здраве.

Леонидас отпи последна голяма глътка уиски, затвори бутилката и я върна на Терон.

— Нямаше те няколко дни. Предполагам, че си се натъкнал на неприятности...

Терон скри бутилката обратно във вътрешния си джоб.

— Когато намерих Изадора, се появиха четири демона.

Царят само кимна.

— Отправил си я тук и си се разправил с тях. Смелостта ти е достойна за похвала. Четири срещу един. Невероятно трудна задача, дори за теб.

Мислите на Терон отскочиха към неговия рицар в блестяща броня и за това, как тя се погрижи после за него. Знаеше, че спасението понякога идва неочаквано, но изобщо не очакваше да го намери в лицето на обикновена жена.

Не чак толкова невероятна.

В продължение на цяла минута царят гледа Терон, след което стана от креслото и закуцука към прозорците. Лъчите на залязващото слънце осветиха набръчканото му лице и огряха болното му тяло.

— Нещо криеш. Какво те тревожи, Терон?

Воинът се размърда в креслото си. Една от могъщите способности на царя беше талантът му да усеща чуждите емоции. Говореше се, че Леонидас е способен да прочете обкръжаващите го, сякаш бяха отворени книги. Терон не вярваше на слухове, по Леонидас притежаваше дарбата да измъква всички мисли от главата на събеседника си. И макар че царят знаеше, че той не обича Изадора, Терон не искаше възрастният андрас да усети, че през цялото това време си спомня за смъртната красавица, за която изобщо нямаше право да мисли.

— Демоните стават все по-силни, — отбеляза той, надявайки се да разсее Леонидас. — Макар че на Аргонавтите се отдаде да намалят бройката им през последните няколко години, това явно не им е нанесло значителни щети.

Царят не отговори, а продължи да гледа към града и към първите проблясващи светлини на домовете в далечината долу.

— Но не това те тревожи на практика, нали?

Терон се замисли за нощта, когато отправи Изадора вкъщи. И това, че демоните не убиха Кейси, а можеха да го направят просто с едно махване на пръста си. Воинът заговори, внимателно подбирайки думите си:

— Те не нападат хората. Ние намерихме няколко тела, то те са по-скоро жертви на нещастни случаи, отколкото преднамерени убийства.

— Да — отвърна царят, без да се обръща. — Безсмислено е да ги убиват. Освен ако не става въпрос за един конкретен човек.

Терон се намръщи, чул странното изказване. По гърба му премина безпокойна тръпка, докато очакваше продължението на думите на царя.

Леонидас най-накрая се обърна към него.

— Терон, знаеш историята на Аталанта, нали?

Да, всеки Аргонавт още от малък знаеше, че Аталанта е продала душата си, за да властва над демоните, след като Зевс ѝ отказал да я почете да бъде една от първите в семейството на безсмъртните пазители. И дори след хилядолетия тази злобна вещица все още търсеше начин да си отмъсти. Искаше с един замах да убие два заека — първо: да приключи с Аргонавтите, охраняващи портала между Арголея и смъртния свят, и второ: през това време да създаде своя собствена демоническа армия.

— Душата на всеки арголеец, която тя отправя в Ада, прави армията ѝ по-силна — продължи Леонидас. — Както и душите на убитите от тях нечистокръвни арголейци.

— На полуарголейците ли? — попита Терон. — Мислех, че това е само мит.

— А хората смятат нас за приказни създания. Нечистокръвните съществуват, макар че тяхната бройка не е толкова голяма — с въздишка обясни Леонидас.

Терон се замисли за белега, който видя под кръста на Кейси — гръцката буква омега, обкръжена от две крилца. Беше убедил себе си, че това е най-обикновена татуировка. Всички арголейци бяха белязани с буквата алфа — божествен белег, означаващ появата на тяхната нова раса. Но случаят на Кейси беше друг. Царят внимателно погледна аргонавта и кимна.

— Виждам, че умът ти кипи от работа, сине мой. Ако за демоните е безсмислено да убиват хората и не ги ловуват преднамерено, то тогава какво търсят там тези противни създания? Какво защитавате ти и Аргонавтите? Отговорът и на двата въпроса е лесен — ключът към пророчеството.

— Какво пророчество? — внимателно се поинтересува Терон.

— Онова, което завинаги ще промени хода на войната.

Аргонавтът проследи как царят приближи до голямото ръчно резбовано бюро, заемащо заедно с библиотеката голяма част от покоите му. Възрастният андрас свали от рафта на стената стара книга с кожена подвързия и я сложи върху лакираната дървена повърхност на бюрото. Отвори я и седна на трона си с цялото величие на шестстотин осемдесет и четири годишна кралската особа.

— Когато Зевс не включил Аталанта в числото на Аргонавтите, тя си купила безсмъртие от Хадес, като с това пътят ѝ към Арголея бил затворен, а отмъщението отказано. Зевс много се тревожел, че тази злодейка ще си отмъсти на хората. Всички знаят, че Зевс и Хадес са в продължителна вражда и че Хадес се забавлява, като насъсква Аталанта срещу смъртните, от които неговият брат толкова се интересува. Като отплата за създаването на Арголея, Зевс заповядал на Аргонавтите да защитават не само нашата раса, но и тази на хората. Някои биха казали, че така той всъщност е поправил грешката, направена от онази, която преди е била една от тях. И Аргонавтите са вършели това в продължение на три хиляди години. Но, както вече си разбрал, Аталанта става все по-силна, независимо от усилията ви.

Леонидас сложи длан върху книгата.

— Скоро тя и армията ѝ от демони ще укрепне така, че ще могат да победят Аргонавтите и порталът ще остане без защита, след което, ако Аталанта пожелае, ще може да унищожи нашия народ. И ето тук идва редът на пророчеството.

Царят обърна книгата и я побутна към Терон. Аргонавтът внимателно приближи и погледна към страницата, написана на ръка. Свитъкът беше стар, но Аргонавтът веднага позна древния арголейски език.

Леонидас поясни:

— Ако трябва да съм кратък, тук е написано за...

— ... вратичка в договора с Аталанта и Хадес — прекъсна го Терон, внимателно разглеждайки страницата. Летописът беше на около три хиляди години и носеше печата на самия Херкулес.

Царят кимна.

— Да. Хадес харесва добрите шеги и както знаеш, в неговите договори винаги има нещичко, написано с дребен шрифт. С две думи, тук е описано как може да се сложи край на безсмъртието на Аталанта. Във всяко поколение се раждат две половинки на едно цяло. Обединявайки се, те отново ще направят Аталанта смъртна.

Терон внимателно присви очи.

— И тя убива тези, за които е написано в пророчеството. За да гарантира безсмъртието си?

— Да.

— И тези половинки са смъртни?

— Не, сине мой. Едната половина е човешка. Другата е арголейска.

Терон погледна Леонидас в очите.

— Защо никога не сте споменавали за съществуването на полуарголейците?

Царят въздъхна.

— Защото не са толкова много, за да се безпокоим за тях. Те отрано се учат да се крият и от нас, и от хората. Предишните царе са вярвали, че арголейците са по-висша раса и са се отнасяли с пренебрежение към тези със смесена кръв. Виждаш ли, нечистокръвните живеят по-дълго от обикновените смъртни и не притежават способностите на нашата раса. Няколкото нечистокръвни, които се появиха тук, бяха... силно поощрени да се върнат в човешкия свят.

— Защо Аргонавтите не знаят за това?

— Всеки цар е трябвало сам да прецени, какво и колко може да сподели със своите Безсмъртни пазители. Отдавна съм стигнал до извода, че колкото по-малко арголейци знаят за пророчеството, толкова е по-безопасно за нашата раса. Както си спомняш, имаше Аргонавти, които не бяха толкова предани на нашата кауза, като теб. Имаше и такива, които игнорираха правилата и пускаха без разрешение арголейците през портала. И обикновено последствията бяха чудовищни.

Терон знаеше, че царят казва истината. За миг си помисли за Деметрий.

— За нещастие, ми се наложи да си променя мнението по този въпрос — продължи Леонидас.

— Защо? Какво се промени? — попита Терон, присвил очи.

Царят стана, заобиколи бюрото и болно накуцвайки, се приближи към Терон.

— Дъщеря ми умира. Калия ми съобщи за влошеното здраве на Изадора. Надявах се, че разполагаме с повече време, но само съм се залъгвал.

Леонидас събра сили, изправи гръб, както се полага на истински цар, и ръстът му се увеличи поне с три сантиметра.

— Нямам избор, Терон. В това състояние Изадора няма да може да управлява, а без друг наследник Съветът ще унищожи всичко, което аз и предишните управници сме съхранили. И твоята женитба с дъщеря ми няма да реши проблема, ако Изадора не е достатъчно силна, за да те дари с наследник. И двамата го знаем. Съветът не осъзнава жаждата за мъст на Аталанта. За толкова години под защитата на портала те са забравили за отмъстителността ѝ. Старейшините искат да разпуснат Аргонавтите, смятайки, че вашите услуги повече не са им нужни. И от пълна глупост считат, че могат да се оправят сами. Ако това се случи, расата ни ще бъде напълно унищожена. Дълго съм мислил върху това и знаей, че това бреме е тежко. И нямаше да го поставя върху раменете ти, ако не разбирах, че това е неизбежно. Изадора носи белега на Избрана. И съм сигурен, че и другата ми дъщеря има същия белег.

Терон схвана думите на царя едва след няколко секунди. Ако не мислеше, че е достатъчно потресен от тайната за съществуването на полуарголейците, то явно не беше познал. Нищо не можеше да се сравни с това, което току-що научи.

— Да — тихо отвърна царя. — Има още една наследница, която никога няма да управлява, защото е нечистокръвна. Със сигурност тя не знае коя е и че скоро съдбата ѝ ще се промени завинаги.

— И... — Терон се затрудняваше да следи новините, с които го засипваше Леонидас. — Отдавна ли знаете за нея?

— От самото ѝ раждане. Майка ѝ беше смъртна — студентка, която срещнах в Атина. Гая ми подари... — Истинска нежност се

появи в очите му, когато той се загледа безцелно в пространството. — ... успокоение. Малко преди това беше починала майката на Изадора и Гая ми подари утешение. Връзката ни бе кратка, но тя означаваше много за мен. Постарах се да ги обезпеча — Гая и дъщеря ни — като се постарях да не издавам самоличността си. Но мисля, че тя знаеше. Беше страшно умна. И страстна. Изпълнена с живот. И много любопитна към произхода си и митовете и боговете. Загубих следите ѝ малко преди да се роди дъщеря ни. И макар че често си задавах въпроса, какво е станало с тях, повече никога не ги видях.

Терон се обезпокои.

— Откъде знаете, че детето има белег?

— Не зная, но подозирам, че е така, защото Изадора и това момиче имат обща кръв. Изадора е отишла да я търси, след като преди няколко дни разбра за пророчеството.

Това обясняваше защо принцесата се е отправила в света на смъртните. Иза е търсела втората си половинка. Аргонавтът си спомни за символа, видян върху кожата на Кейси миналата нощ. Знак, за който той вече имаше опасения, че не може да е татуировка.

— Единственият способ да се обезпечи безопасността на нашата раса, е да се намери белязаната нечистокръвна и да се доведе тук, в Арголея, преди демоните да я намерят и убият — произнесе твърдо Леонидас.

— И после какво? — попита Терон. — Ако пророчеството се изпълни и Аталанта стане смъртна, тя ще се разяри още повече и ще започне да си отмъщава още по-жестоко.

— Вярно е, но силите ѝ ще бъдат ограничени. А след това, сине мой, ще се разрази истинска война — тази, която ще ни подари свободата — тихо завърши царят.

Лидерът на Аргонавтите си спомни всичко, в което баща му вярваше. И всичко, което презираше самият той.

— А хората? Тя няма ли да започне да си отмъщава на тях, вместо на нас?

Царят се напрегна.

— Нямаме избор. Всеки цар е трябвало да балансира със заповедта на Зевс и да я съобразява с това, кое ще бъде най-добре за нашата раса. В края на краищата аз съм длъжен първо да мисля за нашия народ. Да, голяма част от хората могат да пострадат, ако

пророчеството се сбъдне, но това е малка цена за безопасността на Арголея. И в края на краищата аз вярвам в това, че ти и твоите събратя ще можете да ни защитите. По този начин ти, Терон, ще спасиш скъпоценните хора на Зевс, а също така и своята царица, царството и начина ни на живот. И няма да позволиш на Съвета да управлява от моето място. Съдбата ти те зове, сине мой — продължи Леонидас по меко. — Доверявам се единствено на теб, за да довършиш онова, което е започнало преди векове. Роден си, за да го сториш.

Терон се замисли върху това, което царят му довери. И мисълта за неговото предателство във вид на тайните, които криеха от него и събратята му, разпространяваха неприятно усещане по вените му. Въпреки всичко, воинът разбираше, че новината за пророчеството може да посее паника сред народа му и особено в Съвета.

Откъдето и да се огледаше ситуацията, всеки един от вариантите можеше да доведе до гибел. И преди всичко да свърши, много ще загинат — смъртни, нечистокръвни и арголейци. И ако Терон оцелее, то ще му се наложи да живее със знанието, че това е страшната цена, която е трябвало да заплати за решението си.

— Какво ще се случи с тази полуарголейка, ако я намеря и я доведа при Изадора?

За първи път царят отмести поглед. Отпусна ръка и започна да разглежда пантофите си с голям интерес.

— Не съм сигурен.

— Със сигурност знаете какво ще стане с нея — възрази му Терон, усещайки, че Леонидас го лъже. — Разказвайте всичко, тъй като прекалено много е заложено на карта.

Царят вдигна очи.

— Тя ще умре. Арголейската й същност — тази част, която губи Изадора — ще премине в моята наследница.

— И вие сте сигурни в това?

— Да.

— Откъде знаете, че няма да се случи обратното?

— Защото, въпреки слабостта ѝ, арголейската половина на Изадора е по-силна, отколкото тази на нечистокръвната. Принцесата ще вземе онова, което не ѝ достига, и ще се излекува. — Царят сложи ръката си върху рамото на Терон в жест на съчувствие, но Аргонавтът не можа да прецени дали царят съжалява него, Изадора или дъщерята,

която Леонидас никога не е виждал. — Въпросът не е в това как, а кога, Терон. Трябва да намериш тази жена и да я доведеш при Иза, преди да е станало прекалено късно.

Тази жена. От вниманието на воина не се изплъзна факта, че царят не я нарече по име. Ако се окаже, че тя наистина е Избраната, то появата на Терон в живота ѝ ще я поведе към нейната смърт.

Терон бе убивал хиляди пъти. Смъртта беше част от неговата същност. Смъртен Терон бе убивал само тогава, когато е бил лишен от избор. Но никога жена.

А ако Избраната е Кейси? Ще може ли да направи онова, което е длъжен?

Бързо отхвърли тази неочаквана мисъл. Белегът на гърба ѝ не е доказателство. Най-вероятно е нормална татуировка. Или просто родилно петно. Предната нощ той беше уморен, изцеляваше се от раните си и бе обзет от похот — затова не можеше да мисли ясно.

— Как ще я разпозная? — попита аргонавтът.

— По знака на Избраната, същия като при Изадора. — Гласът на царя се смекчи и Терон усети лек световъртеж. — Понякога, сине мой, трябва да принесеш в жертва един, за да спасиш много. Намери я, Терон! И я доведи при Изадора. Само ти си способен на това.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кейси нервно стисна ръце върху коленете си, борейки се с желанието да изщрака кокалчетата на пръстите си. Защо, по дяволите, се бавеше толкова?

Погледна към стенния часовник в кабинета за прегледи на д-р Кероу. Понеделник след обяд. Пое си дълбоко въздух и се опита да се успокои. Чакаше едва от десет минути. Само от десет минути. Трябваше да се вземе в ръце и да се успокои.

Изминаха още две минути. Две минути и Кейси беше готова да изскочи от кожата си.

Добре, значи няма да успее да стои спокойно на леглото за прегледи. Хартиената лепенка прошумоля, когато Кейси скочи от него, придърпвайки гърба на розовия болничен халат. Постъпи правилно с идването си тук. Нямаше смисъл да гадае откъде се бяха взели умората и гаденето. За тях все трябваше да има някакво логично обяснение. И това изобщо не означаваше, че Кейси трябва да се отправи на оня свят веднага след баба си.

Акация нервно се обърна, дочула почукване на вратата.

— Влез — веднага отвърна тя, връщайки се към леглото за прегледи.

В кабинета влезе д-р Джил Кероу, облечена в панталон и тъмносиня блуза. Кестениявите ѝ коси с тъмно риж оттенък бяха стегнати в опашка, около врата ѝ висеше стетоскоп, а в ръце държеше медицински картон. Кейси подозираше, че тя е малко по-възрастна от самата нея, но доктор Кероу излъчваше такава увереност, каквато пациентката ѝ никога не е имала. Това успокои Акация — е, поне малко.

Джил се усмихна.

— Радвам се да те видя, Кейси. Не си идвала отдавна.

— Така е — сви рамене Акация, чувствайки се глупаво, че не се беше обадила по-рано на лекарката, която бе останала с баба ѝ до самия край. Сви ръце в юмруци, загледа се в дунапренената

възглавница и се замисли за хилядите изсмукани от пръстите си извинения, заради които не покани докторката на обяд, както ѝ обеща преди шест месеца. На погребението на баба си. Сега всички те ѝ звучаха прекалено неубедително. И затова Кейси предпочете истината. — Не мога да понасям лекарските кабинети.

Джил се засмя.

— Повярвай ми, зная го. Няма нищо страшно. — Седна на въртящия се стол, отвори картоната, погледна последните си бележки и след това вдигна поглед. — Разкажи ми какво те тревожи.

Кейси въздъхна дълбоко.

— Нищо сериозно. Всъщност...

Боже, чувстваше се като истинска хипохондричка. Акация кръстоса нервно крака в глезените и ги разклати. Отново стисна ръце върху коленете си.

— Появиха се някакви симптоми. Нищо особено, но... — спря и нервно захапа устна.

Джил кимна разбиращо.

— И ти просто си решила, че няма да навреди, ако ги провериш. — Докторката стана от бюрото, оставяйки папката в единия му край. Извади от джоба си тънко фенерче с формата на химикал и светна в очите ѝ — Нека да видим.

— Може би тревогата ми е напразна. Искам да кажа, че малко безсъние не е кой знае какво, но...

— Кейси — Джил леко сложи ръка на рамото ѝ. — Умната жена се вслушва в тялото си. И ако забележи нещо необичайно, отива на лекар. Постъпила си правилно, идвайки тук. Сигурна съм, че не е нищо сериозно, но нека все пак да се убедим. А и вземайки предвид историята на семейството ти, това е един благоразумен ход.

Докато не въздъхна, Кейси не беше разбрала, че е задържала дъха си. Разбира се, че д-р Кероу я разбира. Бе глупаво да си мисли, че не би я подкрепила. Акация слабо се усмихна.

— Благодаря.

Джил се усмихна отново и попита:

— Добре тогава, кажи ми какво става?

Кейси ѝ описа симптомите — безсънието, гаденето, загубата на апетит. Поколеба се, дали да ѝ каже, че не помни ясно миналите почивни дни — при баба ѝ това го нямаше, но бе достатъчен

укорителния поглед на Джил и Акация го призна. Нямахме смисъл да крие.

Опипвайки лимфните възли по врата и зад ушите ѝ, Джил леко се намръщи.

— Значи, това не е напълно изключване на съзнанието, а...

— Повече прилича на пълна загуба, но само на отделни моменти, — бързо уточни Кейси. — И то касаещи само последните няколко дни.

Все пак реши да не споменава за странните си сънищата единствено от страх, че докторката ще я изпрати на психиатър. Само добави:

— Помня например, как си тръгнах за вкъщи от клуба, но не и как съм седнала в колата и как съм стигнала до вкъщи.

— Хм, може да се дължи просто на физическо изтощение. Тук имаш някакви следи. — Джил внимателно се отмести, за да може по внимателно да огледа врата на Кейси. — Приличат на...

Страните на Акация пламнаха.

— А... вие за тези ли?

Повдигна ръка и докосна осмуканото от непознатия, с когото едва не преспа.

Терон. Това беше името му и още един пропуск в паметта ѝ. Кейси помнеше името и това, че мъжът изглеждаше като истински секс бог, който използваше странен акцент. О, и имаше нещо особено в него — нещо толкова познато, че още в първата минута на нея ѝ се искаше да се нахвърли върху му.

Но най-важното — например, как той се озова в дома ѝ и къде изчезна след взривната им страст на дивана — за нея си оставаше загадка.

— Кейси? — чувайки гласа, тя обърна поглед към любопитното лице на Джил. — Нищо ли не искаш да ми разкажеш?

Да, точно така! Тръсна рязко глава.

— Ами не. Исках да кажа, имах среща.

Нещо такова.

Лукава усмивка разцъфна върху лицето на Джил.

— Това е добре. Значи не се чувстваш болна и уморена, за да забравиш за личния си живот. Това е добър знак.

Кейси се намръщи. Само да беше истина. Вечерта, прекарана с Терон, определено беше сред изключенията в нейния жалък личен

живот. Ако изобщо можеше да се каже, че има такъв.

— Имаш няколко възпалени лимфни възли — съобщи ѝ д-р Кероу. — Нищо страшно. Предполагам, че тялото ти просто се опитва да се пребори с грипа и затова вдигаш висока температура. Но за по-голяма сигурност и за да нямаме съмнения и двете, нека да направим пълен преглед, става ли? А и гледайки медицинския ти картон, виждам, че ти така или иначе трябва да си направиш тези изследвания.

Кейси машинално кимна. По-добре да изгуби още половин час в опипвания и дупчене с игли, за да е сигурна, че участта на баба ѝ няма да е заплаха за нея.

— Добре.

Джил отново се усмихна.

— Ще извикам сестрата и веднага се връщам.

След като Джил излезе от кабинета, Кейси легна и сложи глава върху възглавницата. Лепенката под гърба ѝ отново изшумоля. Акация се вгледа в малката фея, висяща от тавана на рибарска корда, сложи ръце върху корема си и издиша с облекчение.

Всичко е наред. С нея всичко е наред. След прегледа ще се върне към нормалния си живот — онзи, в който живееше, преди този страстен уикенд с Терон. И най-важно — ще се опита да задържи на повърхността книжарницата, завещана ѝ от баба ѝ. Други варианти нямаше, нали? И ако Кейси не се справеше, къде другаде щеше да отиде?

Все някога трябваше да престане с безкрайните си скитания и да се заседи на едно място. Стига е гонила винаги изплъзващата ѝ се мечта за райско кътче, където да си намери своето местенце и да пусне корени в него. В края на краищата беше на двадесет и седем години и отдавна трябваше да го е направила. Баба ѝ обичаше този град и своята книжарница. Акация също реши да остане и да живее тук.

Отпусна се съвсем, сещайки се за онази нощ, в която едва не преспа с непознатия мъж. Страните ѝ отново пламнаха. Не беше най-умното нещо, което бе правила, но, слава Богу, поне един от тях дойде на себе си, преди да е станало прекалено късно. Сега този случай можеше да бъде записан в графата глупави грешки. И всичко заради безумното пренапрежение и крайна умора. Но Акация знаеше със сигурност едно — подобно нещо нямаше да го повтори никога.

— Кейси? Готова ли си? — чу се гласа на Джил от другата страна на вратата, след тихо почукване.

— Да — отвърна пациентката й, — готова, както никога.

Ник усети някаква промяна във въздуха — същата, която усети и преди два дни. Откъсна се от гърдите, които галеше с език и застина.

— Боже, дори не си и помисляй да спираш точно сега. Не още, простена Дейна под него, извивайки гръб, за да му предложи повече.

— Ш-шт. — Той се повдигна леко от ухаещите чаршафи и се настрои към промяната, която усети.

Любовницата му също се опита да се съсредоточи като него, опитвайки се да чуе нещо. Разбира се, не усети нищо, колкото и да се стараше.

— Нищо не усещам — прошепна тя след няколко секунди.

Дъхът й, ухаещ на коктейл от водка и сок от боровинки, с която барманката от „Екс Скрийм“ беше отпразнувала приключването на смяната си, стопли скулата му. Отвън се дочу шумът на автомобил, преминаващ по мокрия и хлъзгав асфалт. Нищо повече не нарушаваше тишината на Трета улица в деловия квартал на Силвър Хилс, в квартирата на втория етаж, разположена над обществената пералня „Уош енд го“, заемана от Дейна.

Ник знаеше защо любовницата му живее тук, а не с другите, но въпреки всичко това го безпокоеше. Техният вид трябваше да се държи заедно. Особено сега, когато усещаше настъпващата промяна. Белезите му тръпнеха от няколко дни.

— Ник?

В гласа на Дейна се дочу нетърпение, леко безпокойство и отчаяно желание. Само няколко секунди бяха достатъчни на Ник, за да вземе решение.

Отмести се от нея, стана и закопча дънките си.

— Трябва да тръгвам.

Партньорката му невярващо се намръщи... след което демонстрира знаменития си характер на кучка. Седна, без да се притеснява от голотата си. Дейна Симпсън имаше тяло на сирена и го знаеше прекрасно.

— В никакъв случай! Не и отново! Кълна се във всеки от шибаните богове, че ако го направиш сега, то не си прави труда да се връщаш изобщо.

Ник облече през глава черната си тениска.

— Не драматизирай, Дейна! Не е прилично.

— Не е прилично ли? — повтори тя въпросително с презрителна интонация. — Неприлично е да се измъкваш така. Още повече след такава нощ. Карл се държа в клуба като истински негодник. Едва се удържах да не го тресна с нещо по главата, след като за десети път ме опипа зад бара. А ти знаеш, че не трябва да се зареждам по този начин. И двамата имаме нужда да изпуснем напрежението. Но не, ти ме загрея и сега си тръгваш. Решил си да си поиграеш ли? — Тя скочи от леглото и бутна показалеца си в гърдите му. — Ако си тръгнеш сега, не се връщай повече.

Ник усети, че барманката не се шегува. Тя наистина защитава онова, което смяташе за свещена територия на Дейна. Знаеше, че може да я накара да размисли, ако иска. Но в момента, в който усети промяната, желанието му просто изчезна. Ник сви рамене и взе якето си от тъмnochервения кадифен диван, купен от Дейна от някаква хипи разпродажба в Юджин.

— Прави каквото искаш, скъпа.

Дейна скръсти ръце под естествените си, дори прекадено внушителни гърди и раздражено се втрени в него.

— Този път не се шегувам, Ник. Ти не си спасителят на този проклет свят. Кога ще разбереш, че на никой не му пука за твоята мисия? Ти не можеш да спасиш всички тези... деца.

Ник стисна зъби, признавайки донякъде правотата ѝ. Обърна се с гръб към нея и облече якето си.

— Колкото по-рано им кажеш да си плюят на петите и да се скрият, толкова шансът им за оцеляване ще бъде по-голям. И защо, по дяволите, не го правиш? Чакаш нещо апокалиптично ли да се случи? Ако не те познавах добре, щях да си помисля, че ти чакаш точно такава катастрофа, за да се изявиш като герой и да спасиш всички, също като твоя брат.

Ник се обърна толкова бързо, че Дейна дори не успя да примигне. Блейдс я хвана за гърлото и я стисна достатъчно силно, за да може любовницата му да се опомни. Тя извика и впи пръстите си

ръката му, опитвайки се да се измъкне. В широко отворените ѝ очи Ник видя удивление, след това недоверие, а накрая — истински ужас.

И колкото и отвратително да се чувстваше, нейната реакция нахрани онази ненавист в него, която той криеше в най-дълбоките и тъмни кътчета на душата си. Тази част от него, свързана с най-ужасното зло. Тази половина, с която той се бореше всеки ден от безкрайния си живот.

— Ти не знаеш какво говориш!

Дейна се повдигна на пръсти и отвори устни, опитвайки се да поеме глътка въздух през стиснатото си гърло. В големите ѝ, широко отворени синьо-зелени очи, Ник видя отражението на това, което представляваше в тази минута — нещо черно, с някакви грозни белези, опитващо се да мине за обикновен човек. Чудовище от кошмарите. И все пак Ник не пусна жертвата си.

Изръмжа, гледайки как Дейна се опитва да се освободи. Някъде вътре в себе си Ник разбираше, че трябва да изпитва някакви чувства към нея. Колкото и объркани да бяха отношенията им, все пак... Но изпитваше само отвращение.

И тъкмо се канеше да я пусне, когато всичките му белези по гърба започнаха да тръпнат. И тогава той разбра.

Тя щеше да умре.

Не днес и не от неговата ръка.

Но скоро.

Охлаби захвата си. Любовницата му се свлече на пода, опитвайки се да си поеме дъх, като с нестабилни пръсти масажираше гърло си. Вероятно щяха да останат синини, но за Дейна това нямаше да бъде нищо ново.

— Копеле! — задъхвайки се отрони тя.

Нямаше за какво да спори. Ник сякаш беше изгубил всичките си емоции. Не намери какво да отговори, затова просто дръпна ципа на якето си и я погледна със стоманените си очи.

— Иди в колонията, Дейна.

— Защо? — извика тя, а вълните от гняв излизаха от голото ѝ тяло като жар от гореща печка. — За да можеш да повториш това представление и там ли? Не, благодаря!

— Не, за да живееш. Нещо приближава.

Той не знаеше какво точно, но белезите му горяха така един-единствен път — когато доведеният му брат произнасяше клетвата на Аргонавтите. Оттогава Ник усещаше някакво леко пробождање, като от електрически разряд, понякога трептене — например, когато Аргонавтите излизаха на лов, но нищо наподобяващо това, което усещаше през последните дни. Блейдс знаеше, че изменението започна още с встъпването на Деметрий в редиците на Аргонавтите, но сега разбираше, че нещо става, че нещо се надига — нещо подобно на вълна в открития океан, която всеки миг ще се нахвърли на брега и ще помете всичко, на което държеше неговият народ.

И нима, проклятие, аз съм единственият, който вижда накъде вървят нещата?

Ник се обърна към вратата, възнамерявайки да изясни какво в името на Ада току-що е пропълзало през портала и защо толкова скоро — от последното преминаване бяха изминали само два дни.

— Почакай!

Той спря, но не се обърна.

— Ти сериозно, така ли? — тихо попита Дейна.

Ник погледна през рамо и видя, че тя е дръпнала чаршафа, да са покрие голото си тяло. С крайчеца на очите си Блейдс забеляза двете фурии — еднаквите татуировки от двете страни на гърдите ѝ. Третата, както добре знаеше, се намираше на кръста ѝ. И понеже Дейна не страдаше от скромност, това значеше, че вече наистина е уплашена.

Най-накрая!

— Тръгвай към колонията, Дейна, и остани там! — рязко каза Ник. — Обещавам ти, че там ще си в безопасност! Няма да те притеснявам.

— Ник! — През лицето на Дейна премина съжаление и тя протегна ръката си към него.

Да, техните ненормални сексуални отношения бяха сега и завинаги. Дейна харесваше грубия секс и той обичаше да ѝ го дава, но това, което се беше случило преди няколко минути, минаваше всякакви граници. И фактът, че любовницата му не го беше забелязала, натисна някакво копче в главата му. Остана само мисълта: Изчезвай оттук веднага! И то по-бързо!

Ник се оказа зад вратата на апартамента, преди Дейна да успее да направи и крачка към него, и се отправи към стълбите на черния

вход, излизащи в уличката зад старото здание. Слухът му все още беше настроен да търси онова, което бе почувствал по-рано и затова чу три етажа по-нагоре хлипането на Дейна зад стените, за които се предполагаше, че трябва да бъдат звуконепроницаеми.

Проклятие, само това му трябваше тази вечер!

Ник прехвърли крак през паркирания близо до контейнера за смет „Харлей“, сложи шлема си — не защото се боеше да не получи черепно-мозъчна травма, а защото следваше изискванията на закона. Байкър, хвърчащ с бясна скорост и то без шлем, привличаше вниманието на полицията. А от ченгетата очаквай само неприятности.

Мотоциклетът с рев оживя под ръцете му. В четири часа през нощта Ник се измъкна от пресечката на пустите улици на Силвър Хилс върху железния си кон, чистата мощност на който трепереше под тялото му.

По същия начин, както дяволското трепкане. То се разпространяваше по цялото му тяло и се усилваше. Вибриращата електрическа енергия под дрехите му беше толкова много, че Ник бе сигурен, че целият свети под дънките и коженото си яке.

Порталът се беше отворил отново. И този път онова, което беше преминало през него, бе хиляди пъти по-лошо от мрака, затаил се в душата му.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Скъпа, сигурна ли си, че тук няма нищо за секс? Защото знаеш, какво е отношението ми към всичкото това пышкане, охкане и потене.

Кейси си сложи най-страхотната стилна усмивка „да-мадам“ и в този момент чу мелодията на звънчето, закачено над входната врата. Веднага след нахлулия свеж въздух в книжарницата влезе Дейна, облечена в готини дънки, с любимите си кожени боти с подметка тип „танк“ и кожено яке в кървавочервен цвят, с блестящи сребърни капси по цялата дължина на ръкавите. В ръцете си държеше две димящи картонени чашки, едната от които Кейси отчаяно се надяваше да е пълна с мока „Валенсия“.

Вдигна палец, давайки знак на Дейна, че ще отиде при нея, и обърна книгата в ръцете на шестдесетгодишната жена така, че тя да може да види снимката на авторката на обратната страна на корицата.

— Нито думичка, госпожо Колбърт. Джоан Суон пише само мистериозни романи. Вие нали нямате нищо против срещу няколко убийства или телесни повреди?

Аделаида Колбърт погледна към Кейси над очилата си и повдигна боядисаните си в риж цвят вежди.

— Разбира се, че нямам! Да ти приличам на светица? Най-важното е в този детективски роман да няма секс. — Тя обърна книгата, разглеждайки корицата, и повиши глас, явно стремейки се да бъде чута от всички в ъгловото магазинче на Кейси, които в този момент прелистваха книги между рафтовете. — Аз съм начело на женската лига на Първа епархия и храм „Свети Михаил“. Нали знаете, че имам репутация, която трябва да пазя. Така че никакво пышкане и потене. — И тя подмигна на Кейси.

Акация стигна края на рафта, протегна се и сложи още едно произведение на Суон в ръцете на госпожа Колбърт.

— Тогава мога ли да ви предложа и тази книга? В нея определено няма секс.

Госпожа Колбърт изхъмка и понесе предложените от Кейси „детективски“ романи към касата в задната част на книжарницата, където Манди, помощничката ѝ, наета на половин работен, ден обработи чека ѝ, докато с усмивка бърбеше за футболния отбор на местното средно училище.

Леко усмихвайки се, Дейна бавно приближи към Кейси и ѝ подаде чашата с логото на „Джава Хаус“ от кафенето отсреща.

— А аз мислех, че Суон пише романи за страстни пожарникари.

Кейси махна капака на чашата и внимателно отпи. Ах, също като онези шоколадови портокали, които гигия ѝ изпрати за Коледа. Животът ѝ моментално се подобри. Акация облиза устни.

— Точно така си е.

— Аха, можеш да не казваш нищо повече — разбиращо се подсмихна Дейна.

Кейси изчака, докато възрастната жена плати книгите и се отпрати към изхода. Топлината на чашата премина в пръстите ѝ и се плъзна нагоре по ръката ѝ — Кейси се надяваше, тя да продължи да се движи през измръзналото ѝ тяло. Днес ѝ беше студено много повече от вчера. Треската и умората ѝ бяха станали по-силни. Енергията ѝ стигаше само толкова, колкото да изпълзи от леглото и да се довлече до книжарницата.

— Обличайте се топло, госпожо Колбърт. Синоптиците предупредиха, че към нас се движи буря.

— Ще повярвам, само когато я видя — измърмори възрастната жена, отваряйки стъклената врата. — Приятен ден, Кейси.

— Колкото до бурята... — Акация протегна към Манди чековата си книжка, заедно с предварително съставен списък за по кунки. — Защо не отидеш до магазина сега, преди да се времето да се е влошило? Аз ще се оправя тук сама.

— Сигурна ли си? — за всеки случай попита Манди, сваляйки палтото си от закачалката на задната стена.

— Да — отвърна Кейси. — И докато го правиш, намери време и да обядваш.

— Искаш ли да донеса нещо и на теб? — Манди омота шала около врата си.

— Не, благодаря.

— Да не си на диета?

Въпросът я изненада. Тя знаеше, че е отслабнала — дрехите ѝ стояха по-свободно от преди, но не мислеше, че някой ще го забележи.

— Не, — отвърна тя, стремейки се гласът ѝ да остане спокоен, просто не съм гладна.

— Добре. Ще ти позвъня — Манди се усмихна и на двете и излезе от книжарницата.

За съжаление, Дейна не се хвана на думите на Кейси „не съм гладна“ и внимателно се вгледа в нея. Което я накара да занервничи още повече. Сякаш проблемите ѝ са малко, та...

— Благодаря за кафето — бързо заговори Кейси, запълвайки настъпилата в разговора тишина.

— Няма за какво. — Дейна погледна към книгата на тезгяха и удивено повдигна вежди. — Какво съм пропуснала?

По дяволите! Кейси погледна надолу и видя книгата, която беше взела още преди да отвори книжарницата и която после забрави да върне на рафта, защото се отнесе: „Душевното равновесие — залог за здраве“. Бързо сложи книгата под щанда, далеч от очите.

Нищо особено, един клиент пита за нея. Хей, а ти днес защо толкова си подранила? — Акация погледна часовника си — единадесет без петнадесет, след което отново погледна към Дейна.

— Нима не си затваряла клуба след нощна смяна?

— Да. — Дейна просто сви рамене, без да се засяга от смяната на темата и облегна бедро на щанда. — Не можах да заспя.

И макар че смените им невинаги се засичаха, през последните няколко месеца Дейна придоби навик да посещава Кейси без покана. Всъщност от целия персонал в „Екс Скрийм“ Акация се сближи единствено с барманката. Но приятелката ѝ беше нощна птица и рядко излизаше някъде преди обяд затова появата ѝ днес накара Кейси да застане нащрек. По непонятни причини между нея и Дейна се беше установила някаква връзка — и то още при първата им среща. Акация бе престанала да мисли по този въпрос преди два месеца и просто се отдаде на странното усещане да има приятелка, която, макар и непредсказуема, все пак е някъде наблизо.

— О! Тежка смяна ли?

— Не повече от обикновено.

Кейси разбиращо кимна. И мислено прати Карл по дяволите, както всеки път, когато той се опитваше да досажда на Дейна. Човекът

беше плужек и управляваше „Екс Скрийм“ така, сякаш това бе личният му харем — явно мечтаеше да прилича на собственика на списание „Плейбой“ Дейна не беше единствената, която споделяше, че Карл обича грубия секс, но единствено тя продължаваше да търпи домогванията му. Кейси не разбираше причините й, но отдавна спря да я разпитва — отговорът на приятелката й беше един и същ: „Имам си причини!“

„Слава Богу, Карл никога не ме е докосвал“ — помисли си Кейси. Но, дяволите да го вземат, тя изобщо не можеше да разбере тези нейни причини.

— Значи ето откъде са белезите върху врата ти.

— Вероятно. Кое то пък не обяснява твоя белег.

По дяволите! Акация се надяваше, че тази сутрин е успяла да прикрие потъмнелия белег от осмукано с козметиката и блузата с висока яка.

Докато Кейси поправяше полото на врата си, Дейна само идиотски се усмихваше, като дори не се опитваше да прикрие следите на собствената си бурна нощ.

— Не искаш ли да поклюкарстваме?

— Не.

Дейна присви устни:

— Изпорти цялото парти.

— Свиквай. — Кейси наклони глава и за последен път се опита да достигне до приятелката си. — Моля те, кажи ми, че това не го е направил Карл.

— Не е Карл. — Дейна се отблъсна от щанда и веселото й настроение внезапно се изпари. — Слушай, аз само наминах към теб, за да ти кажа, че... заминавам за известно време.

— Заминаваш ли? Къде?

— Не зная още. Мисля да тръгна на север, към Канада. Може би във Ванкувър. Ако искаш, да тръгнем заедно. — И тя се усмихна широко. — Душевно оздравяване и така нататък. Можем да спрем и в Робсън, да се помотаем по магазините, да завъртим интрижка с няколко местни. Знаеш какво казват за канадските мъже — на север всичко е голямо.

Кейси потръпна и вдигна ръка.

— Ух, много ми е раничко днес да мисля за това.

Особено сега. Особено, когато този разговор я караше да мисли за нейния гол, загадъчен мъж, лежащ в постелята ѝ преди две нощи. Онзи, който ѝ беше оставил този белег на врата, беше обгорил кожата ѝ със своята жар, след което се беше изпарил като крадец през нощта, без да каже дори думичка.

И тя дори не искаше да мисли за размера на неговия..., хм, да.

— Никога не е рано да се мисли за секс, както току-що посочи чистата и безгрешна госпожа Колбърт. — Дейна погледна през рамо. — Между другото, няма ли да ми продадеш някоя книга за из път?

— Непоправима си.

— Така си е — съгласи се Дейна.

Когато книгата беше избрана и купена, а кафето изпито, Дейна се отправи към вратата. Спря на две крачки от нея, обърна се и внимателно погледна към Кейси.

— Ти знаеш, че аз не се разбирам с повечето жени.

— Така ли? — подразни я Кейси. — Никога нямаше да се досетя.

Макар че Дейна беше по-ниска с една глава от Кейси, някак си изглеждаше по-висока, по-жива и по-енергична от всички познати на Акация. Нямаше начин да не я забележиш. Дейна притежаваше индивидуалност, която запълваше цялото пространство около нея.

— Знаеш ли, отначало ти не ми хареса. Имаше в теб нещо... странно. Забавно, нали? Болшинството от хората така говорят за мен.

— Ти наистина си странна, Дейна. И внезапно ти заминаване за Ванкувър го потвърждава.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Добре де. Ако всички бяхме еднакви, представи си колко скучно щеше да е, нали така?

— Направо ужасно.

— Виждаш ли? Добре е, че сме различни. — И Дейна отново се заусмихва, но неочаквано нещо мрачно се прокрадна в красивите ѝ сини очи. — Направи ми услуга, Кейси.

— Ще направя всичко за теб.

— Бъди внимателна! Хората тук не са такива, каквито изглеждат.

— И това означава?

— Означава да си внимателна. Всички смятали Тед Бънди за симпатичен млад мъж, а се оказало, че той е сериен убиец. Външността е измамна. Не всички са толкова мили като мен. — И

преди Кейси да успее да я попита какво има предвид, Дейна я прегърна. — И не вземай толкова на сериозно думите на лекарката.

— Как...

— Трябва да бягам! Ще се видим, когато се върна.

И Дейна излезе от книжарницата заедно с хладния порив на вятъра. Сухите листа, осеяли тротоара отвън, се завъртяха и влязоха вътре преди вратата да успее да се затвори и помещението се изпълни с аромата на приближаващ дъжд и сумрак.

„Откъде е разбрала?“ Гледайки как Дейна пресича от другата страна на улицата, Кейси се опитваше да си спомни дали ѝ е споменавала, че ще ходи на лекар. Може би си беше записала на някое листче тук, в книжарницата? Или е разказала на Дейна за страховете си, след което е забравила за разговора им?

Лесно можеше да си отговори на въпросите. Акация не беше споделила с никого тревогите и страховете си, че може с нея нещо да не е наред. Така че Дейна нямаше откъде да знае. А и Кейси едва наскоро беше признала дори пред самата себе си, че с нея става нещо.

„Хората тук не са такива, каквито изглеждат.“

Какво, по дяволите, трябваше да означава това?

Странно предчувствие за нещо лошо се плъзна по гърба на Кейси, докато тя стоеше неподвижно и гледаше през стъклото как Дейна върви бързо по Мейн стрийт и завива по Халстън.

Познавах се само от шест месеца. Но за какво се опита Дейна да я предупреди? Какво знаеше?

„Нищо“ — реши Кейси. Дейна очевидно добре умееше да разчита знаците. Коментарът на Манди, заглавието на книгата, емоциите от предстоящото пътуване... Може приятелката ѝ просто да е видяла колата ѝ, спряна пред болницата вчера.

Да, това трябваше да е отговорът.

Изхвърляйки от главата си обърканите си мисли, Кейси внимателно огледа улицата. Имаше два паркирани автомобили в разрешената зона, но тротоарите бяха пуси. Кафенето отсреща беше празно, като необитаем остров. В парка зад централния площад вече не играеха деца, а се събираха тъмни и черни облаци, сигнализиращи за приближаващата буря.

Явно този път хората бяха повярвали в прогнозата за силен вятър, придружен от проливен дъжд, и си бяха останали по домовете, в

очакване лошото време да премине.

Всички, освен нея.

Кейси се обърна към касовия апарат и се замисли дали да не затвори по-рано. Но какво щеше да прави сама вкъщи през останалата част от деня? Стоеше като на иглички и очакваше със страх обаждането на лекарката, неспособна да се успокои, защото мислите ѝ се люшкаха напред и назад между онова, което подозираше, че не е наред с нея, и онова, което се беше случило миналата вечер в дома ѝ.

Телефонът звънна точно тогава, когато Акация стигна до вратата на склада. Застина и погледна към щанда. Странна вибрация се зароди някъде под кръста ѝ, в близост до бенката.

„Бъди внимателна! Външността е измамна“.

Кейси вдигна слушалката и се стегна.

— Книжарница „Имало едно време“.

— Кейси? Д-р Джил Кероу е.

Лекарката ѝ. Пое си дълбоко дъх.

— Привет. Очаквах да се обадиш.

— Резултатите от изследванията ти са тук.

Тонът на лекарката беше делови. Значи нещо не е наред.

— И?

Джил се поколеба и настъпи мълчание. Кейси разбра какво ще чуе, още преди докторката да е успяла да си отвори устата.

— Струва ми се, че ще е по-добре да дойдеш при мен, за да поговорим за това. Страхувам се, че открихме нещо.

Беше опасно да се открива портал на същото място, където е бил отворен само преди няколко дни. За да не привлече нежелано внимание, Терон избра неизвестно градче на малко повече от 50 км от Силвър Хилс, открадна кола от една странична уличка, запали двигателя и пое към града.

Човече, щеше да бъде толкова лесно, ако можеше да се телепортира от място на място, както в Арголея. Но уви, това беше способност, която той и всички от неговия вид притежаваха, но само в границите на родната си страна. И честно казано, ако някой човек го видеше как изчезва във въздуха без следа, то вероятно щеше да се уплаши повече, отколкото ако знаеше, че наоколо се разхождат демони.

Тъй като по-голяма част от живота си беше прекарал сред обикновените смъртни, Терон добре познаваше технологиите им, така че механичните аспекти на управлението на автомобила не го затрудниха. Обикновено той не стигаше до кражби, но отчаяните времена изискваха отчаяни мерки и той нямаше търпение да стигне до Силвър Хилс и да приключи с възложената му задача.

С навлизането в града забави скоростта и свърна по Мейп стрийт. От двете страни на улицата имаше магазини, а на по критите с патина стълбове пред тях, малки плакати, обявяващи ежегодния Есенен фестивал, посветен на реколтата, плющяха от вятъра. Няколко изсъхнали листа все още стояха върху клоните, надвиснали над пътя, но дните им бяха свършили. Съдейки по кръжащите тъмни облаци по небето, спускащи се над града, майката природа беше в отвратително настроение.

Както подозираше Терон, Силвър Хилс се оказа типичното американско градче. Когато премина оттук преди няколко дни, не му обърна особено внимание и затова сега внимателно го направи. Пищна украса, нарисувана на ръка, допълваше изсушените клончета имел, а сплетените от тях венци красяха вратите. Интересно, какво биха направили тези хора, ако знаеха, че един от неговия вид живее сред тях?

Неговият вид ли?

Не. Не от неговия вид. Този път той трябваше да намери просто един обикновен човек — просто една смъртна жена с нещо допълнително. Нещото, което бе необходимо на Изадора.

Терон паркира в средната част на улицата, излезе от колата и щом стъпи на тротоара свежият въздух го обкръжи. Царят му беше дал само име — Акация Симополус — и му бе разказал за семейната книжарница, която баба й управляваше повече от двадесет години. Аргонавтът реши, че това е най-доброто място, от което да започне търсенето си.

Няколко автомобила бяха паркирани надолу по улицата и за това време на деня имаше много малко пешеходци. Това беше причината Терон да реши, че е безопасно. Демоните не обичаха да излизат през деня, но това не означаваше, че не могат да го направят. Оглеждайки внимателно магазините наоколо, той най-накрая видя целта си.

По гърба му премина тръпка. Припомни си за Кейси и се замисли дали ще я срещне този път. Надяваше се, че няма. По много причини, освен най-очевидната.

Табелката „Затворено“ се поклащаше от другата страна на вратата. Терон погледна вътре и видя, че осветлението е включено. Странно беше, че е затворено толкова рано, но кой да ги разбере тия хора?

Аргонавтът опита да отвори вратата и за негова изненада успя да го направи.

Звънчето над главата му се чу веднага. Още с влизането топлината го обгърна, докато ароматът на книги и ванилия витаеше във въздуха.

— Ей сега идвам!

Гласът на Кейси сякаш удари Терон в корема, изкара въздуха му и едва не го събори на пода. Онова горещо привличане, което не му даваше мира още от първата им среща, буквално се взриви в гърдите му, когато той пристъпи по-навътре и видя спасителката си в края на книжния рафт. Тя стоеше на третата стъпенка на стълбата и прибираше една кожена книга на най-горния рафт. Само един поглед към Кейси беше достатъчен и възбудата обхвана цялото му тяло. На Терон му се прииска да докосне нежната ѝ кожа, да усети тялото ѝ срещу неговото и да завършат онова, което бяха започнали онази нощ.

Но сега това желание бе помрачено от жестоката реалност. Той сгреши. Тази смъртна, същата, за която той не можеше да спре да мисли вече трети ден, беше жената, която бе изпратен да намери.

Отдавна изгубената царска дъщеря.

Единствената жена, способна да спаси неговата раса. Тази, която той трябваше да отведе на сигурна смърт.

ГЛАВА ЕДИНАЙСТА

Кейси трябваше да бъде потресена, виждайки отново госта си, но тя бе толкова вцепенена, че изпита единствено раздразнение от внезапната му поява.

— Затворено е заради времето.

— Аз... — Терон прочисти гърлото си. — Аз търся Акация Симололус.

Той дори не е знаел, че търси нея? Страхотно. Денят ѝ ставаше от хубав — по-хубав.

— Намерихте я. — Кейси се върна към работата си и пхна книгата на мястото ѝ с малко по-голямо усърдие от необходимото. — И за ваше сведение, единственият човек, който имаше право да ме нарича Акация е баба ми, която, благодаря, че ми напомнихте, е мъртва. А сега, ако нищо друго не ви трябва, можете да се връщате там, откъдето сте дошли.

Неканеният гостенин раздразнено въздъхна. Не, че ѝ пукаше!

— Акация, аз бих искал да поговоря с вас за няколко минути...

Тя се обърна и му хвърли изпепеляващ поглед отгоре.

— Моите приятели ме наричат Акация. И понеже вие не сте ми нито роднина, нито приятел, то се обръщайте към мен с госпожица Симополус. Ако, разбира се, сте способни да запомните шибаното ми име.

И когато посетителят ѝ се вгледа в нея с озадачено изражение на лицето, търпението ѝ просто преля.

— О, за Бога! Какво, по дяволите, си забравил тук, Терон? Онази нощ ти ми даде ясно да разбере, че не искаш да имаш нищо общо с мен.

— Ти го помниш? Аз не...

— Повярвай, сладък, нищо не искам повече от това, освен да забравя, че съм те срещала.

— Акация...

Тя махна с ръка. Гърдите я присвиха и всичките ѝ тревоги и притеснения я връхлетяха като товарен влак, затова продължи язвително:

— Изглежда ти нямаш повече работа тук, нали? Затова си тръгвай! Аз не искам... да те... гледам... тук...

О, Боже! Още малко и ще се срине. Вълнението ѝ все нарастваше и нарастваше, сякаш десеттонна бомба бе заложена в гърдите ѝ. Сълзите се събраха в очите ѝ. Да я вземат дяволите, ако се разплаче пред него! Само това остава — този глупак да си помисли, че сълзите ѝ са заради него! Истината беше съвсем друга — това, което ѝ беше казала Джил.

Акация бързо слезе по стълбата и притисна с ръка гърдите си.

— Мели — Терон бързо тръгна към нея, но Кейси предупреждаващо вдигна ръка.

— Дори не си го помисляй!

Изглежда в гласа ѝ имаше достатъчно паника, защото неканеният ѝ гостенин се спря на две крачки от нея. Кейси направи няколко дълбоки вдишвания, опитвайки се да се концентрира и когато се успокои, отвори очи и погледна към Терон.

Раните му бяха зараснали толкова добре, че не беше останал дори малък белег. Осъзна, че посетителят ѝ изглеждаше точно толкова мъжествен, опасен и сексуален, колкото и през онази нощ в „Екс Скрийм“. Набола брада, черна копринена коса, отметната назад, силна квадратна брадичка и дълбоки черни очи. Освен това, изглеждаше уморен. И изцеден. Сякаш носеше върху раменете си огромен товар.

Е, значи стават двама. Кейси нямаше нито силите, нито енергията, за да се притеснява за него и да се чуди в какво се е забъркал този път.

— Помолих те да си тръгнеш. И бих се радвала, ако направиш поне едно нещо, което искам.

— Добре ли си?

Дали е добре? Той направо ѝ се подиграваше. Искаше ѝ се да изкрещи: *„Не, не съм добре! И изобщо никога няма да съм добре, идиот такъв!“* Но си даваше сметка, че избухването ѝ щеше да изглежда глупаво и детинско. Беше ѝ останало достатъчно самоуважение, за да не се прави на глупачка пред него. Стига ѝ онази вечер, когато едва не скочи в леглото с него.

— Добре съм — сопна му се тя, отдръпвайки ръката си, преди Терон да може да я докосне. Но защо не си тръгваше?

Аргонавтът се огледа, сякаш опитвайки се да осмисли обстановката.

— Как ти...? — И той посочи към купчината книги. — Мислех, че работиш в онзи клуб.

О, супер!

Тя почти преспа с този мъж. Почти беше легнала с него след срещата им в стриптийз клуба. Да, определено трябваше да получи медал за съобразителност!

— Работя там — раздразнено отвърна тя. — На половин работен ден. Не че това те касае, де.

През очите му премина нещо, силно наподобяващо на съжаление. Което само разпали гнева ѝ.

— Така се надявах, че съм сбъркал.

Сбъркал ли? О, сега вече ще си го получиш!

— Слушай, приятел, не знам какво търсиш тук, но...

Терон се напругна и рязко я прекъсна.

— Трябва да говоря с теб за нещо извънредно важно, Акация.

— И за какво трябва да говориш с мен? — нерешително го попита тя.

— За баща ти.

Добре де, явно сбърка. Неочакваната му поява не беше най-голямата изненада. Но това заявление на мъжа имаше ефекта на бомба, хвърлена върху главата ѝ.

— Баща ми? — невярващо повтори Кейси. — Баща ми е мъртъв.

— Не, не е! Жив е. Дори прекалено жив. Поне засега.

Кейси се подпря на рафта и сложи ръка си върху купчината книги. Краищата на кориците се забиха в гърба ѝ, но Акация не ги усети. За пръв път, откакто Джил ѝ съобщи за резултатите, както и за другите изследвания, които искаше да ѝ направи, Кейси забрави за проблемите си.

— К-къде е той?

— Далеч оттук. Но иска да те види. Твоят баща е от голямо значение за моята страна. И не му остава много време. — Терон протегна ръка към нея. — Ако дойдеш с мен, аз ще те заведа при него.

Кейси премести поглед от ръката към проникателните обсидиановочерни очи на мъжа и обратно. Той може да я отведе при баща ѝ. При човека, който познаваше майка ѝ. Мъжът, който трябваше да я гледа как расте, да я обича и да се грижи за нея. Онзи, който би могъл да скрепи семейството и да отговори на въпроса ѝ, коя всъщност е тя?

Кейси бавно протегна ръката си към Терон. Но преди пръстите им да се докоснат, тя усети върху кожата си топлината и онези тръпки. Акация внимателно погледна към лицето му и тогава го видя — просто един проблясък зад суровите му очи. Прозорец в неговите мисли. И онова, което прочете там, просто я смрази.

Лъжа!

Отдръпна ръката си, преди Терон да успее да я докосне и сви пръстите си в юмрук.

— Преди да се съглася да тръгна с теб където и да е, искам да зная какво става. Кой си ти?

От входа се разнесе заплашителен смях:

— Герой, който скоро се кани да умре!

Терон рязко се обърна към ръмженето. Това, което Кейси видя да стои наред книжарницата ѝ, сякаш бе изпъзляло от нечий кошмар или беше оживял герой от „Пришълецът срещу хищника“^[1] — чудовище с огромни рога, нокти и зъби.

Очите на звяра сияеха в ослепителен зелен цвят. С крайчеца на очите си Кейси забеляза още два такива звяра, скрити в сенките и очаквайки удобен момент за нападение.

Очите ѝ се отвориха широко. Тя ги беше виждала и преди. На паркинга зад „Екс Скрийм“. С Терон.

Замъглената пелена, обгръщаща спомените ѝ, с която Кейси се бореше през последните дни, се разпадна в миг.

Голямото тяло на Терон се премести между нея и първия звяр. Мускулите му се напрегнаха и той застана в пълна бойна стойка. Светкавично извади острие — нещо средно между меч и кинжал, от скрита ножница на гърба си.

За секунда Кейси си помисли, че е попаднала на снимачната сцена на някакъв фантастичен филм и че всичко това не е реално. Но в един момент и Терон, и звярът пред нея се раздвижиха — напред, до нея, някъде над нея — с такава скорост, че беше невъзможно да ги

проследи. Но ги чуваше. Чуваше как металът разрязваше плътта, как ноктите се забиваха в кожата, а зъбите в костите.

И закрещя, когато видя как чудовището вляво от нея се хвърли в атака.

Изадора се събуди облята в пот.

Чаршафите под нея бяха мокри, а сърцето ѝ туптеше така, сякаш току-що беше участвала в състезание от Олимпийските игри. Концентрира се да успокои дишането си, докато оглеждаше разкошната спалня с тежки брокатени завеси, античната мебел, извитите дивани за отдых и високите тавани.

Замъкът. Нейните покои. Мястото, което беше нейн дом и което тя за нещастие мразеше.

Отне ѝ няколко секунди докато осъзнае, че няма как да е попаднала в малката книжарница в човешкия свят, изпълнена с дървени рафтове, зелени цветя, аромат на ванилия и... зловоние на настъпваща смърт.

Но тя без съмнение знаеше, че Терон е точно там. Изадора можеше да го види толкова ясно, сякаш той стоеше пред нея.

Отметна завивката и се хвърли към вратата, без да се интересува, че е само по нощница, косите ѝ са в безпорядък, а краката — боси. Трябва да говори с баща си. Да намери Терон. И да го предупреди, преди да е попаднал в капана.

Едното крило на вратата ѝ полетя и се удари с трясък в стената. Принцесата хвана края на дългата си тънка бяла нощница и хукна по коридора. Беше нощ, но запалените от слугите свещи осветяваха облицования с мрамор коридор. За момент, докато бягаше, Иза сметна за крайно нелепо, че при днешното време и технологии, баща ѝ все още държеше на свещите, запалени в целия замък. Строг привърженик на старата школа.

С развети коси Изадора зави зад ъгъла, хващайки се за каменната балюстрада. Мускулите на бедрата ѝ горяха, но тя продължи да бяга нагоре по стълбите, бързайки да стигне до четвъртия етаж. Хвана се за последен път за парапета, дишайки тежко, зави зад ъгъла и... се блъсна в стена от мускули.

Иза възкликна и размахна ръце в опит да стабилизира тяло то си, когато земята изчезна под краката ѝ. В един ослепителен миг си помисли, че ще полети от тази главозамайваща височина и тялото ѝ ще се разбие долу.

Каква ирония и колко несправедливо. Тя можеше да види бъдещето на всеки друг, но не и нейното собствено, така че дори не знаеше как ще умре. Но все пак такава смърт не беше за предпочитане.

Силни пръсти се впиха в раменете ѝ и преди да може да си възвърне равновесието, рязко я дръпнаха напред и отново я залепиха към същата мускулиста гръд. Изадора разпозна аромата на държащия я Аргонавт. А и този злорад и насмешлив глас би разпознала сред хиляди.

— О, принцесо! В какво опасно положение се оказваме тази нощ двамата.

Деметрий.

Тя се олюля, застанала опасно близо до ръба. Всичко, което той трябваше да направи беше да разтвори ръце и Изадора щеше да полети надолу и да разбие главата си върху любимия мрамор на баща си.

— Изправен съм пред дилема — заплашително прошепна аргонавтът на ухото ѝ. — Да стана герой, или да си остана злодея, за когото ме смятат. Молете се за спасение, принцесо, за да мога най-накрая да избира.

Изадора усети прилив на адреналин. Ненавистта към него направо я препълни. Освен това бе наясно, че Деметрий беше способен да я пусне, само и само да се полюбува на страданията ѝ.

— Деметрий!

Зад гърба на аргонавта се чува тежки стъпки. Изадора възкликна, когато грубите му ръце отново я притиснаха към гърдите му и Деметрий се обърна заедно с нея.

— Какво става тук?

Тя позна гласа — Зандер. Един от Аргонавтите на Терон. Най-непредсказуемият, а според слуховете — безсмъртен.

И сега, намираща се на ръба на пропастта, където само Деметрий стоеше между нея и смъртта, Иза отчаяно поиска и тя да е безсмъртна.

— Само спасявам положението — отвърна Деметрий, придърпвайки я още по-близо до тялото си, докато не ѝ прилоша.

Струва ми се, че тази нощ всички са изпълзели от дупките си.

След което я пусна толкова внезапно, както я и хвана. Изадора се олюля и Зандер стисна ръката ѝ, за да ѝ помогне да се задържи на крака.

— Не изглеждате добре, принцеса Изадора.

— В-всичко е... наред — Изадора прокара пръсти през челото си, опитвайки се да подреди мислите си. И да си припомни защо беше напусна постелята си. — Трябва да се видя с баща си.

Аргонавтите се спогледаха. И Деметрий отново се превърна в същия непреклонен, безстрастен и жесток воин, от когото Иза не можеше толкова лесно да се отърве.

— Страхувам се, че баща ви си почива — отвърна Зандер.

— Вие не разбирате. Трябва да...

Зандер я обърна към стълбата.

— Ще ви придружим обратно до покоите ви.

— Не, аз...

— Това са опасни времена, принцесо. Вие сте болна и вашият баща ни е поверил вашата безопасност.

Опасни времена ли? Какво, в името на Хадес, означаваше това? И Изадора се оказа поведена надолу по стълбите, далеч от целта си, докато в главата ѝ се въртяха въпроси, а недоверието ѝ растеше. Точно зад себе си чуваше тежките стъпки на Деметрий.

Спуснаха се до втория етаж, когато мозъкът на Изадора най-накрая заработи и тя рязко спря.

— Не, почакайте! Аз трябва да намеря Терон! И да поговоря с него. Необходимо е...

— Терон изпълнява поръчение на царя. Ще ви се обади, щом се върне. А сега принцесо...

„Я вървете на...“

Изадора стисна зъби и заби пети в мрамора. Скоро ще бъде кралица и тези двамата нямаха право да ѝ казват какво да прави.

И тъкмо се канеше да обясни това на Зандер, когато същите, до болка познати ръце я вдигнаха от пода и Деметрий най-безцеремонно я притисна към себе си.

— Стига спорове. Ще останете в покоите си, докато царят не реши, че сте достатъчно здрава, за да можете да излизате. И точка... принцесо.

Последните му думи бяха казани с явна насмешка и Иза се опита да се отскубне, но напразно. След няколко мига тя беше хвърлена на леглото, а завивките ѝ — издърпани до брадичката. След това се чуха отдалечаващите се стъпки на двамата Аргонавти и тя остана сама. Единственият звук, който чу, беше от превъртането на ключа в ключалката — бяха я заключили отвън.

Тогава разбра, че това не е направено, за да бъде защитена от външна заплаха или от грижа за нейното здраве. Тя беше пленница. И нейният баща току-що беше подписал смъртната ѝ присъда.

[1] „Пришълецът срещу хищника“ „Alien vs. Predator“ — американски научнофантастичен филм. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСТА

Писъкът на Акация накара Терон да обърне глава. А това позволи на демона, с който се сражаваше, да го удари в челюстта. Терон изръмжа и заби острието си в гърдите му. Гореща струя плисна върху кожата му, но в хаоса на битката Терон не знаеше дали кръвта е негова или на демона.

Аргонавтът се обърна и удари с крак в гърдите второто чудовище, след което го прободете с паразониума си — старинен гръцки кинжал, наследство от баща му — дълбоко в хълбока. Цялото четиридесетсантиметрово острие потъна в плътта на демона, който навой падна на земята. Но Терон знаеше, че нито първият, нито вторият от противниците му са мъртви, а само временно отстранени и че след няколко секунди отново ще се хвърлят в атака.

Не разполагаше с време, за да ги довърши. Обърна се към Акация и видя, че тя се е скрила зад рафта и хвърляше книги и канцеларски принадлежности към третия демон, движещ се към нея. Сякаш това би могло да спре чудовището. Когато видя, че и тази тактика не работи, Кейси скочи и грабна пожарогасители от стената, насочи го към звяра и го пусна на пълна мощност.

Временно ослепен от бялата пяна, демонът отново се хвърли в атака. Терон стигна до тях в момента, когато Кейси удари чудовището отстрани по главата с пожарогасителя. След което се качи на щанда и отново го удари, този път отвисоко и влагайки всичката си сила.

Звярът падна. Терон тъкмо измъкваше острието си от тялото му, когато получи силен удар в бъбреците от единия от двамата си противника, вече изправили се на крака.

Аргонавтът се завъртя точно в мига, когато проблеснаха ноктите му и кинжалът му разреза плътта на чудовището. Но то продължаваше да настъпва — по-високо от два метра и повече от сто и тридесет килограма здрави мускули. Зад гърба си Терон чуваше как Акация се отбранява с пожарогасителя и съдейки по раздалия се от входа рев и последното чудовище отново беше на крака.

Ската! Бяха затънали в сериозни неприятности.

С два демона аргонавтът щеше да се справи само с лявата си ръка. Макар и по-трудно дори и с три, ако беше сам. Но трябваше да защитава и Акация. И дори да успееше да се измъкне от схватката и да се съсредоточи, за да отвори портала, Кейси трябваше да тръгне с него доброволно. Тя беше човек и Терон не можеше насила да я накара да премине в Арголея.

А в днешното ѝ истерично състояние? Нямаше начин. Което означаваше, че те са затънали здравата.

Демонът успя да го удари и да го свали на земята, след което се хвърли отгоре му. Аргонавтът го удари с глава и го отстрани от себе си с такава лекота, сякаш демонът беше лек като перушинка. Чудовището се вряза в един рафт, върху него се посипа ха книги, но то се надигна и отново се хвърли в атака, безчувствено към удара. Терон също скочи и с едно силно движение на ръката, срязва плътта, заедно с костите. С отвратително хрущане аргонавтът отдели главата на демона от тялото му и тя се изтърколи върху залетия с кръв килим.

В книжарницата отекна ужасен рев. Демонът, който Терон беше оставил в кръв на входа, се блъсна в него и го свали на килима. Оръжието излетя от ръката му и се приземи върху щанда. Притискайки главата му към земята, звярът започна да раздира с ноктите си дрехите на гърба му.

Проклятие! Бяха обречени.

След това дочу удар и трясък и усети как нещо топло се разлива по гърба му, докато демонът с рев се изтърколи от него.

Терон светкавично се изправи и видя, че Акация е забила кинжала му в гърдите на чудовището. Тя издърпа острието, докато демонът се опитваше да събере силите си и да се изправи отново.

Той бързо взе оръжието си от Акация и я избута зад гърба си. С крайчеца на очите си видя, как вторият демон, покрит с пяна, бавно се изправя на крака.

— Стой зад мен!

— О, по дяволите! — промърмори Кейси.

Терон отново зае бойна стойка и нападна първия демон, усещайки как втория кръжи наоколо, в очакване на подходящ момент, за да нападне Акация. Воинът разполагаше с броени секунди, за да реши какво да прави, когато изведнъж събитията е промениха.

Разбивайки витрината, в книжарницата връхлетя мъж и нападна втория демон.

Дочу се звън на оръжие и щракане на челюсти. Звук на метал, разсичащ плът и кости. Паднаха глави, след което остана камо кръв, разхвърляни части от тела и умората след битката, която свърши толкова бързо, колкото започна.

Дишайки тежко и виждайки замъглено през, както се надяваше пот, а не собствената му кръв, Терон се изправи и погледна към новодошлия — човек, но в същото време и Аргонавт.

А в това нямаше никакъв смисъл.

Непознатият се обърна към Акация, която отново беше успяла да се качи на щанда.

— Слизай, Кейси.

— О, Боже мой, Ник. Какво, по дяволите...?

Блондинът я хвана с големите си ръце и преди Терон да успее да го спре, я пусна на пода. След това я хвана за раменете и допълни:

— Кейси, поemi си дъх. Ще дойдат още.

— Още ли? Какво искаш...

След това сякаш си спомни, че не са сами и погледна към Терон. В красивите ѝ виолетови очи воинът видя как светна разбиране. И за пръв път откакто се срещнаха, осъзна, че очите ѝ са абсолютно същите, като тези на царя.

— Тези чудовища. Видях ги с теб онази нощ. На паркинга на „Екс Скрыйм“ — каза Кейси.

Мъжът, когото тя нарече Ник рязко вдигна глава.

— Ти си ги довел тук? При нея?

— Не — отвърна Терон, прибирайки оръжието си обратно в ножницата на гърба си. Какво сега, излизаше, че той е лошият ли? Майната му. — Изпратиха ме, за да я защита.

Ник се намръщи.

— Изпратили са те? Кой?

Терон се поколеба леко, но в крайна сметка реши, че щом този мъж знаеше за демоните, то бе наясно и с всичко останало.

— Цар Леонидас.

О, да! Мъжът определено беше свързан по някакъв начин с Арголея и изобщо не беше във възторг от това, защото при споменаването на името на царя, очите на непознатия проблеснаха и

той стисна зъби с такава сила, че челюстта му би могла да съперничи на парче стомана.

Акация местеше поглед от единия на другия, също мръщейки се, в опит да хване смисъла на разговора им.

— Кой е този Леонидас? Какви са тези чудовища? И откъде са? Някой ще ми обясни ли какво става?

В гласа ѝ отново се дочуха нотки на приближаваща истерия и Терон разбра, че разполага само с няколко секунди, за да я изведе оттук и да я преведе през портала, преди тя да престане изобщо да го слуша. Затова протегна ръка.

— Ела с мен и ще ти обясня всичко!

Ник хвана ръката на Кейси, преди тя да е успяла да я протегне към него, и кехлибарените му очи почерняха.

— Тя остава! Зная точно кой си ти, Аргонавт, и ако мислиш, че ще ти разреша да я отведеш, значи си полудял.

Терон усети как в покрайнините на града се отвори друг портал и разбра, че след няколко минути ще бъдат обкръжени от нови демони. И този път нямаше да могат да се измъкнат толкова лесно. Ник вероятно също го почувства, защото стисна по-силно ръката на Кейси и бързо попита:

— Имаш ли кибрит?

Тя озадачено го погледна:

— В чекмеджето на бюрото. Защо?

Ник я пусна и заобиколи щанда. Прерови всички чекмеджета, докато не откри голямата кутия, след това порови в шкафа и извади някаква бутилка с остатък от алкохол.

— Откъсни кориците на няколко книги и ги хвърли върху голата.

— Почакай! Да откъснеш какво от моите книги? Я спри за секунда.

Терон нямаше нужда да пита и не разполагаше с време за обяснение. Той стигна до близкия рафт с книги с меки корици и започна да къса страниците им, докато лежащия в близост демон не бе покрит от камара хартия. Ник направи същото с другите, след което разля алкохола върху цялата тази маса.

Акация успя само широко да отвори очи.

— Какво правите? Ще се наложи да заплатите за тях. Не можете просто... О!

Тя изкрещя и отскочи назад, когато тялото на чудовището се запали. Ник подпали и втория, после и третия демон, а накрая хвърли в огъня и кибрита, и бутилката. Пламъците се пренесоха на пода и бързо стигнаха до тавана, докато димът се разпространяваше наоколо, подобен на черна мъгла.

— Да тръгваме.

Терон ги настигна до вратата и попречи на Ник да излезе с Акация.

— Тя няма да ходи никъде без мен.

За част от секундата надвисна мълчание. Ник разбираше, че нямат време, а и избор, затова само кимна.

— Така да бъде! Но ако косъм падне от главата ѝ, аз сам ще те довърша. И на мен, и на моите хора не им пука дали ти си командир на Аргонавтите или не си!

Терон погледна към Акация, докато пламъка се разгаряше зад него, странно наподобявайки на огъня на Ада.

— Така да бъде!

Те подпалиха магазина ѝ!

Кейси беше набутана на задната седалка на огромен джип, докато се бореше да погледне назад към онова, което бе останало от книжарницата — гордостта и радостта на нейната баба. Гърдите ѝ така се бяха свили, че едва успяваше да диша. И знаеше, че това не се дължи само на дима и адреналина.

Единственото място, което тя считаше за свой дом, изчезваше, погълнато от пламъци.

Ник седна зад волана, а Терон се качи до нея на задната седалка. Мъжете бяха толкова грамадни, че сякаш изсмукаха всичкия кислород от купето, но Кейси и без това беше на границата на паниката и лудостта.

Автоматичното заключване на четирите врати се включи едновременно и Кейси успя да се обърне към горящата сграда.

„О, Боже мой, те подпалиха книжарницата ми!“

— Побързай! — извика Терон, сложил ръка на облегалката на предната седалка, докато гледаше назад. — Те приближават!

В момента, в който двигателят на джипа изрева, Кейси се разтресе от гняв. Удари го с юмрук по рамото.

— Ах, ти, кучи син такъв! Ти подпали книжарницата ми!

Автомобилът потегли толкова рязко, че Кейси падна върху гърдите на Терон. Той хвана китките ѝ и лесно укроти буйстването ѝ с едната си ръка, докато с другата я предпазваше да не падне на пода.

— Ако се измъкнем живи оттук, можеш да ни благодариш по късно. Тяло на демон може да бъде унищожено само с огън.

Сякаш ѝ пукаше за това. Всичко, за което работи през последните няколко месеца, беше унищожено.

И точно в тази минута небесата се разтвориха и стовариха недоволството си върху градчето Силвър Хилс. Пороят с такава сила плющеше върху летящия по пустите улици джип, сякаш майката природа им беше сериозно сърдита. Кейси драскаше Терон, опитвайки се да се освободи, но той само я прегърна по здраво.

Ник буквално летеше по улицата. Кейси не чу какво викна той на мъжа до нея, но Терон само я премести по-близо и по удобно, и бръкна в джоба си. Преди Кейси да успее да види какви извади, той отвори прозореца и хвърли предмета някъде назад. На улицата се взриви огнено кълбо, след което се чу ужасяваш вой и ръмжене, идващи сякаш от самия Ад. Едва сега Кейси разбра, че все още са преследвани от онези чудовища от магазина. По-точно в битката се бяха включили нови подкрепления. И те все още имаха проблем. Който дишаше в гърба им.

Кейси престана да се съпротивлява и се вкопчи в ризата на Героя, стиснала памука в ръце, докато Ник караше с бясна скорост напускатки града и отправяйки се към горския пояс. Когато до Акация достигна цялата сериозност на ситуацията, адреналинът ѝ подскочи. Тя затвори очи и започна да шепне всичките ѝ известни молитви... Само да успееш да се измъкнат живи!

Тя не пусна ризата на Терон, дори когато той отново се облегна на седалката. И не се опита да махне ръката му, обгърнала гърба ѝ, нито да се измъкне от обятията му, както би постъпил всеки един разумен човек.

И не ѝ пукаше, ако това я правеше да изглежда слабачка. Книжарницата ѝ е унищожена, а те са преследвани от някакви чудовищни твари. След разговора си с Джил, Кейси едва сдържаше

нервите си. И понеже действителността малко надминаваше очакванията ѝ, то тя можеше да си позволи да се поглези, щом получи утешение дори от Терон.

— Струва ми се, че се откъснахме — отбеляза той, докато гледаше назад през рамо.

Седящият зад волана Ник само изсумтя.

— Къде ни водиш? — попита Терон, след като известно време пътуваха в пълно мълчание.

— В нейния дом — отвърна Ник.

— Те ще я намерят там.

— Как?

— Защото са тук именно заради нея.

Кейси не си въобрази настъпилото мълчание на пътуващите заедно с нея. И инстинктивно усети, че двамата се познават. Или при всички случаи са чували един за друг. Кое то не се харесваше и на двамата. Ник приближи автомобила до бордюра и натисна спирачки.

Кейси се заклати, но Терон я държеше здраво.

— Тя няма да ходи никъде без мен — повтори той, когато джипът спря. — Изпратен съм, за да я защита. Не ти желая злото нито на теб, нито на другите.

На другите ли?

— Нека боговете да ми помагат — процеди Ник, — но ако лъжеш...

— Говоря истината.

В купето подобно на тъмен облак надвисна мълчание. Кейси се боеше дори да помръдне. Усещаше, че между двамата се води някакво тихо противопоставяне и ако не внимава, то може да се окаже в самия център на конфликта. И в сравнение с това, което можеше да се случи сега, инцидентът в книжарницата можеше да се окаже просто детска игра.

Накрая Ник изруга на непознат за Кейси език и обърна автомобила на средата на улицата. Терон се хвана за предната седалка, за да удържи и себе си и нея. Профучаха малко назад и свърнаха рязко на 90 градуса, навлизайки в черен път, криволичещ между дърветата. Път, който Акация никога не беше забелязвала.

— Това нищо не променя, Аргонавт — избоботи Ник.

— Аз и не искам нищо да променям.

Ник само изсумтя и забави скоростта. Зад тях се надигна облак прах.

— Само след няколко минути може и да съжаляваш, че изобщо си спрял погледа си върху нея.

Нечия силна ръка леко разтърси Кейси и тя се събуди. Не знаеше колко време е спала и колко далеко бяха успели да стигнат, но, отваряйки очи и отблъсквайки се от гърдите на Терон, разбра, че не разпознава местността.

Ник бе излязъл от колата и отваряше вратата от нейната страна. Тя се измъкна навън и стъпи върху неравния път. Залитна, но Терон успя да я хване, преди да е паднала.

— Леко.

Може и да бе слаба и уморена от всичко случило се, но Кейси не смяташе да му го демонстрира. И макар че си позволи да се отпусне в прегръдките на Терон в колата, сега мозъкът ѝ започна отново да работи. И докато неканеният гостенин не отговори на въпросите ѝ, тя няма да приеме помощта му.

Кейси издърпа ръката си от захвата му и се огледа. Пътят, ако изобщо можеше да се нарече път, се оказа просто една обрасла пътечка, която рязко свършваше. Високите дървета и гъсти храсталаци ги обкръжаваха от всички страни. С безцеремонен тон Ник каза:

— Изчакайте тук — след което отново влезе в джипа и напълно го скри в гъстите храсти. След няколко минути се появи отново и сви рамене. — Нататък ще продължим пеш.

Блейдс ги поведе напред в гъсталака. Кейси го следваше по петите, гледайки къде стъпва той, като се опитваше да се концентрира само върху ходенето, без да обръща внимание на околността. Все още бе леко нестабилна и с огромен труд се държеше на краката. И последното нещо, което искаше, е да падне на дупето си пред очите на двамата мъжаги.

Акация усещаше потискащото присъствието на Терон зад гърба си — достатъчно близо, за да я докосне. Усещаше дори аромата му. Защо не се отдръпне? И защо това така я изнервя? Особено сега?

Кейси започна мислено да превърта лентата на събитията назад, от което стана очебийно ясно едно: Терон се беше върнал за нея. Каза,

че онези демони са я търсили. А това означаваше, че са знаели точно какво искат. Освен това, познатият непознат се беше върнал за нея не защото искаше да продължат оттам, където бяха прекъснали — а именно да се отдадат на горещия и страстен секс, за който Кейси мечтаеше, откакто Терон я заряза и отиде да пасе на други пасища по-зелени.

Копеле!

Пътеката тръгна нагоре и постепенно дишането на Кейси стана тежко и повърхностно. Потта се стичаше между гърдите ѝ. Избърза челото си в ръка, отчаяно мечтаейки за почивка.

Само за минутка, колкото да успее да си поеме дъх. Но Кейси не искаше да моли за нея. Имаше странното чувство, че Ник иска да ги отведе по-бързо на мястото, към което се бяха насочили. А тази мисъл ѝ напомни, че те всъщност са бегълци.

Вдигна глава, за да се огледа и се препъна в камък на пътеката. Протегна ръка към ствола вдясно, за да намери опора в дървото, но така и не можа да го докосне. С едно бързо движение Терон подхвана спътничката си и я притисна към широките си гърди.

— Пусни ме — озъби му се Кейси. — Мога да вървя и сама.

— Не, не можеш. Бледа си като сняг. — И когато Кейси започна да се дърпа, Терон просто затегна хватката си през раменете ѝ, докато другата му ръка я повдигна под коленете. — И престани да се съпротивляваш или ще паднем и двамата.

— Ако си мислиш, че ще ти позволя да ме докоснеш, след всичко онова, което направи...

Възражението ѝ премина в писък, когато Терон просто и праметна през рамо. И за равновесие на Кейси ѝ се наложи да впие пръсти в мускулестия му гръб, докато дупето ѝ остана стърчащо във въздуха.

— Така и на мен ми е по-удобно, мели. — Той с две ръце придържаше краката ѝ към гърдите си. — А и видът оттук е зашеметяващ.

Страните на Кейси порозовяха. Просто не можеше да повярва, че Терон е такъв нахалник.

— Защо не си...

— Проблем ли има? — попита Ник, вървящ отпред.

— Няма проблем — отвърна Терон. — Акация леко залита. Но вече решихме всичко.

Въпреки скорошните шокиращи събития, този негодник нямаше право да решава вместо нея. Кейси тъкмо отвори уста, за да изкаже всичките си възражения, когато я прекъсна грозното му ръмжене.

— Мели, бих те посъветвал да ме послушаш. Не зная къде отиваме и макар че нашите словесни престрелки ме възбуждат, заедно с това ме и разсейват.

— Кръвта се стича към главата ми, негодник такъв!

— Ами... добре! Значи лицето ти отново ще придобие цвят.

— От всички...

Той само се усмихна и ускори крачка.

Кейси раздразнено издуха падналите върху очите ѝ кичури коса. С оскърбленията нямаше да постигне нищо, а и дълбоко в душата си се радваше, че не трябва да върви с пулсиращите си от умора крака. Макар че Акация нямаше да го признае на този глупак дори и след милион години.

Намръщена, тя се отпусна, но след това отново се напреди, когато дланта на Терон се плъзна по бедрото ѝ. Кейси се опря в гърба му и се надигна с ръце.

— Внимавай, приятелче.

— Само се хванах по-здраво.

„Да бе, направо ти повярвах!“

Не успя да му каже къде да си пъхне ръцете, защото тъмнината ги погълна. Кейси разбра, че бяха влезли в някаква пещера или тунел.

Терон пусна пленницата си на земята. Зад гърба ѝ Ник каза:

— Малко остана. Дръжте се близо и не ме изпускайте от очи. Тунелите се разклоняват в различни посоки. Ако изберете неправилния, то сте изгубени завинаги.

Това на Кейси изобщо не ѝ хареса. Искаше ѝ се само едно — да легне в топлата си постеля, да изпие нещо по-силно и да се наспи, изхвърляйки този кошмарен ден от главата си. Акация вървеше след Ник и още след първия завои ѝ стана ясно, че ако не го следваше, веднага щеше да се заблуди.

Слабата светлина, навлизаща от входа, бързо се стопи и с всеки завои тъмнината ги притискаше все повече и повече. Кейси протегна ръка и докосна стената, за да може да се ориентира накъде да върви,

докато наситеният аромат на земя дразнеше носа ѝ. Видя напред тънък лъч светлина и разбра, че Ник е извадил фенерче от джоба си. Макар че и тримата можеха да вървят изправени, тунелите така се стесняваха, че мъжете с техните широки рамене трябваше да се обърнат настрани, за да могат да продължат.

На Кейси ѝ се стори, че от цяла вечност се промъкват по многобройните остри завои и стръмни изкачвания. Тя отново започна да се задъхва, когато най-накрая тунелът ги изведе в неголяма пещера, осветена от стотици факли. Триетажни дървени къщи бяха построени от двете ѝ страни. Вратите, прозорците и терасите гледаха към разположеното в центъра езеро, пълнено от водопад, изливащ водите си от повече от тридесет метра височина.

— О, Боже мой! — ахна Кейси.

Хората, тълпящи се по брега му, прекъснаха работата си, а от постройките от двете му страни местните жители предпазливо ги оглеждаха.

Кейси внимателно отстъпи назад и се опря в гърдите на Терон, който беше застинал като вкаменен. От множеството враждебно погледи, Акация имаше усещането, че бе попаднала в лъвска бърлога.

Момиченце на около пет години се отскубна от ръцете на стоящата недалеч жена и се хвърли към новодошлите с вик: — Ник! Ник!

Блейдс коленичи и хвана детето, което се хвърли в ръцете му. Прегръдките им бяха кратки, но Кейси разбра, че тези двамата споделят специална връзка.

— Знаех, че ще се върнеш — бърбореше момиченцето, притиснало кукла към гърдите си. — Мини ми каза.

— Значи Мини е много умно момиче — похвали я Ник, погъделичка я под брадичката и се изправи на крака.

Момиченцето хвърли бърз поглед към Терон, застанал зад гърба ѝ, след което отново я погледна. И Кейси видя белезите.

Цялата дясна страна на детето беше покрита с неравни и набръчкани белези, сякаш бе попаднало в автомобилна катастрофа, а след това — пострадало от последвалия пожар. Дясното му око беше скрито под превръзка, а косата — природно гъста и дълга, от дясната страна на главата беше много рядка.

Но не външният вид на момиченцето накара Кейси да затаи дъх, а погледът на здравото ѝ око. Все едно малката виждаше целият свят и много отвъд него. Сякаш момиченцето вече беше успяло да изживее един живот и да помъдрее много повече от годините си. Тя гледаше право в Кейси и сякаш наблюдаваше бъдещето, известно само на това петгодишно дете.

— Знаех, че ще дойдеш — заяви момиченцето. — Мини ми каза.

— Коя е Мини? — неволно попита Кейси.

Детето ѝ протегна куклата.

— Мини знае всичко. Тя знаеше, че Ник ще се бие с чудовищата днес и ще ги победи. И ще си дойде цял и невредим. И знаеше, че той ще те доведе тук, за да ни спасиш.

Кейси погледна към Ник, който изненадано гледаше детето.

Хладна тръпка от неприятно предчувствие се плъзна по гърба ѝ. Тя отново погледна към момиченцето.

— Какво значи „да ни спасиш“?

— Всички нас. — Момиченцето вдига ръка и посочи някъде зад себе си. — Цялата колония. Мини каза, че ти затова си дошла.

Пълна безсмислица. Лудост някаква... Но две думи не спираха да се въртят в главата на Кейси... моят народ.

Без да се колебае, Кейси се отпусна на колене пред нея.

— Как се казваш?

— Мариса.

— Мариса — повтори Кейси. — И какво още ти разказа Мини за мен, Мариса?

— Че ти ще дойдеш с него — и тя кимна към Терон, стоящ все още зад гърба ѝ. — И че ние не трябва да се страхуваме от него. — Детето се наклони към ухото ѝ. — Другите не го разбират, дори и Ник. Но той е тук, за да те защитава, защото ти си му нужна толкова силно, колкото и на нас.

— Защо? — тихо попита Кейси.

Мариса бутна куклата си в ръката ѝ.

— Мини ще ти покаже.

Едва пръстите им се докоснаха и Кейси усети електрическия импулс, преминал през нея. Местеше се през времето и пространството, докато не се озова на края на висока скала, докато долу се разгръщаше ужасна картина.

Пламъците се издигаха до небето. От всички страни се носеха писъци, я някъде зад пожара се дочуваха звуците на битка и силен вой. Ранено дете — Мариса — кървеше обилно, докато пламъците поглъщаха роклята ѝ и обгаряха тялото ѝ. Една жена се опитваше да ги загаси, но не успяваше да го направи достатъчно бързо, за да опази нежната детска кожа. Зад тях, същите чудовища, нападнали магазина на Кейси, разкъсваха и ядяха мъж.

След това се появи Ник и започна да се сражава с чудовищата по същия начин, както няколко часа преди това. Действаше бързо и умело, а силата и рутината му бяха просто потресаващи. Ник спаси момиченцето и майка му, но мъжът беше разкъсан пред очите на детето. Акация с ужас наблюдаваше, как демонът изтръгна сърцето от гърдите на агонизиращия мъж.

Момиченцето измъкна Кейси от миналото в настоящето. Но болката в здравето око на детето беше толкова скорошна и реална, че се предаде и на Кейси. Мариса прошепна:

— С теб те ще постъпят още по-лошо.

— Мариса!

От резкия вик Кейси се изправи, стараейки се да не показва колко е потресена от случилото се. Жената, тичаща към тях, също носеше следи и белези от огън. Тя грабна Мариса в ръцете си, хвърли злобен поглед към Терон и бързешком се отправи към постройките, говорейки на език, който Кейси не разбираше.

Пулсът на Акация се ускори. Погледна към Ник, но ако очакваше да намери отговорите в суровото му лице, не беше познала. Той беше присвил кехлибарените си очи и я гледаше така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Мариса е гадателка — промърмори Ник накрая. — Пророк. Използва куклата си Мини като медиум, но тя самата е способна да вижда в бъдещето.

Така-а. Никаква полза. Защото Кейси знаеше, че видя не бъдещето, а миналото.

Кейси нервно се усмихна.

— Е... явно този път Мариса сбърка. За мен. Аз не мога себе си да спася, да не да говорим за някой друг.

Терон и Ник объркано се спогледаха. Кейси реши да не обръща внимание на странното дете-медиум, защото трябваше да получи

някои отговори.

Тя изправи рамене.

— Ник, какво става? Откъде се появиха онези чудовища и къде, по дяволите, се намираме? — Тя премести поглед към Терон. — И ти откъде се взе? — Местеше поглед от единия към другия огромен мъж и усети как паниката я обгръща. — Време е да започнете да говорите или си тръгвам.

Ник погледна към Терон.

— Мисля, че е крайно време всички да получим отговори на въпросите си. Но по-добре да го направим насаме. Да влезем в къщата!

ГЛАВА ТРИНАЙСТА

Къщата се оказа масивна дървена постройка в далечния край на пещерата. Докато вървяха през центъра покрай водопада, Терон не се отдели от Акация. Жителите на пещерното село явно не бяха доволни от присъствието му, но дори и да бе така, най-важното е Кейси да не попадне случайно под ударите им вместо него.

Богове, колко са много! Терон оглеждаше тълпата, която се отдръпваше пред тях. Толкова много изпити и уморени хора, носещи белезите на минали сражения. Как бяха успели толкова дълго да се скриват от Аргонавтите?

Ясно беше, че Ник е водачът на тези нечистокръвни. И очевидно, че авторитетът му се простираше над цялата колония — жителите й леко скланяха главите си в знак на уважение към него. И не за първи път Терон се замисли кой всъщност е този сприхав воин? Забелязал ръкавиците без пръсти върху ръцете му, аргонавтът отново изпита онова странно чувство, обхванало го по-рано в книжарницата на Кейси — чувството, че Ник е едновременно и човек и Аргонавт.

Но как бе възможно това?

Изкачиха стълбите пред къщата и влязоха в помещение, напомнящо съвещателна зала. Огромен железен полюлей със запалени свещи хвърляше златисто сияние. Гредите на тавана бяха изрязани от могъщи стволове, подът също беше направен от дърво и блестеше с богат меден нюанс. Огромно стълбище водеше до втория етаж. Вдясно се намираше гостната, безпорядъчно запълнена с кожени кресла и грубо сковани дървени столове, а вляво стоеше широко отворена двойна дървена врата.

Ник въведе гостите си в офиса, затвори вратите и пусна щорите, скривайки ги от любопитството на местните жители.

Без да дочака покана за сядане, Акация с дълбока въздишка се отпусна в един от зелените кожени дивани в ъгъла. Изобщо не изглеждаше добре и също както в магазина, Терон усети болестта, която убиваше тялото й. Същата, от която страдаше и Изадора.

Ската, трябваше по-скоро да отведе Кейси в замъка. По възможност дори сега.

Изпита чувство на вина за онова, което трябваше да направи, но бързо отхвърли тези безполезни емоции, предпочитайки да се замисли над фактите.

— Какво е това място?

Ник седна зад голямото дъбово бюро и кожата проскърца под тежестта на тялото му.

— Скривалище. И най-доброто, което можем да си позволим. Пещерите ни защитават. Всеки демон, проникнал в тунелите, ще се загуби, а след това ще го довършат нашите постове. Тази колония съществува почти от 500 години и нито веднъж враговете ни не са пробили отбраната ѝ.

Петстотин години! Милостиви богове!

— И колко живеят тук? — попита Терон.

— В тази колония ли? — Ник повдигна предизвикателно вежда, но все пак отговори: — Двеста четиридесет и седем. Но бройката ни се мени през цялото време, защото хората преминават от една колония в друга.

Двеста четиридесет и седем? Ската! И съществуват и други колонии? И царят е знаел?

След шока и след като успя да възвърне гласа си, Терон попита:

— Нима не остават за постоянно?

Ако тази крепост е толкова непревземаема, колкото твърди Ник, защо, в името на Ада, полуарголейците рискуваха и излизаха в света на хората, където ги разпознаваха и убиваха?

— И ние трябва да живеем, Аргонавт. Макар че съм сигурен, че ти би предпочел изобщо да не съществуваме.

Терон усети агресията в тона му, но предпочете да премълчи. Ник присви очи така, че те се превърнаха в тънки цепки.

— Не отговаряш? Да, така си и мислех!

Надвисна напрегнато мълчание. Блейдс взе молив и започна да почуква с него по ръба на бюрото.

— Какво значи колония? — тихо попита Кейси от дивана.

Ник се обърна към нея и гласът му се смекчи.

— А ти как мислиш Кейси?

Сега дойде ред на Терон да присвие очи, докато разглеждаше и двамата. Между тях имаше някаква връзка, връзка, която накара нещо да потрепне в гърдите му.

Акация погледна към Ник притеснено.

— Аз... аз не зная. Но имам странното усещане, че хората отвън не са...

— „Не са“ какво Кейси? — попита Ник. — Не са... хора ли?

Тя погледна в очите му и това, което видя, я накара да затаи дъх.

Ник кимна към Терон.

— Покажи й.

Това разпореждане не само удиви воина, но го и възмути. Никой не смееше да нарежда на Аргонавтите, особено на техния лидер, какво да прави. Ако искаше да остане жив естествено. Но на Ник изглежда изобщо не му пукаше за правилата и заплахите. И това го превръщаше в изключително опасен противник.

Здравият смисъл подсказваше на Терон, че се е оказал в много критично положение. Нечистокръвните бяха разбрали кой е. Акация нямаше да му повярва, докато не видеше със собствените си очи. И нямаше да тръгне доброволно с него. А и след всичко случило се в книжарницата й, тя и без това гледаше на него така, сякаш самият Терон беше демон.

С неохота Терон повдигна ръце и татуировките върху кожата му проблеснаха. Като Аргонавт, притежаваше способността да открива портал навсякъде и когато допря ръце и кутретата му се докоснаха, в стаята премина взрив от енергия. Ръцете му засияха с пулсираща бяла светлина, която подсили татуировките по кожата му. И в тази светлина порталът се отвори, запълвайки всяко кътче от офиса с изображението на царство Арголея.

Акация ахна. Терон се опита да види всичко през нейните очи — очите на човек, който не принадлежи към техния свят. Беше откривал портала множество пъти, дори без да се замисля, и през тези дълги години беше позабравил за красотата и величието на своята родина. Но сега, гледайки синьо-зелените гори и ослепително белите мраморни домове, украсени с бронзови върхове, Терон за първи път видя тайни. Лъжи. Полуистина, която бе оставила цял един подвид от неговата раса на произвола на съдбата.

Отдалечи ръцете си и порталът мигом се затвори, отнасяйки светлината и изображението толкова бързо, колкото се бяха появили.

Акация гледаше към Терон с широко отворени очи.

— Добре, това беше малко странно. Също като фокусите с влияние върху съзнанието на Крис Ейнджъл^[1]. К-какво, по дяволите, беше това?

Терон погледна към Ник.

— Крис Ейнджъл?

— Илюзионист. Човек. Определено не го познаваш. — И отмествайки поглед към Акация, Ник поясни: — Това е Арголея, Кейси.

— Арго... какво?

— Арголея — повтори Терон. — Моят дом. И домът на твоя баща.

Широко отворените ѝ очи се плъзнаха към Ник за потвърждение, което накара Терон да поиска отново да привлече вниманието ѝ. Е, и да удари Блейдс в лицето.

Ник се изправи и заобиколи бюрото.

— Кейси, Терон е герой.

— Той... какво?

— Герой — повтори Ник. — Твоята баба беше родена в Гърция, нали? — Акация кимна. — В гръцката митология героите са смъртни с огромна сила и умения, родени от връзката между смъртен и бог.

Акация погледна Терон в очите и връзката между тях пламна — горещо и ярко, също както в първата нощ на запознанството им. Напълно необяснима връзка, като се вземе предвид коя е и за какво е предназначена Кейси.

— Искаш да кажеш, че той е бог?

— Не — бързо възрази Терон. — Аз съм потомък на един от тях. Първите герои са били наполовина хора, наполовина богове. Но с течение на времето те създали потомство и така се е родила нашата раса, границите са били размити. Моят народ е потомък на истинските герои.

— Каква раса? — колебливо попита Кейси.

— Наричат ни арголейци. Домът ни е в друго измерение, извън човешкия свят.

Акация изумено го погледна и лекичко повдигна вежда. Цялото ѝ излъчване сякаш питаше „Какво по дяволите си пушил?“

— Ти говориш за Олимп ли?

Терон поклати глава в отрицание.

— Не, не. Олимп е дом на боговете, а Арголея е земя, създадена специално за нашия народ — мястото, където ние се развиваме и сме свободни.

Ник изсумтя:

— Искаш да кажеш, където се криете.

Терон не обърна внимание на словесното бодване. После щеше да се разбере с Ник и колонията от полуарголейци. Точно сега ясно виждаше, че Акация не вярваше на нито една от думите му. А да я убеди да приеме собствения си произход беше изключително важно, ако трябваше да я уговаря да дойде с него в Арголея.

— Твоят баща е един от моя народ.

— Терон е забравил да ти каже, Кейси, че той не е обикновен арголеец — вметна Ник и изправи рамене. — Той е Аргонавт, един от тези, които неговият народ нарича Безсмъртни пазители. И ако не греша, то той е техният лидер и главнокомандващ. И освен недоумението ми както прави той тук сега в нашия свят, съм и не по-малко любопитен защо той се интересува толкова много от теб? — Ник кръстоса ръце на гърдите си и раздразнено погледна към Аргонавта.

Ето го и мигът на истината. Косъмчетата по врата на Терон настръхнаха, когато премести поглед от Акация към Ник и обратно. Надяваше се, в името на Хадес, играта да си струва.

— Името на баща ти е Леонидас. Цар Леонидас, владетелят на Арголея.

Ник изруга и отпусна ръце.

Очите на Кейси станаха още по-големи.

— Моят баща е цар?

Терон просто кимна.

— В смисъл с червена мантия, островръха златна корона и шут със звънчета в краката?

Терон повдигна вежда, наслаждавайки се на остроумието ѝ.

— Боговете никога не са харесвали шутовете. Така че и при нас не са на почит.

Кейси все така продължаваше да се взира в него, изразявайки „Ама ти наистина ли смяташ, че ще се хвана на това?“. След което се обърна към Ник и лицето ѝ се озари от мека светлина.

— Обясни ми какво е това място? И кои са тези хора?

Терон много бързо стана сериозен. Защо всеки път усещаше пробуждане в гърдите, когато Кейси се обръщаше с въпрос към Ник?

Покритите с белези черти на Ник се смекчиха, от което пробуждането в гърдите на Терон се превърна в удари от забиване на нож.

— Те са такива като нас двамата, Кейси. Смесена кръв или нечистокръвни, както ни нарича неговата раса. Наполовина арголейци, наполовина хора.

— А как ги наричаш ти?

Ник смръщи вежди:

— Шибани неудачници.

Терон стисна зъби, когато Ник седна до Акация на дивана.

— Мизос, Кейси. Това означава „наполовина“ — поясни Ник. — И ние сме такива. Зная, че все още не разбираш, но ми направи услуга. Поправи ме, ако греша. Ти си на двадесет и седем години, но никое място не усещаш като свой дом. Често сменяш работата си и нямаш конкретни предпочитания към нея. Обичала си баба си, но винаги си усещала, че тя не те разбира, защото сте различни. Не си усещала силна роднинска връзка дори с нея. Приятелите ти никога не са те приемали, а и ти самата в обществото на други хора не си се усещала добре. Когато си намери работа в „Екс Скрыйм“ и се запозна с Дейна, колкото и да ти беше опротивял клубът, ти за пръв път усети дълбочината на връзката с друг човек. И макар че аз ти дадох много поводи да се страхуваш от мен, ти ми довери живота си, без да си зададеш въпроса, кой или какво съм. Поне не и на глас.

Гърдите на Акация се повдигаха и спадаха, докато тя се опитваше да диша дълбоко и равномерно.

— Откъде знаеш всичко това? — прошепна Акация, без да откъсва поглед от Ник.

— Защото аз самият бях такъв. Защото някога, също като теб, и аз търсех мястото си в живота. И го намерих тук. С моя народ. С нашия народ, Кейси.

— Аз... аз не разбирам. Как? — Кейси погледна към Терон. Гърдите му се свиха, когато прочете въпросите в очите ѝ. И тя очакваше неговите отговори. — Ако вие живеете в друг... — тя преглътна — свят, то тогава как майка ми...? Тя е била една от вас?

Терон отрицателно поклати глава.

— Доколкото ми е известно, твоят баща се е запознал с майка ти в света на хората. Много от моя народ от време на време минават през портала, но това е прекалено опасно, за да се поощрява.

Ник се намръщи.

— Изглежда такива преминавания се случват по-често, отколкото Аргонавтите са готови да признаят.

— Опасно? — повтори Акация, пропускайки покрай ушити си язвителната забележка на Ник. — Заради онези зверове ли? Какво са те?

— Демони — отвърна Блейдс простиичко. — Чудовища от подземния свят, създадени от Хадес и надарени с полубожествена сила. И те ни преследват.

Веждите на Кейси се смръщиха и образуваха бръчка в средата на челото ѝ, която Терон намери за много сексуална. Страшно му се прииска да отиде до нея и с целувка да го изглади.

— Защо? Не разбирам. Аз никога не съм чувала за тях. Те преследват и хора, така ли? Това е някаква голяма, тайна конспирация, замислена от нашето правителство?

Ник сложи ръка на рамото ѝ, което накара Терон да изръмжи от поредното пробуждане в гърдите. Бореше се с желанието да се нахвърли върху него, да махне ръката му от рамото ѝ, след което да начупи всичките кости в тялото му.

— Трябва да престанеш да смяташ себе си за човек, Кейси — каза Ник. — Зная, колко ти е трудно да го осъзнаеш, но ти си една от нас и затова си уязвима. Но не така, както обикновените хора. Целта на демоните е да унищожат всички арголейци и всички, които са свързани с тях. Така че, за съжаление, това касае и нашия народ.

— Но защо? Какво сме им направили?

— Нищо — отвърна Терон, като с това привлече вниманието ѝ.

Тя погледна към него отдолу нагоре с виолетовите си очи и когато погледите им се срещнаха, собственическият рев в главата на

Терон се превърна в нажежена до бяло страст — същата, която беше изпитал онази вечер в дома й край езерото.

И тогава, сякаш нещо го блъсна. Всичко в главата му се подреди, като парченца от пъзел. Истинската причина да не разбере коя е тя в онази първа нощ. И това не се дължеше на нараняванията му, а на факта, че тя беше неговата единствена — онази, предопределена му от съдбата.

Преглътна тежко, надявайки се да е сбъркал. Та тя беше само една жена. Просто човек. Той не ги долюбваше в най-добрите си дни, та какво оставаше сега. Тя трябваше да спаси нейната раса, без значение дали го осъзнава или не. А той да се съсредоточи върху задачата си, а не върху... другите възможности.

— Тази история е започнала преди много векове — започна Терон много по-рязко, отколкото бе необходимо. — Някога един от героите продал душата си на Хадес, за да получи безсмъртие. Героят бил жена. Тази жена пожелала да унищожи всички, които й били обърнали гръб. И затова изпратила демоните си, да унищожат света и народа, който ненавиждала.

— И ти затова си тук, за да защитиш тази раса? — отчетливо произнесе Кейси, без да отмества изкусителните си очи от него.

— За да защити своята раса — възрази Ник, гледайки Терон с презрение. — Кейси, не оставай с погрешно впечатление, че Терон е тук, за да спаси мизосите. Твоят баща, царят, не те е потърсил нито веднъж за тези двадесет и седем години, а сега изведнъж иска да те види? Преди да се съгласиш на каквото и да е, запитай се какво, по дяволите, му трябва на този цар от теб?

Акация местеше поглед от Ник към Терон и обратно.

И след това, сякаш някой я изключи — затвори очи и се отпусна на дивана. Цветът просто се оттече от лицето й, оставяйки го бледо и изтощено, сякаш за да напомни на Терон, че макар умът й да е силен, тялото й си остава крехко.

— Просто не зная какво да мисля.

Ник стана от дивана и се отправи към вратата. Натисна някакъв скрит бутон на стената, чийто кабел изчезваше в нея.

— Не мисли за това сега. Искам да си починеш.

Акация отвори очи, точно когато вратата изскърца и се отвори. В офиса надзърна млада жена, която изглеждаше на не повече от

двадесет и пет години.

— Да, Ник?

Блейдс помогна на Акация да стане от дивана.

— Хелън, това е Кейси. Искам да я настаниш в стаята горе. Преживя тежък ден и има нужда от почивка. Донеси ѝ всичко, от което има нужда.

Черните ѝ очи блеснаха, когато Хелън се усмихна на Ник, но едва когато влезе в стаята, Терон видя, че младата жена силно куца.

— Разбира се. Привет, Кейси. Радваме се, че си тук.

Акация отмести поглед от Хелън към Ник.

— Но...

— Всичко е наред — успокой я той. — С Терон имаме какво да обсъдим, а ти трябва да поспиш, докато не си паднала от умора. Тук си в пълна безопасност и когато се събудиш, ще отговоря на всичките ти въпроси.

Акация отново нерешително се огледа, след което премести очи върху чернокосата жена.

— Изглежда малко съм се уморила.

Хелън се усмихна.

— Тогава да вървим! Зная къде да те настаня.

Терон гледаше как двете жени излизат от офиса, обзет от желание да тръгне след Акация, да се изкачи след нея по стълбите... О, богове! Това придобиваше отвратителен характер.

Не, не и не! Сбъркал е.

— Стига с тези глупости, герой!

Терон бавно откъсна очи от затворената врата и погледна към станалия внезапно агресивен мизос, явно готов да се сражава докрай. И колкото и да му се искаше да разпита Ник за Кейси, изглежда трябваше да го отложи.

Лицето на Ник се изкриви в заплашителна гримаса.

— Стига толкова игри! Време е да ми разкажеш какво правиш тук и какво, по дяволите, искаш от Кейси.

Акация не си спомняше някога да е била по-уморена. След нападението на демоните в книжарницата ѝ тя беше просто като изцедена — емоционално и психически. Изкачвайки се по широките

стълби след Хелън, Кейси се опитваше да не мисли за това, което Ник и Терон току-що ѝ бяха разказали. Чисто безумие! Други измерения не съществуват. А митологическите герои са си... чиста измислица — нали точно заради това са наречени митологически? Проклятие!

Но колкото и да се бореше с мислите си, някъде дълбоко в себе си усещаше, че не е права. Много от думите им внесоха яснота коя е тя, от къде идва и защо никога не е усетила някаква по-сериозна връзка с някого от този свят.

По дяволите, явно ще има нужда да се подложи на лоботомия, ако се хване толкова лесно на думите им.

Стигнали до края на стълбата, Хелън посочи към дългия коридор, от двете страни на който се намираха затворени врати, а по стените на всеки три метра имаше запалени свещи.

— Струва ми се, че най-много ще ти хареса синята стая. Там и много спокойно.

Едва сега Кейси забеляза накуцването на момичето и се за мисли дали не са я ранили онези зверове, с които се сражава Терон по-рано днес.

— Всичко наред ли е при теб?

— Да, всичко е наред — усмихна се Хелън.

— Но твоят крак...

Хелън спря и повдигна края на панталона си. Към маратонката на „Найки“ беше закрепена метална част.

— Титанова е. Нова е и още не съм ѝ свикнала. Последната протеза беше страшно неудобна. Тази е много по-лека.

Кейси се опита да не гледа, докато Хелън отпускате панталона си и продължи да върви по коридора.

— Извинявай. Не знаех, че...

— Няма нищо — успокои я Хелън. — Изгубих крака си преди сто години.

Кейси направо зяпна.

— Ти си на сто години?

— По точно на сто тридесет и шест.

Коридорът изведнъж се завъртя пред очите ѝ и се наложи да се подпре с ръка на стената.

— Но как е възможно това?

Хелън обгърна с ръка раменете ѝ, за да може Кейси да се задържи на крака, след което ѝ помогна да влезе в стаята.

— Опа! Разбирам, че Ник все още не ти е разказал за това. — И тя настани Кейси в бялото, невероятно меко и удобно кресло. — Нашата продължителност на живот е доста по-голяма. Разбира се, не толкова, колкото на чистокръвните арголейци, но това е една от причините, поради която ние живеем в колонии, а не заедно с хората. — По красивото лице на Хелън се плъзна крива усмивка.

Отиде до шкафа и отвори двойните му врати. Порови в него няколко минути, след което се върна и подаде на Кейси чаша горещ чай.

— Жена на сто тридесет и шест години, която изглежда на тридесет? Доста странно според човешките критерии, не смяташ ли?

Кейси пое чашата и я повдигна към устните си. Отпи голяма глътка и бе обгърната от познат аромат.

— Усещам аромата на лавандула.

— Да, тя ще ти помогне да заспиш — поясни Хелън.

— И освен това я използвате за лечение — добави Акация, спомняйки си нощта с ранения Терон.

— И не само за това. — Хелън се приближи до огромното легло с четири колони, цялото в светлосиньо и отгърна завивките. Колосаните бели чаршафи просто мамеха с обещание за почивка. — На стената до врата има бутон. Ако имаш нужда от нещо, просто го натисни и някой ще прибяга.

— Всичко ли е толкова модернизирано тук? — попита Кейси, спомняйки си свещите.

Хелън се усмихна.

— Да. Разбира се, тук не е „Риц“, но имаме електричество и водопровод. Главният генератор захранва цялата колония. Но понеже сме си автономни и всичко струва пари, стараем се да не се претоварваме. Свещите са евтини и успокояват, така че често ги използваме. Близо до повърхността имаме наблюдателна станция, в която има камери, спътникови телефони и всичко останало, което ни е необходимо, за да поддържа връзка с цивилизацията.

Забелязвайки озадаченото лице на Кейси, Хелън се приближи към нея.

— Разбирам, че имаш хиляди други въпроси, но сега се опитай да поспиш. И когато се събудиш, Ник ще ти разкаже всичко, каквото поискаш. Почини си, Кейси! И не се вълнувай! Тази нощ никой няма да ти навреди.

— Благодаря ти, Хелън!

Останала сама, Кейси се отпусна още повече в удобното кресло и огледа предоставената ѝ стая. Три от стените бяха боядисани в същия светлосин цвят, като завивките на леглото. В ъгъла около малка маса имаше два стола. Някой вече беше запалил огромната камина, заемаща почти цялата стена. Но едно нещо в далечната стена заинтересува Кейси. В центъра ѝ явно самата природа беше създала отвор в скалата, който талантлив строител беше превърнал в прозорец, наподобяващ илюминатор, и чието стъкло беше майсторски замаскирано отвън. Гледайки към тъмнината, Кейси стигна до извода, че тази част на пещерата излиза на стръмна и масивна отвесна скала.

Странно беше да се намира в такава пещерна стая, напомняща на жилищата на племената Анасази, обитавали югозапада. Големи села, вградени в скалите, за да защитават обитателите си.

Страшно уморена, Кейси се повдигна на пръсти, пусна сините завеси, изгаси свещите на стените и рухна в леглото, не желаейки да мисли за това, какво се е случило с племето Анасази. А също така за скривалища и чудовища, за царе и страни, както и за богове и герои. Просто искаше да изхвърли всичко от главата си.

Само че не успя. В мига, в който затвори очи, Акация отново видя битката в книжарницата на баба си. Огънят. И... Терон.

Защо той се беше върнал при нея?

Определено не беше, за да завърши онова, което бяха започнали в дома ѝ. А и самата Кейси вече не го желаше.

Лъжец!

Обърна се и силно стисна очи.

Ама че глупави мисли.

Герой или не, Акация трябваше да внимава и да пази гърба си, ако искаше да пресече домогванията му. Начинът, по който той я донесе до пещерата, както и опипванията му го показваха нали? Ако народът му имаше такива герои, то Кейси изобщо не беше сигурна, че иска да научи за произхода си.

Въздъхна дълбоко, мускулите ѝ се отпуснаха и сънят я обори. И въпреки всичките си старания Кейси продължаваше да вижда лицето на Терон. Тъмните му очи. Чувствените му устни. Идеално оформеният нос и малките белези от спечелените му битки. Ярко изразените черти на лицето му и пронизващият му поглед, когато Терон се наклони и я целуна — толкова леко и нежно, както през онази нощ в дома ѝ. Усети такъв прилив на възбуда, от който кръвта ѝ кипна.

Дяволите да го вземат! Въпреки всичките си заявления тя направо беше хлътнала по него. Осъзнаваше, че това, което преобърна света ѝ с главата надолу, не беше днешната случка, макар че изгуби много. Направи го той, Терон. И това чувство нямаше нищо общо нито с демони, нито с царе, нито с герои или с мизоси. Това имаше отношение към единствения мъж, който по някакъв начин се бе промъкнал в душата ѝ още на секундата, в която го видя.

[1] Кристофър Никълъс Сарантакос р. 1967, известен още като Крис Ейнджъл Criss Angel — американски музикант, металист, каскадьор, илюзионист. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСТА

Пършивото настроение на Дейна се влошаваше с всяка изминала секунда. Влизайки обратно в Силвър Хилс — градчето, което мислеше, че остави зад гърба си преди час — бившата барманка свърна по Олд Корнуел Роуд покрай „Екс Скрийм“ и показа среден пръст на сградата.

Не сметна за необходимо да каже на Карл, че няма да се върне никога, но изобщо не чувстваше вина за решението си. Нека си отиде в задната стаичка, да се изчука и да направи със себе си всички онези гадни неща, за които ѝ говореше и които се опита да направи с нея.

И за кого, дяволите да го вземат, се мисли Ник, че ѝ заповяда да се върне в колонията? Това, че беше добър в леглото, не му даваше никакво право да ѝ нарежда какво да прави.

Кръвното ѝ се покачи, докато караше към езерото и си спомняше за всички глупаци в живота си. Наистина ли мислеше, че с Ник може да завърже някакви по-сериозни отношения? О, Хадес, явно е бълнувала. Трябваше да напусне това градче и колонията, преди да направи някаква глупост — например да пребие Карл и да разкрие на хората местоположението на мизосите.

Но от това нямаше да ѝ олекне.

Дейна издуха бретона от очите си, когато приближи дома на Кейси. Знаеше, че приятелката ѝ още не се е прибрала и реши, че това е за добро. Не беше в настроение за разговори и ненавиждаше дългите сбогувания. Достатъчен беше разговорът в книжарницата. А и Дейна се върна, само защото късно си спомни, че телефонът ѝ беше останал в дома на Кейси. А щеше да ѝ трябва, за да поддържа връзка с колонията. Дори тя не бе толкова глупава, че да прекъсне всички връзки веднъж и завинаги. Системата за навигация, която Ник беше поставил на всичките им телефони, бе единствената нишка, по която да се върне назад, ако в реалния свят станеше напечено.

Дейна изключи двигателя и погледна към фасадата на дома на Акация, спомняйки си как изглеждаше приятелката ѝ днес, седнала зад

щанда, заобиколена от всичките онези книги.

И неволно си спомни аромата, който обкръжаваше Кейси; ароматът на смъртта, който с всеки изминал ден ставаше все по-силен. Когато го усети за пръв път в клуба, Дейна се надяваше, че е сгрешила. Но от онази нощ изминаха няколко седмици, а миризмата ставаше все по-отчетлива.

Отчаянието я обхвана и за пръв път в живота си Дейна съжали за нечистия си произход. Защото само чистокръвната арголейка не е способна да изпитва глупави човешки емоции. Обикновено мизосите бяха по-здрави от средностатистическия човек, но в случая с Кейси се беше случило точно обратното. Дяволите да го вземат! Беше толкова несправедливо. Особено защото Кейси беше най-милото създание сред хората и нечистокръвните, което Дейна познаваше. Единственият недостатък на Кейси беше, че тя изобщо не знаеше коя е в действителност.

„О, Дейна, способностите ти са много шибани!“ От всички дарове, които можеха да имат мизосите, тя бе надарена с най-лошия. Усещаше болестта, но не можеше да направи нищо, за да я излекува. Просто... усещаше. Беше предвестница на появата на онази старица с косата.

Намръщена, Дейна отхвърли безполезната мисъл от главата си, отвори вратата и излезе от своя червен „Сатурн“. Беше на деветдесет и осем и имаше още няколко десетки години, преди да се отправи на Острова на Блажените. Ако изобщо попадне в тази тайна обител, където допускаха само привилегировани. А с нейния шибан късмет Дейна по-скоро ще се намери в Тартар, изкупвайки вината си за всички лоши неща, извършени от нея.

И тъй като тази нейна мисъл също беше депресираща, Дейни побърза да изхвърли и нея.

Изкачи трите стъпала на верандата и започна да отмества саксиите, в които Кейси беше посадила жълти хризантеми, докато не намери резервния ключ. Поклати глава, мислейки си, че си струва да убеди Кейси да му намери друго скривалище. Дори начинаещ крадец ще намери ключа за нула време. Отчаянието отново я обхвана с пълна сила, когато Дейна осъзна, че повече никога нямаше да може да говори с приятелката си.

„Забрави! Така или иначе, това вече не е твой проблем!“

Отключи и влезе в хладния и празен дом. Включи осветлението в гостната и погледна към ниската масичка, където, според нейните представи беше оставила мобилния си телефон онази нощ, когато двете с Кейси гледаха „Съкровището“ и пиеха вино.

Телефонът не беше там.

Решила, че Кейси вероятно го е отнесла в кухнята, Дейна тръгна към задната част на къщата, въртейки около пръстите си ключовете от колата и тананикайки си „Накрая“ на Линкин Парк^[1].

Беше толкова потънала в мислите си, че не усети промяната в температурата, докато не стана прекалено късно. Докато не стъпи на прага на кухнята и не осъзна, че дишането ѝ образува облачета от бяла пара в ледения въздух.

Сияещите в зелено очи на първия демон, излязъл от пералното, я оглеждаха от главата до петите.

— Ти не си Избраната! — изръмжа той.

По дяволите!

Гърлото на Дейна панически се сви и тя, без да мисли, инстинктивно се спусна да бяга. Стигна до дивана в гостната, когато втори демон излезе от спалнята на Кейси и ѝ прегради пътя към входната врата. След което пое дълбоко дъх и изрече една-единствена дума:

Мизос!

О, мамка му, мамка му мамка му!

Адреналинът в кръвта на Дейна подскочи. Демонът от кухнята я следваше буквално по петите, като ефективно блокира всичките ѝ пътища за отстъпление.

— Къде е Избраната? — изръмжа вторият звяр.

Дейна притисна тяло към телевизора. Отвори уста, но страхът я остави безмълвна. Тялото ѝ се разтресе.

— Тя не знае — каза първият.

— Знае — проръмжа вторият, приближавайки се към жертвата си. — Къде отиде?

Дейна се разтрепери още по-силно.

— В колонията, нали — каза първият, пристъпвайки още по-близо. — Ако искаш да живееш, ще ни кажеш как да я намерим.

— Аз... — Дейна сподави хлипа си. — Моля ви, аз не мога — прошепна тя.

Демоните се спогледаха и се хвърлиха в атака.
Дейна дори не успя да изпищи.

Терон не беше в настроение да изкара един рунд с избухливия нечистокръвен. Искаше да си изясни неща, които нямаха нищо общо нито с Ник, нито с колонията.

— Зададох ти въпрос, герой. Защо те интересува Кейси? — попиши тон Ник.

Терон стисна зъби от нетърпение. Искаше му се да намери Акация, да разбере какво, в името на Хадес, беше намислила... Но, гледайки сега към изкривеното от злоба лице на Ник, промени решението си. Изглежда мизосът сам си търсеше белята и по всичко личеше, че няма намерение да изпусне Терон от погледа си, без да получи задоволително обяснение.

Аргонавтът реши да каже истината — в рамките на разумното, разбира се, — за да се отърве по-бързо от Ник, да се измъкне от тази стая и да намери Акация.

— Здравето на царя се влошава. Той иска да се види с дъщеря си, докато има време. Аз трябва да я отведа в Арголея жива и здрава.

Ник предпазливо го изглежда с кехлибарените си очи:

— И това е всичко?

— Това е всичко.

— Глупости. — В кехлибарените очи на Блейдс пламна огън. — Кажи ми истината, или моите воители ще те изхвърлят оттук за врата, като преди това ще те пребият.

Терон сви мускули.

— Ами опитай.

Ник оголи зъби:

— Аргонавт или не, трудно ще ме уплашиш. Хиляди години сме се оправяли без вашата помощ. И се съмнявам, че стария цар Леонидас желае на Кейси само добро. Дори за секунда няма да повярвам на тези лайна.

Терон премълча.

С две дълги крачки Ник се озова точно пред аргонавта. Имаха приблизително един и същ ръст и размери и у Терон отново се появи

онова странно чувство, което усети в книжарницата отнякъде познаваше противника си.

— Животът ти виси на косъм, нечистокръвен — тихо го предупреди Терон. — На твоето място много добре бих обмислил действията си.

— Не зная какво става и какво в действителност искаш ти от Кейси. Но, повярвай, ще изясня. А това означава, че тя никъде няма да отиде с теб или с някой друг, докато не получи отговор на всичките си въпроси.

— Ник! — вратата на офиса се отвори и в стаята бързо влязоха две жени, спасявайки Ник от разчленяване.

Терон позна първата — Хелън — тази, която отведе Акация горе. Другата жена се оказа пълничка, със среден ръст и черна коса, сплетена на плитка. И двете бяха разстроени, а брюнетката беше и изплашена.

Ник се обърна към тях:

— Какво се е случило?

— Дейна — отвърна Хелън. — От вчера никой не я е виждал или чувал.

Ник премести погледа си към тъмнокосата жена.

— Лейла, кога за последно говори със сестра си?

— Вчера сутринта. — И тя нервно прокара пръсти по косата си, като несъзнателно издърпа няколко кичура от плитката си. — Дейна позвъни от града. Мислех си, че е останала в онази проклета квартира, но сега вече не съм сигурна. Нещо е станало. Дейна не приличаше на себе си, говореше нещо за започване на нов живот, за промяна. Помоли да ѝ позвъня на мобилния, ако ми потръбва. Днес я намирам цял ден, но така и не мога да се свържа с нея. Нещо се е случило с нея, Ник, усещам го.

Блейдс заобиколи бюрото и отвори лаптопа, който Терон не беше забелязал. Изглежда през тези камъни имаше кабели, които осигуряваха връзка със сателитите на повърхността. Пръстите на Ник хвъркнаха по клавиатурата и докато течеше търсенето, той внимателно наблюдаваше екрана.

— Телефонът ѝ е в дома на Кейси.

— В чий?

— Жената, която днес дойде с Ник — поясни Хелън.

Погледът на Лейла се местеше ту към единия, ту към другия и тя сякаш току-що осъзна, че в стаята има непознат.

— Какво прави там Дейна? Нали знае, че трябва да се обажда?

С щракване Ник затвори лаптопа и взе якето си от стола.

— Казах, че телефонът ѝ е там, а не че и тя е там заедно с него. Ще отида и ще проверя.

Терон забеляза как потъмня лицето на Ник. Която и да беше газил Дейна, тя беше отишла в къщата на Акация съвсем сама. И вероятно се е натъкнала на демоните.

Когато Ник премина покрай него, Аргонавтът го хвана за ръката.

— Не бъди задник! Имаш нужда от моята помощ.

— Върви на майната си!

Терон не отпусна хватката си дори когато Ник се обърна към него с очи, изпълнени с омраза и ненавист, събирана в продължение на стотици години.

— Познавам твоята раса, Аргонавт! И съм виждал вашата мощ! — И Ник посочи към вратата. — Всеки мизос в тази колония е видял помощта на твоя народ. Белезите ни са доказателство за това.

Аргонавтът си представи обезобразените лица, които видя в колонията. И след това си спомни думите на царя за това, че съществуването на полуарголейците се държи в тайна, защото те са малко и не са от значение.

Внимателно се вгледа в очите на Ник.

— Не знаех нищо нито за тази колония, нито за другите, докато не дойдох в света на хората, за да търся Акация. Като се върна в Арголея, лично ще се погрижа този въпрос да се реши.

— И откъде да знам, че няма да изпратиш своите хора, за да ни избият до крак?

Терон разбра, че ненавистта на Ник към Аргонавтите има много по-дълбоки корени, отколкото изглеждаше на пръв поглед. По някакъв начин този мизос беше свързан с Арголея, от което жителите на колонията едва ли се досещаха, но каквато и да беше тази връзка, Терон смяташе да изясни всичко.

Но не и сега.

— Аз, лидерът на Аргонавтите, ти давам думата си. Ние няма да причиним вреда нито на теб, нито на твоя народ.

Известно време Ник изучаваше лицето на Терон, опитвайки се да разбере дали лъже. Двете жени в стаята също мълчаха, докато часовникът на стената отчиташе секундите. Терон пусна ръката на Блейдс, но не отмести поглед. Ник също.

— Ти оставаш тук, герой! — каза най-накрая Ник. — Но само затова че не искам през цялото време да бъда нащрек за удар в гърба. — И облече якето си. — Кейси трябва доброволно да се съгласи да премине през портала. Но мисля, че след всичко, което преживя днес по твоя вина, едва ли ще се съгласи да тръгне с теб за където и да е. А ти почакай, докато се върна! — Заобикаляйки двете жени, той отново му хвърли раздражен поглед. — И повярвай ми, тогава двамата с теб ще довършим това!

Ник се обърна към Лейла:

— Ще позвъня, когато я намеря.

Когато Блейдс тръгна, чернокосата жена, Лейла, насочи вниманието си към него.

— Ти наистина ли...? — И тя погледна към Хелън. — Той наистина ли... е Аргонавт?

Хелън бавно кимна.

— Изглежда, че е такъв.

Лейла сякаш загуби ума и дума от вълнение. И двете продължаваха да се взират в него, сякаш на челото му се бе отворило трето око и те не знаеха какво да кажат. След това Лейла пристъпи напред към него, заплю го в лицето и избяга.

Терон бавно избърза скулата си с ръка и погледна към жената, която, видимо от глупост, остана очи в очи с него.

— Къде е Акация? — попита я той толкова спокойно, доколкото можа.

Хелън продължаваше невъзмутимо да го гледа. И Терон разбра, че оставането ѝ няма нищо общо с глупостта — просто силата на духа ѝ беше закалена от тежки жизнени обстоятелства.

— Горе. Спи.

Той тръгна към вратата, но спря, осъзнал, че мизосът не възнамерява да го спре.

— Защо ти не се боиш от мен?

— Видяла съм прекалено много, за да се боя от такива като теб.

— Усещам в теб ненавист към мен и моя народ. Можеше да не ме допуснеш до нея.

— А някой способен ли е на това?

Значи, тя знаеше! Терон се обърна и я погледна, след което бавно поклати глава.

— Значи моята помощ не ти трябва — отвърна му тя. — Но запомни едно, Аргонавт! Дори първоначалните герои са били наполовина хора — мизоси, като нас. Тя не се различава толкова много от теб. Ние също.

С тези думи Хелън излезе от стаята, оставяйки го да стои до вратата. Той осмисли думите ѝ, докато в кръвта му се надигаше странно чувство на безпокойство и лошо предчувствие.

Наполовина човек. Също като нас.

Погледна към стълбището. Повече от двеста години потискаше човешката си половина. *Може би сега тя се събуждаше? И ако това е така, не беше ли причината в Акация?*

Изкачвайки се нагоре, вземаше стълбите по две и разтриваше гърдите си с ръка. Отново усещаше онова пробождање.

След няколко минути търсене Терон откри Акация в стаята почти в края на коридора. Хелън беше права. Нямаше нужда от помощ, за да я намери. Просто трябваше да си поеме дълбоко дъх и да се концентрира.

Влезе вътре и познатите аромати на лавандула и ванилия накараха кръвта във вените му да забушува, а мечтата, която едва не се превърна в реалност в дома ѝ, се обагри в цвят.

Мекото сияние от загасващите въглени в камината осветяваше тялото на Кейси. Тя лежеше на една страна, сгушена във възглавницата и с одеяла, заплетени в крака ѝ. Синята ѝ памучна риза се бе повдигнала, откривайки ивица нежна кожа между нея и колана на дънките ѝ. Очите му пробягаха по голата плът, слязоха към бедрата и се спряха на закръгленото ѝ дупе. Благодарение на онази гореща нощ, Терон много добре знаеше как изглежда то голо — красиво, закръглено и белязано със специален знак. А благодарение на спомените кръвта запулсира в слабините му.

Тя е Избраната!

Аргонавтът се намръщи на непознатия глас в главата си.

Да, добре, той това го знаеше!

Терон с усилие отмести поглед от дупето на Кейси и бавно продължи нагоре по тялото ѝ — през корема, заоблените връхчета на гърдите, към лицето, опитвайки се да потуши възбудата си, която го превръщаше в готова да се взриви ракета. Бръчките от умората и сините кръгове под очите ѝ нарушаваха идеалната ѝ кожа, но за него тя си оставаше все така изумителна, както в онази нощ, когато го спаси от демоните на паркинга зад клуба.

Все така красива, макар и отслабнала.

Терон си даде сметка, че Ник е бил прав. Кейси изглеждаш, изтощена. Кожата ѝ беше загубила розовия си цвят, а и тя беше отслабнала с няколко килограма.

Тя е Избраната!

Колкото по-дълго воинът стоеше и я гледаше, толкова по-силен ставаше гласът. Нима мойрите са толкова жестоки, че му бяха избрали за спътница в живота мизос, предопределена да спаси неговия народ?

С лудо туптящо сърце Терон влезе в банята, за да си вземе хладен душ, който никак не му помогна да охлади възбудата си. Разбира се, че мойрите ще са го проклели. Нали е потомък на Херкулес? Единственият герой, който винаги е бил уважаван от малцинството и ненавиждан от мнозинството. Неблагоразумните постъпки на Херкулес се равняваха на подвизите му. Всеки аргонавт, произлязъл от рода на този герой, е страдал заради егоизма на неговия родоначалник. И защо Терон винаги си е мислил, че при него ще е различно?

Разбира се, винаги съществуваше шанс, той да е привлечен от Акация заради начина, по който се срещнаха и осъзнаването коя е тя. Плюс фактът, че за него е забранен плод, който нямаше как да опита. Но ако тя беше неговата половинка, имаше само един начин да го разбере.

Само от тази мисъл Терон се втвърди още повече. Избърсвайки се с хавлията, продължи да мисли какво да прави по-нататък. Очевидният изход не бе идеален, но той трябваше да се увери, нали? И след като изхвърли от ума си тази абсурдна мисъл, можа да се съсредоточи върху истинската причина, заради която го изпратиха тук.

Взел решение, той obu панталона си и тихо се върна в стаята. Акация продължаваше да спи дълбоко, като само леко беше преместила тялото си. Безкрайно уморен, Терон се плъзна в голямото

легло до нея и внимателно придърпа одеялото нагоре. Обръщайки се настрани, аргонавтът хвана един кичур, паднал върху рамото ѝ, и го поднесе към носа си.

Ароматът на грейпфрут му напомни за шампоана в нейната баня. Косата на Кейси беше мека и копринена между пръстите му. Така копринена, както кожата между бедрата ѝ. Отново усети шума на кръвта в ушите си. Членът му се втвърди от съблазнителните спомени и Терон изстена, опитвайки се да се овладее и да потуши възбудата, обхванала всичките му нервни окончания.

Дори тя да е онази единствената, Акация е болна. Освен това е и царска дъщеря. И това няма как да се промени.

Да. Това е то. Честта и задължението за него винаги са били на първо място.

С огромни усилия Терон си наложи да пусне кичура и съвсем случайно леко я поглади по рамото. Кейси простена в съня си и леко се премести към него, сякаш търсейки докосването му. И преди Аргонавтът да успее да направи какво и да е, съблазнителното ѝ дупе се притисна към бедрата му и penisът му, който той толкова много се стараеше да обуздае, се вкамени. Кръвта напусна горната част на тялото му и с рев се насочи към слабините му.

Вземи я! Сега! Убеди се точно сега!

Оказал се притиснат в падината между двете половинки на дупето ѝ, членът на Терон пулсираше, потръпваше и молеше за освобождение, сякаш имаше собствен разум. От устните на Кейси се откъсна стон, който сякаш одобряваше действията на партньора ѝ. Желанието му нарасна до такава степен, че Аргонавтът беше готов да се взриви. Терон плъзна ръка към корема ѝ и притисна Акация към гърдите си.

О, по дяволите, той беше готов. Желаетел. Нуждаел се. Понечи да я обърне, когато в ноздрите му нахлу ароматът ѝ — толкова сладък и познат, че проникна през всеки нерв на тялото му до самата му душа.

И колкото и да е странно, ароматът ѝ го успокои — по същия начин, както тогава в дома ѝ. И това беше достатъчно, за да се върне здравият му разум. Членът му все още пулсираше от дивото желание да се излее в нея, но Терон разбра, че може да контролира желанието си. И че може просто да лежи до Кейси наслаждавайки се на топлината

на тялото ѝ до неговото, без безумната необходимост да я вземе със сила.

Искаше му се Акация сама да дойде при него, както в онази нощ.

Сърцето му се успокои и Терон затвори очи. Дишането му стана дълбоко и равномерно, а тялото му беше обхванато от ужасна умора за пръв път от... много дълго време. И тогава в главата си дочу глас. Отново.

Тя е Избраната!

[\[1\]](#) Линкин Парк Linkin Park — американска ню-метъл музикална група. [↑](#)

ГЛАВА ПЕТНАЙСТА

Кейси разбра, че не е сама в леглото още преди да е отворила очи. Равномерното дишане зад гърба ѝ издаваше неканения гост, както и твърдият му член, притиснат към дупето ѝ.

Всяка нормална жена би се паникьосала, особено като се вземат предвид обстоятелствата. Но Кейси вече не се смяташе за нормална. Дори, без да се оглежда, знаеше, че тялото зад гърба ѝ е на Терон. Наситеният му аромат изпълваше гърдите ѝ. В тишината Акация усещаше тежестта на ръката му върху бедрото си, както и шума на кръвта в ушите си.

Какво, по дяволите, прави той в нейното легло?

Кейси се обърна по гръб много внимателно, за да не събуди спящия полубог. Ръката на Терон се плъзна върху корема ѝ, изпращайки електрически импулси до всичките ѝ нервни окончания. Тя бавно седна и почти успя да се освободи от нея, но застина, когато пръстите им се докоснаха.

Почувства се така, сякаш през тялото ѝ премина електрошоков импулс. Стаята се завъртя и изведнъж Кейси се оказа не в спалнята, а в тъмна и студена гора, видя следите от скорошна питка и усети зловонието на смъртта.

Акация ахна и бавно се завъртя в кръг, питайки се как се озона тук и къде изчезна Терон. Зад гърба ѝ се разнесе грохота на оръдия и стресната, Кейси подскочи. Сухите листа шумяха под краката ѝ. Някъде в далечината се носеха смразяващи кръвта викове, проклетия и стонове.

О, Господи! Беше попаднала в самия разгар на бойни действия! Адреналинът ѝ се вдигна. Огледа се наоколо, усещайки как сърцето ѝ започва да учестява ритъма си, съперничейки на излитащ Боинг 747. И къде беше Терон?

Звукът от стрелбата се повтори, а след това, някъде сред дърветата на не повече от двадесет метра от нея Кейси чу добре познат глас, който извика:

— Patèpac!

Забравяйки за чувството си за самосъхранение, Кейси се втурна към вика. След което гледката, разкрила се пред очите и на малката полята, рязко я накара да спре.

Два пребити и извадени от строя демона лежаха върху твърдата земя, в близост до малък и бълбукащ ручей. Свежата кръв се процеждаше от раните върху лицата им и заедно с някаква гнусотия, изтичаща от вените им, цапаха земята. Мъжът — онзи, когото Кейси видя да стои до Терон в нощта, когато се срещнаха — лежеше на земята само на няколко крачки от нея. От зейнала рана на гърдите му също бликаше кръв. Очите и устата му бяха отворени, сякаш той се намираще в шок. На другия бряг на поточето, също отворил уста и облещил очи, стоеше млад мъж на не повече от четиринадесет години, облечен в жалка сива униформа. В ръцете си държеше димяща пушка.

Вдясно, от гората изскочи Терон и падна на земята до ранения мъж, докато очите му го гледаха невярващо.

— Patèpac, не!

— Терон — въздъхна раненият и хвана с треперещата си и окървавена ръка ризата на аргонавта. — Ти трябва да ги довършиш.

— Аз ще ги унищожа. Аз... Patèpac! — Терон притисна с двете си ръце раната на гърдите му. Трябва да се върнем. Веднага. Ние...

— Окхи — със слаб глас възрази умирацията.

Терон замръзна на мястото си, сякаш не беше чул правилно.

— Окхи — тихо повтори по-възрастният мъж. — Моето време вече свърши. Ти си длъжен... да ги довършиш — присви се от болка той.

Терон погледна към демоните с пълни с мъка очи. Кейси с ужас видя, че независимо от ужасните рани, демоните започнаха да се съвземат.

— Ти си роден, за да заемеш моето място... — проговори раненият, с което привлече вниманието на Терон към себе си.

— Не!

— Ще постъпиш така, както каже царят. Ти няма да подкопаваш авторитета му. Доверявай му се така, както се доверяваше на мен. Помни, че... — възрастният мъж задиша тежко, но продължи с наставленията си — ... ние сме от една кръв.

— Patèpac — прошепна Терон.

Ръката на ранения безсилно падна на земята. Клепачите му трептяха, а гласът му се превърна в шепот:

— То reprōmenon phugein adunaton, gios mou.

Главата на умиращия клюмна настрана и настъпи тишина. Кейси наблюдаваше, как по скулата на Терон се плъзна една сълза, стигна до брадичката му и падна върху лицето на възрастния мъж.

Макар че демоните вече стенеха и ръмжаха в опитите си да се изправят, Терон продължи да действа бавно и методично. Аргонавтът бавно затвори очите на възрастния мъж, след което погледна към момчето, застинало на отсрещния бряг и все още гледащо с потресени очи, толкова широко отворени, че ирисите му ярко контрастираха с бялата ивица около тях.

И макар че Кейси не можеше да види лицето на Терон, знаеше, че сега в погледа му се отразява едно-единствено желание — да убие. Младежът също го видя. Подмокри се, хвърли пушката и побягна с всички сили.

Кейси извика предупреждаващо, когато първият демон се турна в атака. Излишно се вълнуваше. Терон реагира мигновено — извади дълъг кинжал някъде от плаща си и с един удар обезглави поклащащото се чудовище.

Вторият демон, без да обръща внимание на раните си, се изправи с огромния си двуметров ръст и изръмжа:

— Ще си платиш за това, арголеецо!

— Аз не съм обикновен арголеец — също се озъби Терон. — А ти сега ще се отпратиш на среща с Хадес!

Кейси ахна, видяла изписаната злоба върху лицето на Терон, отстъпи няколко крачки назад, опря гръб в едно дърво и прикри с ръка очите си, не желаейки да бъде свидетел на нечия смърт толкова отблизо. Този демон, Терон не го отправи бързо в Ада. Не, аргонавтът режеше от него парче след парче, изливайки върху демона цялата си ненавист и мъка.

И когато всичко свърши от уморения Терон се стичаше пот, примесена с кръв — неговата собствена и тази на демона, който лежеше на обезобразена купчина пред него, докато Аргонавтът мълчаливо стоеше, загледан в онова, което беше направил.

Ужасена, Кейси махна ръка и отвори очите си, страхувайки се да помръдне или да заговори и с това да обърне яростта на Терон към

себе си. Но това, което видя я шокира. Въпреки че убийственият блясък беше изчезнал от очите му, в изражението на Терон нямаше и намек на разкаяние. Кейси видя как още една сълза се плъзна по бузата му. Без да ѝ обърне внимание, Терон обезглави и втория демон, както беше направил с първия.

И тогава, сякаш най-накрая усетил влагата, докосна с мръсната си ръка лицето си и с изумление се втренчи в сълзата върху пръста си. В този момент Кейси разбра, че Терон никога до сега не е плакал.

Потръпна от студ, премигна и... се събуди. Не се намираше в тъмната гора, наред сражението, а си лежеше в същото легло, в което беше заспала преди няколко часа.

Погледна към Терон, който все още спеше до нея, вкопчил се в ръката ѝ. И без да се учудва разбра, че всичко, на което стана свидетел преди малко, се е случило в действителност. Също както тогава, с момиченцето Мариса, когато току-що бяха пристигнали в колонията.

Така-а-а! Тези видения, както и всичко останало, дяволски я плашеха. С разтуптяно сърце тя се промуши изпод ръката на Терон и стана от леглото. Макар че все още не се беше разсъмнало, на Кейси дяволски ѝ се прииска да види слънцето, да усети топлината му и да остави студа далеч след себе си.

Приблужи се до малкия прозорец и отмести пердето. Луната се бе скрила и първите слънчеви лъчи вече оцветяваха небето.

Поемайки няколко пъти дълбоко дъх, Акация се почувства по-добре. После се обърна и погледна към леглото.

Колко дълго съм спала? И кога Терон е дошъл в стаята?

Нейният така наречен „герой“ се обърна по гръб, положил едната си ръка върху широката си гола гръд, а другата отпуснал върху леглото. Беше обут с черни панталони с ниска талия, подчертаващи плочките на корема му, а пътечката от тъмни косъмчета приковаваше вниманието към онова, което се намираше по-надолу. Повдигайки поглед нагоре, по-далеч от изкушението, Кейси се съсредоточи върху мускулестите му ръце. В мъждеещата утринна светлина едва успяваше да различи татуировките от външната страна на ръцете му, но си спомни за фокуса, който Терон беше направил в офиса на Ник.

Акация бързо се обърна отново към стъклото. Хм! Добре де! Спомни си, че това представление не се отрази добре на разклатените ѝ нерви.

— Оттук до земята има почти сто метра.

При звука на дрезгавия му кадифен глас пулсът на Кейси подскочи нагоре, но тя не се обърна. Той може и да е сексуалният бог, когото тя не може да изхвърли от главата си от онази нощ в нейния дом, но освен това той е онзи мъж... Аргонавтът, който... както и да е... този, който я похити. И Акация искаше отговори. И то сега.

— Моля?

Зад гърба ѝ леглото леко проскърца.

— От прозореца. Сто метра. Най-малко. Проверих. Ако търсиш път за бягство, по-добре потърси друг.

Кейси погледна през рамо.

— Ако исках да си тръгна, нямаше да можеш да ме спреш.

— Кой ти каза тази глупост?

Акация му хвърли раздражен поглед, на който Терон отвърна само с предизвикателно повдигне на вежди.

Дяволски ядосана, Кейси пусна пердето и се обърна към него.

— Слушай, ти глупав, надут...

Терон се усмихна и свали крака от леглото.

— Хм, виждам, че отново си готова за битка, така ли? Почивката явно ти се е отразила добре.

Кейси стисна устни.

— И виждам, че мозъчето ти направо ще кипне от въпроси. Давай, питай за каквото искаш.

„Мозъчето“ ѝ беше готово направо да се взриви.

— Изобщо ли не те притесни фактът, че ме отвлече и унищожи книжарницата ми? Да не говорим как се възползва от мен онази нощ в дома ми, докато аз само се опитвах да ти помогна?

Терон тежко въздъхна.

— Не съм те похищавал, а спасил. И ако от това ще ти олекне, съжалявам, че магазинът ти изгоря. Но колкото по-малко знаят хората в града за демоните и нашата война с тях, толкова в по-голяма безопасност ще бъдат. И искам да добавя само за сведение — май ще трябва да преразгледаме, кой от кого се е възползвал през онази нощ. Защото, доколкото си спомням, първата крачка я направи ти.

Страните ѝ пламнаха. Но Кейси бързо се взе в ръце и подигравателно изрецитира:

— Всичко, което пожелаея.

Терон неудобно се усмихна.

— И това ли помниш?

— Разбира се, че го помня — озъби му се Кейси. — И в интерес на истината сега всичко ми е по-ясно, отколкото тогава. Ти ме излъга!

Аргонавтът се наклони напред и опря ръце на коленете си.

— Нарича се еленкхо. И по-скоро е техника за управление на разума, отколкото лъжа. Макар че, както се оказа, мели, върху нечистокръвните тя не работи.

Кейси игнорира обяснението му, защото изглежда той казваше истината и защото отново успя да я обвини за онова, което се случи между тях.

— Ти така произнасяш думата нечистокръвни, сякаш това означава мръсна дума.

— Не исках да прозвучи по този начин.

— Тогава следи за думите си. И искам само да отбележа, че те предпочитат да се наричат мизоси.

Терон мълчаливо погледна Акация. Съжалението в очите смекчи гнева ѝ.

По дяволите, тя искаше да остане ядосана. Но когато Терон я гледаше така, всичко, за което можеше да мисли Кейси, бе как не сваляше очи от нея в осветената кухня. Как я целуваше и галеше на дивана. И начинът, по който се чувстваше тогава... Можеше да се чувства и сега, стига само да се приближеше до него.

— Искаш ли нещо от мен, мели? — попита той с нисък глас.

Кейси погледна в очите му и видя собствените си желания, отразени в обсидиановите им дълбини.

Секс, като начин да се откъсне от това безумие? Завладяваща мисъл. Но не с него. Кейси беше усвоила урока, който ѝ преподаде.

— Нищичко.

Терон се усмихна, сякаш разбрал за лъжата ѝ.

— Каж ми, когато си готова.

Тя отново го погледна раздразнено.

— Има да почакаш.

Терон се разсмя.

— О, мели, харесваш ми! Ти не беше и наполовина толкова енергична онази нощ, която проведохме в дома ти.

Кейси се опита да си придаде отегчен вид.

— Ами някак си не стигна до това — ти май беше на умирање. И какво изобщо означава тази дума — мели? Понякога така ме наричаше баба ми.

— Нима?

Кейси кимна и изведнъж си спомни:

— Тя каза, че това е било галеното име на майка ми.

За секунда, Терон замислено гледаше Акация, след което каза:

— Това е арголейска дума. В свободен превод — любима.

— Но откъде е могла майка ми да го знае?

— Може би баща ти галено я е наричал така.

Кейси повдигна вежда:

— Това е онзи, който е цар, така ли? Аха! Точно така! Какво става? В твоя свят има дефицит на жени ли? И на мъжете ви се налага да си ги търсят в света на обикновените хора?

Аргонавтът отново се разсмя и прокара ръка по тила си.

Защо той толкова се забавляваше с нещо, което Кейси изобщо не считаше за смешно.

— Не, в нашия свят има много жени. Наричаме ги гинейки.

— Това е гръцка дума.

Терон кимна.

— По-голяма част от нашите думи имат гръцки корен. Що се отнася до баща ти, нека да го кажем така — нашите хора минават през портала, но на това не се гледа с добро око.

— И ти не можеш да ги спреш?

— Това не влиза в задълженията ми. Твоят баща... обичаше да посещава смъртния свят. Хората винаги са го очаровали.

— Но теб хората не те интересуват?

Терон стисна зъби и премълча.

Кейси си припомни неотдавнашното видение, но инстинктивно разбра, че ако спомене за него, воинът просто ще откаже да говори на тази тема. А тя така и не беше сигурна, дали иска да разбере как да го ядоса и да го накара да излезе от кожата си.

Затова само изсумтя и отново се обърна към прозореца, любувайки се на изгрева на слънцето.

— Тогава не ме наричай повече мели. И двамата знаем, че не съм твоята любима.

— Акация...

— И между другото, докато не съм забравила. За кого, по дяволите, се мислиш, че си позволяваш да лягаш в леглото ми?

— А на теб хареса ли ти присъствието ми в леглото ти? — тихо попита той.

Кейси почувства как топлината и горещината обхващат гърдите ѝ. Тя бързо погледна през рамо и тутакси съжали за това. Същото първично и примитивно желание, което обхвана всяка частичка от тялото ѝ, се четеше във всяка черта върху красивото лице на Терон.

О, да! Този мъж определено беше истински сексуален бог и манипулираше майсторски.

— Харесва ми, когато ме гледаш така, мели. Това кара кръвта ми да пулсира във вените. Но още повече ми харесват ръцете ти. И как ме галеха онази нощ, когато лежахме на дивана ти.

Спомените накараха сърцето на Кейси да се забърза. Възбудата украси страните ѝ в розово, а между бедрата си усети горещина. Усети, че изпада в същия транс, както през онази незабравима нощ. Горещината на тялото му, ароматът на кожата му, чуждестранният акцент — от всичко взето заедно тя буквално се разтичаше в локвичка в краката му. Терон протегна ръка, изкушавайки Акация да я хване.

— Ела тук, мели. Позволи ми, да ти припомня!

Кейси сведе поглед към ръката му и си припомни начина, по който той я протегна към нея в книжарницата ѝ вчера. И си спомни несигурността, проблеснала за миг в очите му.

Герой, който е уверен в себе си, не показва несигурност. Което означаваше едно — той я лъжеше.

Сексуалната мъгла в главата ѝ се разнесе, при което Кейси дръзко вдигна брадичка и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Добър опит! Но за щастие, аз не съм толкова глупава, че да се хвана на същата кукичка за втори път. Предполагам, че е настъпило времето, да отговориш на въпросите ми.

Терон тежко въздъхна и отпусна ръка.

— Какво още искаш да знаеш?

„Толкова лесно? Внимавай!“

Кейси наклони глава:

— Какво е Аргонавт? Ник каза, че ти си Пазител. Това нещо като генерал ли е?

— Нали знаеш историята на първите Аргонавти?

— От гръцката митология ли? Разбира се. Група от герои, отплували с Язон на „Арго“, за да търсят златното руно. Ако не греша, били са петдесет.

— Петдесет и пет. На практика те са основателите на нашата раса. Основно мъже, няколко жени плюс онези герои, които не отплавали с Язон, но които все пак се броят за Аргонавти. Когато създали семейства и се родили техните наследници, боговете им подарили нашия свят — Арголея, чието име носи и расата ни.

Кейси седна в креслото, следейки разказа внимателно.

— Първите най-силни седем полубогове — Херкулес, Ахил, Тезей, Одисей, Персей, Язон и Белерофон — били издигнати за Пазители и им била дадена титлата Аргонавти. И във всяко поколение се избира по един представител от тези седем семейства, за да продължат делото на предците си. Моят род произхожда от рода на Херкулес или както вие, американците, предпочитате да го наричате Херакъл, — добави Терон с крива усмивка.

— Най-великият сред героите, — промълви Кейси, опитвайки се да си спомни какво знаеше за тази легенда. — И затова ти си техният командир?

— Да.

— Нима корабът не беше на Язон?

Терон сви рамене.

— Това са само незначителни детайли.

В очите му проблесна някакво непонятно изражение, което наведе Кейси на мисълта, че Терон премълчава доста неща, но сега беше по-важно да го попита за друго:

— Значи сега сте седем?

— Да, моето семейство. Братята ми по оръжие. Всеки един от нас има различни способности, свързани с качествата, характерни за нашите предци. Аз, например, съм необикновено силен. Всички арголейци притежават някакви способности, но при Аргонавтите те се проявяват много по-силно.

Кейси се замисли над тази информация, преди да попита:

— И какво правиш... ти и твоите събратя?

— Защиатаваме нашия народ — безизразно отвърна той.

— Ловувайки демони ли?

— Наред с другите неща.

— Но ти се занимаваш не само с това, нали така? Иначе нямаше да си тук.

— Да, така е — нерешително потвърди Терон.

Настъпи пауза и Кейси разбра, че няма да получи по-задоволителен отговор. Затова се намести в креслото по-удобно, сви крака под тялото си и реши да смени тактиката.

— На колко години си?

— На двеста и две.

Буквално зяпна, но бързо затвори уста, когато осъзна колко глупаво изглежда.

— О, Господи! Ама ти... сериозно ли?

Аргонавтът кимна.

— И колко дълго живеете?

Той присви рамене:

— Аргонавтите и членовете на кралското семейство около седемстотин години. Някои малко по-дълго. Ние сме най-силните представители на нашата раса.

— Уха. — Кейси остана без думи. Сбръчка чело. Чакай малко, може би тя също... — А колко ще живея аз?

— Голяма част от арголейците живеят около петстотин години. Според мен, нечистокръвните... мизосите — поправи се Терон, преди Кейси да успее да го коригира — живеят също толкова.

Да, в тона на аргонавта определено звучеше неприкрито отвращение. Ама той, какво? Счита се за по-висша класа от хората ли? Или проявява нетърпимост към другите раси? Не че и пукаше, де. Нека вярва в каквото си иска. Но на нея все още й бяха необходими отговори.

Отново се концентрира върху думите му. Спомни си и вчерашното позвъняване на Джил и множеството изследвания, на които трябваше да се подложи. Петстотин години. А тя е едва на двадесет и седем. Само ако не беше наследила от баба си предразположение към този вид тумор.

Гърлото ѝ се сви:

— А възможно ли е да умреш преди това?

— Искаш да попиташ дали сме смъртни?

Кейси кимна.

— Да — отвърна Терон, — смъртни сме. — Ние можем да бъдем убити, също като хората. Но нашият имунитет против болестите и нашата способност бързо да се изцеляваме е много по-висока от човешката.

„Благодаря ти, Боже!“, въздъхна Акация облекчено.

— Но мисля, че за мизосите не е точно така.

От облекчението ѝ не остана и следа. Не, тя определено не можеше да има такъв късмет, нали?

— Ясно — мрачно промълви Акация. — Предполагам, че това обяснява твоето чудотворно изцеление тогава в дома ми.

Но не обясняваше видението, което аргонавтът ѝ беше предал в съня си. И свила вежди, Кейси попита:

— Почакай малко. Ако това е истина, защо баща ти не се излекува?

— Какво? — За пръв път, откакто отвори очи, поглъщайки я жадно с поглед, чиито искри можеха да подпалят стаята като коледна елха, Терон беше като зашеметен.

— Баща ти. Защо той не можа да се изцели след онзи изстрел? Видях как ти се излекува от същите тежки наранявания. Прекалено стар ли беше?

Аргонавтът объркано се намръщи:

— Откъде... ти откъде знаеш за неговата смърт?

— Ти сам ми я показаша.

След като Терон я погледна така, сякаш вместо коса имаше змии на главата, Кейси добави:

— Когато спеше. Видях как се биехте с демоните и младежа от другата страна на реката. Той не застреля баща ти нарочно, нали? А се опитваше да убие чудовището, с което се сражаваште.

Лицето на Терон пребледня и той попита с тих глас:

— Акация, ти имаша ли си такива сънища преди?

— Не бих ги нарекла сънища. По-скоро... видения, не знам. Всъщност да, изглежда съм имала.

— Кога?

Начинът, по който се промени гласът на Терон, накара в главата на Кейси да зазвънят алармени звънчета. Кожата в долната част на гърба ѝ, около рожденото ѝ петно, започна да трепка.

— Още първата нощ, когато се срещнахме. Бях зашила раните ти, ти заспа. Аз легнах на дивана и ви видях — ти и баща ти да разглеждате бойното поле. — Акация погледна Терон в очите. — О, Боже мой! Това беше Гражданската война, нали? Видях сини и сиви военни униформи.

Той бавно кимна и се изправи.

— Да. А друг път? Кога още си имала видения?

Добре де, този негов безумен поглед изобщо не я успокояваше. Честно казано, Терон започваше да я плаши. Кейси знаеше за нечовешката му сила, беше я виждала в действие. Аргонавтът притежаваше такива способности, за които обикновените хора можеха само да си мечтаят. И ако сега съдеше правилно по реакцията му, не Терон ѝ беше предал виденията си. Тя самата ги беше предизвикала.

Потръпването се усили.

— Вчера. Когато се добрахме до тук. Помниш ли как към нас се втурна малкото момиченце? Аз... когато докоснах ръката ѝ, видях семейството ѝ и демоните, които бяха нападнали дома им.

Терон се напрегна. Развълнувана, Кейси пусна крака на пода.

— Мислех, че имам халюцинации. След всичко онова, което се случи вчера...

Аргонавтът внимателно я погледна с широко отворени очи, но не отговори.

— Какво? — ставайки от креслото попита Кейси.

— Ти имаш дар да виждаш миналото.

Миналото ли? Е, не звучи толкова зле.

— Това е хубаво, нали?

Терон не отговори. Само я гледаше озадачено, след което се обърна и започна да разглежда стаята, сякаш я виждаше за първи път.

— Трябва да намеря Ник.

Ник? Нечистокръвният, който едва търпеше? Опа, значи работите бяха зле.

Сграбчи ризата си от облегалката на стола, облече я, след което се наведе, обу ботите си и започна бързо да ги връзва.

— Терон, какво става?

В коридора се чу шум, при което и двамата се обърнаха към вратата. Спогледаха се за кратко. Той се изправи, отиде до вратата и я

отвори, като внимаваше да държи тялото си така, че Кейси да е в безопасност зад гърба му.

Покрай него в коридора се втурна Хелън. Терон я сграбчи за ръката, за да я спре.

— Какво се е случило?

Хелън погледна в стаята към Кейси.

— Мариса е изчезнала. Никой не може да я намери. Те се канят да изпратят хора да я търсят...

— Не — отрязва Терон.

Кейси изблъска Аргонавта от вратата и хвана Хелън за ръката.

— Къде са я видели за последно?

— В спалнята. — На изящното лице на Хелън проблесна страх. — Вечерта майка ѝ я сложила в леглото, но когато станала сутринта, Мариса била изчезнала.

Кейси си спомни момиченцето, с което се запозна вчера, а след това и думите ѝ: *„Мини знаеше, че той ще те доведе, за да ни спасиш“*.

Акация стисна ръката на Хелън.

— Ще си взема връхна дреха.

Кейси се втурна обратно в стаята, плъзна крака в обувките си и хвана якето си, без да губи време в сресване, миене на зъби или пиене на кафе. Но когато се обърна, видя, че изходът на стаята е преграден от едно голямо и солидно тяло.

— Акация, ти няма да ходиш никъде. Това не те касае.

Не я касае? О, я върви на...

Кейси стисна устни.

— Това е моят народ. Детето принадлежи към моята раса, така че не смей да ми говориш как това не ме засяга. — Очите ѝ блеснаха и макар че между тях във въздуха запрескачаха искри Кейси не отстъпи. За пръв път в живота си имаше за какво да се бори.

— Не можеш да ме накараш да остана тук, Терон! Така или иначе, аз ще отида да търся Мариса. Затова или разкарай задника си от вратата, или бъди така любезен да ми помогнеш и търсенето.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСТА

„О, Богове, просто полудявам!“

Изадора кършеше ръце, мятайки се от леглото до прозорците и обратно. Още четири стъпки покрай дивана и тоалетката с голямото огледало и отново покрай колоните със завеси на леглото. Тази стая винаги е била място за комфортен отдых и скривалище, но не и сега. Иза беше готова с нокти да прокопае тунел в мрамора и бетона, само и само да излезе на свобода.

Чу тихо почукване по вратата и почти подскочи от изненада.

— Да?

— Това съм аз, моя принцесо. — През процепа на открената врата се показва главата на Сафира. — Може ли да вляза?

Изадора въздъхна с облекчение. А можеше да е Деметрий или някой от Аргонавтите. Странно, че тези андраси, които ненавиждаха замъка, сега прекарваха в него цялото си време. А това не беше предвестник на добро.

— Да, влез!

Вратата се отвори и Иза мярна късата черна коса и широките рамене на последния си надзирател — Церек, в гостната към спалнята ѝ.

Недоволството отново запулсира в тялото ѝ, но тя се опита да се овладее. През това време Сафира с тихо прецракване затвори вратата след себе си, държейки в ръце поднос с храна — супа, крекери и различни свежи плодове. От аромата на пилешката супа със зеленчуци стомахът на Изадора се надигна. Тя го притисна с една ръка, а с другата махна към подноса.

— Не съм гладна!

Прислужницата остави подноса на малката масичка до камината.

— Трябва да се храните, милейди.

За храната Изадора мислеше най-накрая. И знаеше, че всичко изядено от нея, просто ще се върне обратно.

— Терон върна ли се вече в замъка?

Сафира се обърна към вратата, сякаш страхувайки се, че някой подслушва, след което се приближи и тихо отвърна:

— Не, моя принцесо, още не се е върнал.

Проклятие! Макар че Изадора не гореше от желание да сложи хомота на врата на Терон, той поне нямаше да я затвори в покоите ѝ и да забрави за нея. Както постъпиха баща ѝ и останалите полубожествени Аргонавти.

— А царят?

— Няма промяна. Калия няколко пъти го преглежда, но подобрене няма.

Изадора сложи пръсти върху устните си и се приближи до прозореца. Роклята, която носеше, тежеше върху раменете ѝ, и тя не за пръв път се закле, че когато стане кралица, точно от дрехите ще започне промените в архаичните монашески традиции.

— Знаеш ли, къде е Терон? — попита Иза.

— Казват, че е заминал по важна задача, на която го е изпратил вашият баща — отвърна Сафира. Съжалението, прозвучало в гласа ѝ, лиши Изадора от последните частици самообладание. — Никой не знае накъде се е отправил. И тъй като пред вашите покои винаги на стража стои един от Аргонавтите, в замъка не само да сплетничат на тази тема, а дори не смеят и да клюкарстват.

Изадора затвори очи. Лично поръчение от царя. Това можеше да означава само едно. Тя бе напълно сигурна къде е заминал Терон. И при кого. Въпросът беше в това, дали той ще съумее да я убеди да дойде с него в Арголея? И ако е така, дали няма да е прекалено късно?

Изадора вдигна отслабналите си ръце и огледа бледната ѝ кожа. Самата тя разбираше, че умира. Това, как отслабна по следните дни, беше явен признак, че разполага със седмица, в най-добрия случай с две, преди окончателно да изгуби битката за собствения си живот.

И докато стоеше до прозореца, пророчеството проблесна в ума ѝ. Онова, на което се натъкна в една от книгите на баща си, когато отиде да поседи до леглото на болния:

„Във всяка ера те ще се родят —

Дъщери на бога, хората и на земята:

Едната силна духом, а другата — със смело сърце —

*Две половинки на едно цяло.
Може сестрите по белега да бъдат намерени:
На двадесет и седем пътищата им ще се пресекат.
От тази среща само силната ще оцелее,
И ще се сложи край на сделката с безсмъртието.“*

Тръпки пробягаха по гърба на Изадора, когато разбра какво крои баща ѝ. Но откъде би могъл да знае със сигурност какво ще се случи? И как би могъл да жертва една дъщеря заради другата?

Не за пръв път Изадора се замисли за своята сестра със смесена кръв, която видя за пръв път преди няколко дни. Дали имат нещо общо помежду си? И ако се срещнеха случайно, дали биха се познали? Дали биха почувствали кръвната връзка?

Нямаше как да узнае. Но едно беше ясно — лекотата, с която баща ѝ и Аргонавите му я затвориха в стаята ѝ, доказваше, че за тях тя не е нищо повече от една пионка. Нещо като домашен любимец, когото трябваше само да обгрижват и да хранят, за да е доволен.

Стягането в гърдите, с което Иза се бореше вече няколко дни, отново се завърна с удвоена сила. Стойки пред прозореца и неவிждащо гледайки към двора, принцесата взе решение.

— Сафира, нужна ми е помощта ти!

— За вас всичко, Ваше Височество.

Иза се приближи към бюрото и извади лист от най-горното чекмедже. Бързо написа няколко думи и каза:

— Намери Орфей и му дай това писмо.

— На Орфей ли? — изненадано попита Сафира. — Но защо? Той е племенник на Люциан.

Люциан беше с най-висок ранг в Съвета на старейшините, а принцесата не се нареждаше сред приятелите му. Но Сафира не знаеше, че Изадора знае за най-тъмните тайни на Орфей. И че той ще направи всичко възможно, за да си останат те в тайна.

— Защото ми е длъжник — отвърна принцесата и бързо препрочете онова, което беше написала. Останала доволна, че бележката ще задейства плана ѝ, Иза сложи листа в плика и го запечата с кралския печат. След това го подаде на Сафира. — Предай го

веднага! Но бъди внимателна. Това писмо трябва да попадне в ръцете на Орфей. Единствено в неговите.

Сафира кимна и скри писмото в елека си.

— Ще бъде направено.

Останала сама, Изадора отново се загледа към двора и въздъхна. След това се замисли за сестра си.

Две седмици. Най-много. Имаше само две седмици, за да осъществи плана си, иначе и двете щяха да бъдат мъртви.

На принцесата оставаше единствено да се моли да е постъпила правилно.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСТА

Тази жена се оказа толкова бодлива, също като дървото, чието име носеше.

Терон се мръщеше, следвайки Акация по тясната пътека. Изобщо не можа да я откаже от безумния ѝ план да търси момиченцето. И макар че не му харесваше тя да бъде на открито, бързо си изясни, че е изправен срещу висока стена от упоритост и инат. И че с тези си качества, Акация можеше да се нареди до най-добрите сред Аргонавтите.

Тъй като Терон можеше да довери безопасността ѝ единствено на себе си, му се наложи да тръгнат заедно. Бяха се разделили с другите преди час и Терон не спираше да оглежда гората от двете стани на пътеката. Шансовете детето да бъде живо бяха малки и обзелите го противоречиви емоции го притесняваха. Освен това не можеше да спре да си мечтае да се окаже между краката на Акация точно в тази минута.

„Концентрирай се, по дяволите!“

Имаше хиляди други неща, върху които трябваше да се съсредоточи. Например, по какъв начин, в името на Хадес, у една полуарголейка се беше появила дарбата да вижда миналото? Но мислите му отново се прехвърлиха към това, колко мека и нежна беше кожата ѝ миналата нощ, колко съблазнително — тялото ѝ, и колко невероятно добре му пасваше.

— Отново го правиш — изрече Кейси, вървейки напред.

Терон вдигна глава.

— Правя какво?

— Мрънкаш на друг език — отвърна тя, поглеждайки през рамо.

— Никой ли не ти е казвал, че това се смята за много невъзпитано?

Терон наблюдаваше лекото поклатане на бедрата ѝ и се наслаждаваше колко добре закръгленото ѝ дупе изпълваше дънките.

— Предпочиташ да говоря на английски ли?

Явно, че Акация долови леката дрезгавина в гласа му, защо то изведнъж спря и се обърна. Страните ѝ бяха порозовели от утринната прохлада, но в този цвят имаше и топлина, която нямаше нищо общо с околната температура. Кейси погледна лицето му, след което плъзна очи към гърдите му и не ги отмести, докато кръвта му не закипя от възбуда.

— Любувай се до насита, мели — прошепна той.

Кейси го погледна в очите, след което се обърна и продължи напред, мърморейки:

— Не те харесвам!

Терон весело се усмихна и продължи след нея. Още със събуждането си сутринта откри, че Кейси не ставаше за лъжкиня и това откритие го стопляше.

— Напротив, харесваш ме! При това много.

— Може някога да е било така. — Кейси отмести клонката, за да мине, след което рязко я пусна и тя удари Терон по лицето.

Аргонавтът се усмихна, разтривайки удареното място. Харесваше му, че не му отстъпваше. Една истинска гинайка никога не би се осмелила да му казва какво да прави. И ако се налагаше да остане тук, то не можеше да си представи по-добра компания от нейната. Акация със сигурност беше страшно уморена. Вървяха повече от час, но тя упорито продължаваше да крачи напред, без да даде възможност на умората да се отрази на настроението ѝ.

Всеки път, когато той предлагаше да потърсят на друго място, убеждавайки я, че едно малко дете не би могло да измине този път, Акация само раздразнено го поглеждаше и продължаваше да крачи напред.

— Да, точно така — добави тя, прекъсвайки мислите му. — Може и да съм те харесвала, преди да решиш да ме съблазниш и след това да си тръгнеш, без да кажеш и дума.

Она!

— Акация!

Терон я хвана за ръката и я спря. Не беше подходящо нито времето, нито мястото, но на него изведнъж му се прииска да обясни какво се бе случило онази нощ и защо му се наложи да си тръгне.

Страхотно! Как щеше да го обясни на нея, като все още не можеше да го обясни на себе си?

— Онова, което се случи между нас онази нощ, няма нищо общо с това, защо съм тук. Тогава нямах представа коя си ти. Разбрах го едва когато дойдох в книжарницата ти.

— Мислиш, че ще ти повярвам ли?

— Истина е. Погледни в очите ми и ще видиш, че не те лъжа.

Акация го направи. Очите им се срещнаха. Страните на Кейси пламнаха още повече — красноречиво доказателство, че помнеше в подробности онази нощ.

Горещината се превърна във втечнена лава. Желанието стана неудържимо. Толкова неудържимо, че затъмни разумната част от мозъка на воина, предупреждаваща, че идеята не е разумна.

Без да се замисля, Терон хвана и другата ѝ ръка.

— Вярваш ли в съдбата?

— Т.е. в предопределеността? — Той кимна, а Кейси поклати отрицателно глава. — Не. Всеки сам решава как ще живее.

— Но все пак вярваш, че съдбата ни предоставя възможност, а дали ще се възползваме от нея, зависи от самите нас?

Виолетовите ѝ очи се присвиха.

— Защо ме питаш за това?

Какво можеше да ѝ разкаже? И колко искаше да ѝ довери? Че може би животът ѝ ще свърши след няколко дни, не години? Че ѝ е орисано да бъде в основата на една война, която вероятно ще освободи завинаги народа му? Че е започнал от известно време да подозира, че тя му е предопределена от съдбата като неговата единствена сродна душа? И ако се абстрахира от сексуалните си фантазии, трайно настанили се в главата му, тези подозрения караха Терон леко да се паникьосва.

И понеже Акация нямаше да повярва на нищо от гореизброеното, Терон реши да говори за настоящето. А и малко честност на този етап нямаше да навреди.

— Мисля, че съдбата ни е изиграла зла шега. Имам странното усещане, че... ти и аз не се срещнахме случайно и това няма нищо общо с твоя баща.

Акация го погледна толкова съблазнително, че на Терон страшно му се прииска да я целуне.

— Ти чуваш гласове, нали?

О, да!

— Не точно. Малко е трудно за обяснение.

— Шизофренията не е рядка болест. Опитай с лекарства.

Нахалница!

— Не мисля, че...

— Аз също. — Веселието в погледа ѝ избледня. — Моят така наречен баща ни събра заедно, защото иска нещо от мен. Това не е съдба, Терон. Това се нарича манипулация.

— И как ще наречеш това... привличане между нас?

Кейси наклони глава.

— Ще го нарека твой... проблем.

— А аз — възможност. Шанс да проверим дали наистина съдбата ни е приготвила общо бъдеще. И има само един начин да се убедим в това.

Тя присви очи.

— И какъв е той?

Терон се приближи и почти долепи тялото си до нейното. Усетил тръпката ѝ, той реши да заложи всичко:

— Една нощ.

Тя премигна бързо няколко пъти.

— Ти... сериозно ли?

— В моя свят, един андрас може да каже дали една гинайка е неговата сродна душа, само ако разделят едно легло.

— Сродна душа? Ясно. И ако смея да предположа, „споделяш то на едно легло“ няма точно библейския смисъл на тази думи нали?

— А има ли друг?

Акация дълго не отместваше поглед от него. Кръвта му отново забушува от мисълта, че спътничката му може би размишлява върху предложението му. Терон дори започна да си представя как се връщат в колонията и как бавно започва да сваля дрехите ѝ една по една, сякаш разопакова безценен подарък, след което ще я положи на онази мека постеля и ще се съедини с нея по начин, от който ще разбере дали Кейси е негова, или е просто някакво мимолетно увлечение.

От тези мисли панталоните му станаха тесни, а сърцето му затуптя в барабанен ритъм. Терон очакваше всеки момент Акация да се приближи към него, да се повдигне на пръсти, да впие устни в неговите и най-накрая да притисне чувственото си тяло към неговото.

Но тя започна да се смее. Богатият ѝ, нисък смях сякаш изпираше от дълбините на душата ѝ. Той прекъсна фантазиите на Терон и грубо го върна в действителността.

А тя продължаваше и продължаваше да се смее. Толкова силно, че беше затворила очи. И когато най-накрая спря, за да си поеме дъх, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Акация посегна и ги избърса с пръсти.

— О, Боже мой! Това беше най-доброто предложение, което съм чувала. Преспи с мен и ще ти кажа дали ти си моята съдба. Боже, Терон, това е направо страхотно! — И все още смеейки се, тя се освободи от ръцете му и тръгна напред.

— Не мисля, че е толкова смешно — промърмори Аргонавтът зад гърба ѝ.

— Шегуваш ли се? — отвърна Кейси и размаха ръце. — Това е най-жалкото нещо, което съм чувала. А ако не си забравил, аз съм работила в стриптийз клуб и съм чувала какво ли не.

— Защо си работила там? — попита я Терон, спомняйки си за своите предположения.

— А защо се работи в стриптийз клуб? Защото плащат добре.

— Аз мислех, че книжарницата е семейна собственост.

Кейси въздъхна със съжаление и Аргонавтът разбра, че тя си мисли за пожара и за онова, което загуби.

— Болничните сметки на баба ми се оказаха просто астрономически. Трябваше да започна да работя на две места, за да мога да свържа двата края.

— А в клуба? Ти...?

— Какво аз, Терон?

Веселата нотка в гласа ѝ само го обезпокои по-силно. Спря наскред пътеката, чудейки се как да зададе въпроса си.

— И колко заработваше?

Акация също спря, обърна се към него и замислено потупа с пръст по бузата си.

— Ами... различно. Ти знаеш, че на такова място като „Екс Скрийм“ заплата на една жена зависи от изпълнението на задълженията ѝ. А аз много добре си изпълнявах своите. Бях изключително добра в това. — И върху съблазнителните ѝ устни се появи порочна усмивка. — Питай Ник.

Ревността, подобна на остро копие се заби в корема му.

Но ревността беше присъща само на хората, не и на Аргонавтите.

И тогава Акация се усмихна, с чиста женска радост, отбелязвайки точка в своя полза. Беше го изиграла. И се наслаждаваше на победата си.

— Ти не си била на сцената — размишляваше Терон. Очите му обхождаха съблазнителното ѝ тяло, докато облекчението заливаше неговото. — Не те виждам да сваляш дрехите си пред непознати мъже за каквито ѝ да е пари.

Акация само обърна очи и продължи напред.

— Ами аз се съблякох пред теб. И между другото — съвършено безплатно. А ти беше най-големият непознат сред всички останали непознати.

— Акация! — Той отново хвана ръката ѝ, за да я спре. Обърна я с лице към себе си и макар че в главата си чу глас: „Дръж си устата затворена!“, той не можа да се сдържи. — Преди три хиляди години, когато Зевс е създал Арголея за нашата раса, Хера е изиграла най-жестоката си шега.

— Жената на Зевс ли? Какво е имала тя против вас и вашата раса?

— Тя е мразела Херкулес. По много причини. Но основната е, че той е плод на явната изневяра на Зевс. И поради доброто отношение на съпруга ѝ към нас, Хера е намразила всички Аргонавти. И какъв подобър начин да си го върне на всички ни, от този, да накара трите Мойри да направят така, че ние никога да не сме щастливи.

— Какво искаш да кажеш?

— На всеки Аргонавт е предопределена само една жена в живота му. Една-единствена. И тя винаги е тази, която той никога не би избрал сам. Много от Аргонавтите така и не намират своята половинка, предопределена им от съдбата. Откакто те срещнах, всички признаци сочат, че ти си тази, предопределена за мен.

— Какви признаци?

„Не ѝ казвай“!

Терон отново огледа гората. Знаеше, че за тях не е безопасно да останат на тази открита местност, но не можеше да прекъсне разговора точно на това място.

— Първо, привличането между нас. Сексуалната му същност. Страните ѝ пак пламнаха, подтиквайки го да продължи. — Фактът, че

дори когато те смятах за смъртна, все пак видях в теб нещо уникално и съблазнително, което никога не съм разпознавал в друга.

— И не си във възторг, че съм наполовина човек?

Терон не отговори. Не можеше.

Акация сведе поглед към гърдите му. След това го погледна в очите и ако на Терон му се стори, че в невероятно красивите ѝ очи проблесна разочарование, то тя успя майсторски да го прикрие.

— И... с колко жени трябва да преспиш, за да намериш предопределената ти от съдбата?

Аргонавтът усети сарказма в гласа ѝ и разбра, че краят в отношенията им се е приближил опасно близо.

— Не е така, както изглежда.

— Нима? Значи не искаш да правиш секс с мен? — невинно попита Кейси.

Терон приближи и понижи глас.

— Аз много искам да бъда с теб. И ти го знаеш. Виждаш го в очите ми.

— За да провериш, дали съм онази единствена?

— Да.

Очите на Кейси гневно светнаха.

— Не — поправи се Терон. О, милостиви богове, тя се опитваше да го хване в лъжа. — Искам да правя секс с теб, защото от онази нощ в дома ти не мога да престана да мисля за вкуса на тялото ти.

Кейси наклони глава.

— И по добре пленница, която те желае, отколкото такава, която се съпротивлява.

— Акация...

— Знаеш ли какво, Терон? Ще те оставя сам да се измъкнеш от тази каша, която забърка. — И леко го потупа по рамото. — Добър опит. Сигурна съм, че с други жени ще проработи. Но не и с мен. — Обърна се и демонстративно пое по пътеката, поклащайки бедра.

След като Кейси се отдалечи, Терон тихичко изруга, упреквайки се за глупостта си. Защо, в името на Зевс, ѝ разказа за сродните половинки? Акация никога нямаше да разбере колко е важно това и нямаше да осъзнае, че Аргонавтите се опитваха да потискат човешките си качества — каквото беше желанието на Хера. И дори ако някой се подложеше на този риск и се поддадеше на емоциите си, то богинята

се грижеше за това, неговата единствена половинка да бъде пълна противоположност на онова, което той би желал. А този факт, сам по себе си, беше гаранция за истинска катастрофа. А ако Аргонавтът намери половинката си и я изгуби? Това беше равнозначно на сам да си пререже гърлото и да остави кръвта си да изтече. Защото усещането беше същото. В него оставаше единствено пустото И Терон знаеше, че това е точно така, защото беше свидетел на мъките на Зандер през последните десет години. А това не беше сред нещата, които искаше да опита.

Акация никога нямаше да го разбере. По дяволите, тя дори не беше успяла напълно да приеме коя е и каква е. А той току-що ѝ обясни, че само ако преспи с нея, ще може да ѝ каже дали тя е неговата единствена или не е. Страхотно! Трябваше да бъде щастлив, че след като ѝ обясни всичко, Кейси не се нахвърли срещу него и не го изрита в слабините.

Толкова беше потънал в мислите си, че не усети как Акация ускори крачка. Разбра го, едва когато тя се скри зад завоя и изчезна от погледа му. Неприятна тръпка се спусна надолу по гърба му докато тичаше след нея, в опит да я настигне. Опитва се да мине направо на пътя ѝ, някъде встрани, и се оказа на поляна, където някога е имало малко селище.

Сега от къщите бяха останали само няколко обгорели постройки — полуразрушени стени с разбити стъкла и покриви, по които все още стърчаха обгорели греди.

Акация стоеше в края на селището и оглеждаше околността.

— Всичко се е случило тук — каза Кейси и посочи със слабата си ръка към останките на четвъртата къща. — Живяла е тук.

Селцето се беместило в долината, обкръжено от три страни с гора. Малък поток се виеше отстрани, а бълбукането му се носеше във въздуха.

— Нападнали са ги от гората. Жителите дори не са успели да се защитят.

Терон се обърна към нея и застина, видял дълбоката болка, изписала се върху лицето ѝ. Отново силата и духът на Акация го възхитиха. Предаността ѝ към хората, с които току-що се беше запознала, и лекотата, с която им беше предложила помощта си. И ако се окажеше, че Кейси не е неговата половинка, ще му бъде много

трудно да намери друга, която би го заинтересовала така, както тази гинайка.

Погледна изгорелите домове и си представи какво са преживели семействата на полуарголейците, когато са били нападнати. Демоните не знаеха що е милосърдие. А царят е бил наясно с тяхната борба от векове.

Гърдите го стегнаха. В колонията успя сам да се убеди, че проблемите на мизосите не го касаеха. Но идвайки тук и виждайки всички тези разрушения, войнът мислеше само за едно: „*Можели сме да направим нещо*“.

— Акация, аз...

— Ш-шт. — Тя сложи ръка на гърдите му и кожата му под тен и ската потръпна от лекото ѝ докосване. — Чу ли това?

Терон се послуша, но дочу само вятъра, свистящ между изгорелите дървени руини. Температурата на въздуха не се променяше, но Кейси и без това не би могла да усети появата на демони.

— Нищо не чувам.

— Това.

Обърна леко глава и пак се заслуша. И долови тих шум.

— Това...

— ... е глас, — развълнувано го прекъсна Кейси.

— Акация, почакай...

Но тя не го послуша, а стремително се втурна към единствената непокътната сграда в селището — стар хамбар в покрайнините, от чийто втори етаж се спускаше въже и леко се поклащаше на вятъра.

— Мариса? — извика Акация. — Скъпа, отговори ми, ако си тук. Аз съм, Кейси. Мариса? Всички се притесняваме за теб.

Тишина.

Терон успя да я настигне в момента, в който Кейси влизаше и тъмния хамбар. Стисна ръката ѝ и прошепна в ухото:

— Стой близо до мен. И не спори!

Тя само кимна и му позволи влезе първи, продължавайки да вика името на Мариса. Терон не я спря, защото се надяваше, че детето ще реагира на гласа ѝ.

— Мариса? — отново извика Кейси. — Толкова отдавна те търсим. Много хора се притесняват за теб, скъпа. Не се страхувай, слънчице. Но трябва да ни кажеш къде се намираш.

Над тях се разнесе лек шум. Акация сложи ръка на рамото на Терон, давайки му знак да спре. С кимване посочи нагоре, след което и двамата погледнаха натам.

Вляво имаше стълба, която вероятно водеше към втория етаж. Терон се хвана за нестабилния парапет и сложи крак на крехкото стъпало, надявайки тя да издържи теглото му. Тъкми се канеше да продължи, когато отгоре се разнесе тих детски глас:

— Кейси? Ти ли си?

Акация въздъхна дълбоко с явно облекчение.

— Да, слънце, аз съм.

— Сама ли си?

Кейси и Терон се спогледаха и той поклати глава, страхувайки се, че момиченцето ще се уплаши от него и отново ще се скрие. Но Акация игнорира предупреждението му:

— Не, Мариса, не съм сама. Терон е с мен.

— Наистина ли?

— Да.

Настъпи тишина.

Терон гледаше нагоре, мъчейки се да улови всеки шум, който би показал, че Мариса отново ще избяга.

— Ами тогава — тихо каза детето, — можете да се качите и да пиете чай с мен и Мини.

Акация се усмихна и тази нейна усмивка докосна нещо, скрито много дълбоко в душата на Терон. И изкачвайки се нагоре по паянтовите стълби, усети такава лекота и умиротворение, каквито никога досега не беше изпитвал.

И много силно започваше да подозира, че това се дължи на Акация.

Горе беше по-светло. Слънчевата светлина се изливаше от една дупка на покрива в отсрещния край. Терон изчака, докато Акация се изкачи по стълбата. Мариса, усмихвайки се, му махна с ръка, сякаш бяха двама стари приятели, срещнали се в парка. Тя седеше на една бала сено, наместила до себе си куклата Мини. Обърната щайга играеше ролята на маса, а от другата страна имаше още една бала сено. Пред всяко място стоеше по един малък и нащърбен чаен прибор.

Акация коленичи пред момиченцето и го прегърна.

— Мариса, постъпи много лошо. Майка ти е много притеснена за теб. Както и всички в колонията.

— Но аз съм добре.

Акация отмести детето на една ръка разстояние.

— Скъпа, но ти знаеш колко е опасно да ходиш сама.

Мариса обърна единственото си голямо кафяво око към нея.

— Нищо лошо няма да се случи на останалите.

— Откъде знаеш? Нали точно сега много хора те търсят?

— Зная, защото Мини ми показва.

Акация погледна към Терон, стоящ встрани, а след това към куклата Мини.

— И какво ти показва тя?

— Нисичка жена с дълга рокля и красив конец. Тя каза, че ако аз дойда тук, вие двамата ще тръгнете да ме търсите. — И видяла изненаданото лице на Акация, Мариса се наведе към нея и достатъчно силно прошепна. — Нима не разбираш? Трябваше да го направя, за да ви дам повече време да останете заедно.

Акация предпазливо я погледна.

— За какво говориш?

Терон затаи дъх. Знаеше какъв ще е отговорът, преди още да го е чул. Още един знак? Или просто прекалено развито детско въображение?

Мариса лъчезарно се усмихна, съвсем по детски.

— Ще видите!

Въздухът се охлади и косъмчетата на тила му се изправиха преди Терон да успее да разпита детето по-подробно. Забравяйки за съдбата, предопределеността и всичко останало, той внимателно се доближи до отвора, през който можеше да се види цялото изгоряло село, след което тихо изруга.

— Мариса — с напрегнат глас проговори Кейси. — Терон ли те накара да кажеш това?

Аргонавтът бързо и тихо се приближи до нея, хвана я за ръката и я притисна към себе си.

— Имаме проблем — прошепна той тихо до ухото ѝ.

— Сега пък какво? — раздразнено попита Кейси.

— Три демона. Изглежда патрулират околността. — Лицето на Акация стана пепелно бледно. — Мисля, че търсят нечистокръвни с

надеждата, те да ги отведат до колонията.

— О, по дяволите! — прошепна тя.

— Акация, само не изпадай в паника! — рязко я разтърси Терон, усетил треперенето на тялото ѝ. Във виолетовите ѝ очи се четеше страх — очевидно си бе припомнила последната срещи ѝ наемниците на Аталанта.

Проклятие! Точно от това се страхуваше още от момента, в който Акация реши да тръгне на това глупаво приключение.

— Мога да се справя с демоните, но ти трябва да вземеш Мариса и да се скриете на безопасно място.

Кейси се огледа.

— И с тримата ли? Няма да можеш... Тогава в книжарницата...

— Не, мога! — бързо ѝ възрази той. — Тогава се безпокоях за теб. Вярвай ми, знай какво правя! Но ми трябва помощта ти.

— О, Боже! — Акация се отпусна в ръцете му и Терон си помисли, че тя всеки момент ще изгуби съзнание.

Хвана я по-здраво през кръста, внимателно ослушвайки се какво става отвън. Демоните приближаваха и времето им свършваше.

— Трябва да се вземеш в ръце, защото по-късно определено ще поискам да чуя подробно защо не те привличам.

Тя погледна към лицето му и тежко преглътна. И когато очите им се срещнаха, връзката, появила се още при първата им среща, прониза душата му. Той знаеше, че Кейси също го усеща. Знаеше също така, че ако нещо се случеше с нея, никога нямаше да бъде същия.

Тя кимна веднъж, втори път, след което се скри зад собствената си смелост, като зад доспехи.

— Не ми харесваш. — Но сама се вкопчи в тениската му, без да има намерение да се пусне.

— Лъжкиня! — прошепна той, преди да наклони глава и да завладее устните ѝ.

Целувката беше бърза и не толкова страстна, колкото на него му се искаше, но за повече нямаше време.

Аргонавтът свали кинжала от глезена си, разкопча кобура и го закрепил за глезена на Кейси. След това разтвори оръжието. Освен самото острие оръжието притежаваше два остри шипа, стърчащи настрани поддръжката.

— Вземи това. Дръж го ето така — сложи оръжието в ръката и намести пръстите ѝ около дръжката му. — Ако някой се промъкне покрай мен, това оръжие е идеално да се използва от близко разстояние. Нанеси удара така, откъм тялото си — показва ѝ той. — Шиповете ще разкъсат плътта, а острието ще довърши останалото. Това няма да убие демона, но добрият удар ще го извади от строя за известно време и ще ви даде възможност да избягате.

— Терон, аз...

— Нямаме време. — Сложи фенерчето в джоба ѝ, след което хвана Мариса и я побутна към Кейси. — Изчакай, докато изляза отпред. Тогава се спуснете по стълбата към задната страна и бягайте към гората през ручея. Опитайте се да се скриете. Аз ще ви намеря след това.

Трепереща, Акация прибра острието и го сложи в кобура на глезена си. След това взе изплашената Мариса и я притисна към гърдите си.

— Но как ще знаеш къде да ни намериш?

Терон прекоси стаята, но остана в сянката, наблюдавайки демоните навън, без да се показва. След което ѝ хвърли последен поглед.

— Ще те намеря, Акация. Обещавам ти!

— Терон...

Без да дочака отговора ѝ, воинът скочи от втория етаж и се приземи върху хладната земя. И трите демона се обърнаха към него, гледайки неочаквания гост със сияещи зелени очи, пълни с изненада.

— Ей, момчета! — извика им Терон и извади паразониума си. — Изглеждате така, сякаш малко сте се заблудили. Позволете ми да ви покажа пътя обратно към Ада!

ГЛАВА ОСЕМНАЙСТА

— Бягай! — Кейси пусна Мариса и я побутна към стълбата в задната страна на хамбара. Усещаше страха на детето, но за щастие, то не започна да я разпитва.

Кейси се спусна първа по стълбата, след което се обърна да ѝ помогне. Отвън се чуваше разяреното ръмжене на демоните, гласът на Терон и звукът на метал, срещащ плът.

Кейси инстинктивно искаше да излезе навън и да му помогне, но знаеше, че това е просто безполезно. Какво можеше да стори тя, което не можеше да направи той? Но, о Боже, ами ако той бъде убит, само защото тя настояваше да тръгне да търси Мариса?

„Дори не смей да мислиш за това!“

Акация си спомни как Терон се сражаваше с демоните в книжарницата ѝ.

„Той знае какво прави!“

Стиснала здраво ръката на Мариса, тя започна на пръсти да се промъква към задната част на хамбара. Един поглед навън беше достатъчен, за да види, че пътят им е свободен. На около тридесетина метра растяха редки храсталаци, които преминаваха в гъста гора, покриваща склона на хълма. Акация преценяваше, дали ще успеят да стигнат до храстите, преди да ги и бележат.

От предната част на сградата отново се разнесе грозно ръмжене, последвано от силен трясък. Мариса изкрещя, когато нечие тяло прелетя край тях и се приземи върху купчината сено и мръсотия.

Кейси хвана детето, притисна го към корема си, за да спре виковете му, като едновременно с това се отдръпна в сянката. Един бегъл поглед беше достатъчен, за да види, че летящото тяло беше на Терон, който веднага скочи на крака и се втурна отново в битката, сякаш полученият удар изобщо не го бе засегнал.

С лудо туптящо сърце Кейси взе Мариса в ръце и нареди:

— Обхвани ме с ръце и крака и се дръж здраво.

Момиченцето просто кимна, притискайки лице във врата ѝ. Акация пое дълбоко дъх, погледна зад вратата, за да се убеди, че пътят е чист, и побягна.

Прекосяха бързо поляната и почти бяха успели да стигнат до храстите, когато изневиделица пред тях се появи демон.

Кейси извика и рязко спря. Очите на приближаващото чудовище блестяха в зелено. То вдиша дълбоко и произнесе сами една дума.

— Ти.

Кейси бързо пусна Мариса на земята и застана пред детето защитавайки го с тялото си като с щит. С широко отворени очи и треперещи ръце, тя се протегна към ножа, прикрепен към глезена ѝ.

Демонът се усмихна, сякаш намираше всичко това за забавно.

— Ти не можеш да ме спреш, нечистокръвна. Аталанта те очаква.

В този момент Мариса закрепя толкова пронизително и силно, че и Кейси и чудовището трепнаха, а после застинаха. Момиченцето крещеше ли крещеше, докато Кейси най-накрая тръсна глава и измъкна ножа, който ѝ даде Терон, и го разтвори, както той ѝ показва.

Демонът се напрегна, готов да нападне.

Ръката на Кейси се стегна около дръжката на оръжието в очакване на врага. Но за секунда преди стълкновението, откъм гърба ѝ се появи Терон и се хвърли към демона.

И двамата се претърколиха по земята, сражавайки се в ръкопашен бой, като демонът използваше и зъбите си. Звярът надделя и натисна Терон към земята, притискайки го с огромния си крак, след което издаде мощно ръмжене.

Кейси бързо съобрази, че Терон сигурно е изпуснал оръжието си, връхлитайки върху врага си.

— Терон!

Аргонавтът я погледна точно в момента, в който тя му хвърли оръжието. Острието с шиповете падна на около тридесетина сантиметра от рамото му и макар и притиснат, ръката му светкавично го грабна. Острието проблесна под слънцето, преди да се заби в звяра и от него да избликне фонтан от кръв. Аргонавтът го отблъсна от себе си и с един удар го обезглави.

Кейси притискаше лицето на Мариса към себе си, за да не може детето да види случващото се.

Когато всичко свърши, Терон, покрит с пот и кръв, дишаше тежко, но, Слава Богу, беше жив. Направи крачка към нея, когато от предната част на хамбара се чу страшен рев. Аргонавтът пхна ножа обратно в ръката ѝ и силно я бутна към дърветата.

— Бягайте!

Тя не губи време във въпроси, а просто грабна детето и хукна да бяга, докато сърцето ѝ биеше лудо, а адреналинът в кръвта допълваше сили ѝ.

Краката ѝ туптяха, дробовете ѝ горяха, но тя не спираше да тича. Когато Мариса завика „Мини! Мини!“ във врата ѝ и протегна ръце към хамбара, Кейси просто я стисна по-здраво и продължи напред, без да спира. Не смяташе да се връща назад, още повече за глупавата кукла, която момиченцето остави в полуразрушения хамбар. Тичаше напред, заобикаляйки камъни и дървета, и не спря, докато звуците на битката не останаха далеч назад, а единственото, което се усещаше, беше ароматът на пирова гора, мъх и влага.

Кейси постави Мариса на земята и видя, че цялото лице на детето е обляно в сълзи. Момиченцето се сви около камъка. Утешението щеше да дойде по-късно. Сега Кейси трябваше да намери къде да се скрият.

Докато се опитваше да си поеме дъх, Кейси оглеждаше наоколо. Дърветата бяха огромни, но напред и вляво видя няколко големи камъни и скали, между които можеха да се скрият.

Акация отново взе детето на ръце.

— Хайде, Мариса, почти стигнахме.

Гладките камъни, с височината на човешки ръст бяха подредени в равна редица и слизаха надолу по склона. Между първите два камъка имаше цепнатина, достатъчно широка, за да може да се мине през нея. Изглежда, водеше към недрата на планината.

Кейси не понасяше затворените пространства, но ако трябваше да избира между влажната и тъмна пещера и онова, което можеше да се крие сред дърветата, изборът ѝ определено падаше върху пещерата. Пусна Мариса на земята и коленичи до нея.

— Тук съм, скъпа!

Мариса явно се колебаеше.

— Толкова е тъмна.

— Зная, но аз съм тук, с теб. — Мариса погледна назад, явно разколебана. Кейси хвана ръката ѝ. — Обещавам ти, че няма да допусна да ти се случи нещо лошо.

Изглежда отговорът на Кейси задоволи детето. И след още един бърз поглед тя коленичи и пропълзля през отвора, следвана от Кейси.

В началото тунелът се оказа не повече от метър висок и за щастие не толкова дълъг. След около десетина метра Кейси усети, че таванът стана по-висок, а разстоянието между стените — по-голямо. Извади от джоба си фенерчето, което ѝ даде Терон, включи го и изумено ахна, когато висящите от тавана сталактити заблестяха с цветовете на дъгата.

Кръглото помещение се оказа достатъчно голямо, за да може да се изправи, без да удари главата си в грамадните, наподобяващи огромни зъби пещерни образувания. До голямо то помещение имаше по-малко, към което също нямаше друг достъп. И за щастие, освен няколкото буболечки, за които Кейси не искаше да си спомня, и двете зали бяха пуси.

Хвана Мариса за ръката и я поведе към далечния ъгъл на малкото помещение, така че ако някой проникнеше в пещерата, да не може лесно да ги види. Загърна плътно якето си около детето, седна на пода и го придърпа в прегръдките си.

Мариса подсмръкна и се притисна още по-силно към нея.

— Мъчно ми е за Мини — прошепна тя.

— Зная, скъпа — Кейси я погали по главата.

— Можем ли да се върнем за нея?

— Не можем, Мариса, опасно е.

— Кейси — прошепна момиченцето е тишината, — теб страх ли те е?

Акация замълча нерешително, след което кимна, усещайки как сълзите ѝ напират.

— Не се страхувай! Терон ще дойде за нас.

Кейси нервно въздъхна и си помисли колко бързо се промениха нещата. Преди няколко часа тя си мечтаеше да се окаже колкото е възможно по-далеч от Терон, а сега се молеше Мариса да не греши.

В момента, в който изгаси двигателя и махна шлема си, Ник усети зловонието на смъртта. Домът на Кейси беше потънал в тъмнина, но още на прага му Ник знаеше какво ще види вътре.

Усещайки симптомите на гаденето, той обиколи къщата и видя, че вратата на задния вход е разбита и едва се държи на пантите си. В кухнята всичко беше чисто и прибрано, но дори оттук можеше да подуши онова, което лежеше вътре.

Насили се да продължи, трачайки с ботите си по пода. Когато стигна до вратата, водеща в гостната, спря и преглътна буцата в гърлото си.

Диванът беше разкъсан и преобърнат, а ниската масичка за кафе се беше превърнала в купчина трески. Книги и счупени дреболии се търкаляха по пода и сред целия този безпорядък лежеше безжизненото тяло на любовницата му.

— По дяволите, Дейна!

Отпусна се на колене до нея, оглеждайки това, което беше останало от нея. Дейна гледаше към тавана с широко отворени разфокусирани очи, а цялото ѝ лице бе в отоци и кръв. Единият ѝ крак беше извит под странен ъгъл, а костта бе пробила не само кожата, но и дънките. Цялото ѝ тяло беше в кървави драскотини. Но най-отвратителното, онова, което Ник заподозря още щом приближи вратата, се потвърди. В гърдите на Дейна зееше дупка — точно там, където по-рано бе туптяло сърцето ѝ.

Прикри устни с ръка, затвори очи и започна да се ругае за постъпката си от онази нощ. Беше усетил смъртта ѝ, но не направи нищо, за да я защити. Само ако я беше откарал в колонията, ако беше по-настоятелен... По дяволите, ако само беше отворил очи и се бе вслушал в нея, сега тя щеше да е все още жива.

Ама че глупости! Тя е мъртва и ти не можеш да направиш нищо повече.

Ник отвори очи и се втренчи в Дейна. Краят на връзката им бе настъпил, но по някакъв начин тя все още му беше прекалено близка. Може би много повече, от който и да е друг в живота му. Тя го разбираше, както него самия, така и неговите потребности, и никога не каза „не“. Дори когато Ник се държеше като шибан извратеняк. И как ѝ се отплати? С това.

Тя го обвини, че има комплексите на Бог. И Ник знаеше, че Дейна е права. Но дори Бог не можеше да бъде прецакан така. Мобилният телефон в джоба му завибрира.

— Какво? — отговори той.

— Ник, Хелън е. Имаме проблем.

Той бавно се изправи, усещайки потръпването в шибаните белези на гърба си.

— Какво стана?

— Тази сутрин Мариса изчезна. Търсят я. Но жената, която ти доведе вчера при нас, Кейси — те двамата с Аргонавта същи тръгнаха да я търсят. И никой не ги е виждал повече.

Ник стисна по-здраво телефона.

— Мамка му!

— Зная, извинявай. Но не можах да я спра.

— Връщам се обратно.

— А какво стана с Дейна?

Ник отново погледна към бившата си любовница и се помъчи да зарови по-надълбоко чувствата си, както правеше винаги, когато някой от сънародниците му беше убит. Мъката от нейната загуба щеше да е по-голяма, отколкото на останалите, но той беше наполовина Аргонавт и неговата тъмна страна скоро щеше да надделее.

— Намерих я.

— Тя...

— Пригответи огньовете, Хелън.

Ник затвори телефона в момента, в който тя заплака.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСТА

Кейси изгуби представа за времето и не знаеше от кога с Мариса се криеха в пещерата. Но беше сигурна в едно — навън отдавна е паднал мрак. Трябва да са прекарали най-малко шест часа в тази пещера, а от Терон нямаше ни вест, ни кост.

Кейси си представяше всички ужасни неща, които биха могли да му се случат. Мислеше колко ли страда той, докато те се крият тук, но не можа да се застави да излезе и да провери. Воинът я помоли да стоят в скривалището. И всеки път, когато на Акация ѝ се искаше да игнорира заповедите му, си спомняше вчерашното предупреждение на Мариса: „С теб те ще постъпят много по-лошо“.

Защото точно с нея? Когато бягаха от плевнята и демонът се появи пред тях, той се държеше така, сякаш я познаваше. Замисли се, че дори онези твари в книжарницата ѝ, с които Терон се сражава, и те се държаха така, сякаш я познаваха. Но как е възможно това? И какво означаваше?

Дочула драскащ звук в тунела, Кейси посегна към фенерчето на земята до нея. Макар че преди няколко часа го изключи, за да запази батериите му, сега трябваше да види кой идва при тях. С треперещи ръце Акация хвана ножа, придвижвайки се пипнешком напред. Но каквото и да идваше при тях, явно беше голямо. От ниския проход се чуваше сумтене и триене в стените. Кейси не се осмели да включи светлината, а просто насочи оръжието напред, надявайки се, че го държеше в правилната посока.

Шумът стихна. Кейси се страхуваше, че шумното туптене на сърцето ѝ ще издаде скривалището ѝ. Който или каквото беше минало през тунела се изправи, и си пое дъх.

— Гледай да не ме порежеш, Акация.

— Терон!

Кейси хвърли ножа и фенерчето, и се хвърли към гласа му.

Аргонавтът я пое в силните си ръце и я притисна към гърдите си. Кейси сподави риданията си — никога през живота си не се бе радвала

така на някого.

Терон се засмя, докато звукът вибрираше в гърдите му и Акация го усети с цялото си тяло — чак до пръстите на краката си.

— Липсвах ли ти, мели? — прошепна той в косите ѝ.

О, Господи! Звукът на гласа му бе музика за ушите ѝ. Акация се вкопчи във влажната му тениска.

— Минаха няколко часа.

— Къде е Мариса?

— Най-накрая заспа. Боже! Как ни намери?

Силната му ръка я погали по косата.

— Казах ти, че винаги мога да те намеря.

Акация не разбра какво имаше предвид Терон, но точно сега нямаше желание да пита. Просто притисна лице към широките му гърди, радвайки се, че е при нея.

— Терон, аз бях толкова... — Не искаше да каже „притеснена“, за да не прозвучи като слабачка. Каквато всъщност си беше. Безумно се вълнуваше за него. Лекичко поклати глава.

— Какво има? Нали ти казах, че аз това правя.

Правел! Той какво, очаквал е, че тя няма да е притеснена, когато чудовище, сякаш излязло от романите на Стивън Кинг е тръгнало след тях? Да бе, точно така!

— Нямаше те толкова дълго. Мислех, че...

— Изпратих ги обратно в Ада, скоро, след като ти и детето избягахте. Не трябваше да се вълнуваш.

Скоро? Кейси се отдръпна от гърдите му и вдигна глава нагоре, опитвайки се да види лицето му. За щастие на Терон, в пещерата беше прекалено тъмно.

— Скоро ли? А какво, по дяволите, прави след това? Ходи на педикюр ли?

— Изчаквах. Искях да се убедя, че няма други демони — отвърна Терон.

И точно в тази секунда, вълнението и щастието се отдръпнаха и на тяхно място се появи гневът.

— Искаш да кажеш, че през последните шест часа, докато си седях тук, представяйки си как онези твари са те разкъсали ни парчета, ти просто ей така си стоял там и си чакал? — Ама че кретен! — Много ти благодаря!

И Кейси с всичка сила го ритна по крака, след което се обърна на пети и се отправи, както тя се надяваше към малката зала. Трябваше да разчита само на късмета си, за да не си блъсне главата в стената.

Терон я хвана, преди да успее да направи и три крачки. Обви ръце около талията ѝ и я повдигна от земята, докато тя риташе с крака.

— Свали ме долу! — изсъска му тя, стараейки се да не събуди Мариса. — Достатъчно са ме опипвали за един ден.

— Дръж се, мели — отвърна Терон и я премести така, че да не може да го ритне в слабините и притисна ръцете ѝ със своите Кейси продължаваше да се мята, макар че осъзнаваше безполезността на действията си. Дори ако беше здрава, Терон бе и пъти по-силен от нея. А сега страхът, изтощението и болестта в тялото ѝ я бяха превърнали в стръкче трева, люлеещо се на вятъра. — Ако мислех, че е безопасно, щях да дойда по-рано.

— Ще ти дам съвет: тук за теб не е безопасно, така че изчезвай, откъдето си дошъл.

Той разхлаби захвата си, но все още я държеше здраво.

— Мели!

Дяволите да го вземат! Защо тази глупава дума превръщаше вътрешностите ѝ в желе? Особено, когато Терон я произнасяше толкова нежно?

Акация спря да се съпротивлява. И прехапа устни, за да не се разреве като малко момиченце.

— Ти нямаш представа, какво преживях.

— Ш-ш-шт — той отслаби хватката си и я обърна с лице към него. — Ах тази тъмнина...

Терон толкова нежно отметна косата от лицето ѝ, че Акация се зарадва, че в този момент не можеше да види очите му. Вече два пъти спасяваше живота ѝ и макар че тя изобщо не го разбираше, започваше да подозира правотата му. Предопределението или съдбата, в които Кейси не вярваше и не искаше да повярва, сякаш ги тласкаха един към друг.

Единственият въпрос беше, защо?

— Всичко вече свърши, мели.

— За теб — прошепна тя. Слава Богу, че тук бе тъмно. — Но тези твари... Кажи ми истината, Терон. Те търсят мен, нали?

И когато той просто я прегърна по-силно, без да отговори, Кейси разбра, че е права. По някаква причина демоните търсеха точно нея. И тя подозираше, че това е свързано с неизвестния ѝ досега баща и светът, толкова чужд за нея, колкото и Китай, например.

— Какво стана с фенерчето, което ти дадох? — попита Терон.

Кейси усети как той се опитва да смени темата, но беше твърде уморена, за да настоява. Хвана се за едната му ръката, когато той отпусна своите — не защото искаше, а тъй като опасността да падне по дупе бе много голяма и имаше нужда от опора.

— Изпуснах го някъде.

По каменния под се разнесоха тежки стъпки. След няколко секунди лъч светлина прониза мрака. Терон огледа пещерата, обикаляйки с фенерчето стените.

Кейси посочи към по-малкото помещение и тихо каза:

— Мариса спи там. Дадох ѝ якето си.

Терон насочи светлината натам.

— Това е добре. Навън сега е тъмно. Нека да поспи до утре, а след като се събуди, ще тръгнем към колонията. — Обърна се и вдигна нещо от земята зад него. Мини.

И това просто ѝ дойде в повече. Убийството на тримата демони, които искаха нея, явно му се е сторило малко. О, да! И той, Терон, лидерът на Аргонавтите, потомъкът на Херкулес, най-великият герой сред героите в историята, се е втурнал да спасява глупавата кукла, за да може след това да я донесе на момиченцето, толкова нещастно от загубата ѝ!

Кейси седна на пода и се подпря на стената, докато гневно бършеше сълзите си. Върху лицето на аргонавта се изписа тревога и Акация съжали, че батериите на фенерчето не се бяха разрешили много преди това. Не се нуждаеше от съжалението му. Тя така и така усещаше, как се влюбва в него.

Герой! Страхотно! От всичките извършени от нея глупости, тази спокойно можеше да оглави списъка им. Да забрави, че принадлежат към различни светове. Да забрави, че е болна и изглежда няма да оздравее. Дори ако бяха поставени наравно, Кейси никога не би била достойна за Терон. Беше видяла отвращението върху лицето му, когато разбра, че е човек. И сега, знаейки какво се случило с баща му, чудесно го разбираше.

— Не плачи, мели. — Той седна до нея и я придърпа в скута си.

Искаше да се отдръпне, но имаше ли смисъл? И без това беше твърде слаба, за да се съпротивлява.

— Не мога да те гледам тъжна.

— Не плача заради теб, глупак такъв. — Тя избърса сълзите си и го удари с юмрук по рамото с остатъците от последните си жалки сили. — Аз съм просто... уморена.

Той изключи фенерчето и го сложи на пода до бедрото си. В тишината Кейси чуваше единствено равномерния ритъм на сърцето му.

— Ти добре се справи там, мели. И отново ме спаси. По-добре моите събратя да не узнават за това, защото ще ме изритат по задните части и ще приемат теб за Аргонавт.

Кейси въздъхна и се разхлаби в обятията му. Боже, толкова добре се чувстваше в прегръдките му. Толкова бе топло и правилно. Въпреки че Терон целият беше в пот и... други течности, за които не искаше да мисли точно сега.

— Мразя тези твари.

Той прокара пръсти през косата ѝ и я привлече към себе си, принуждавайки я да се притисне към рамото му.

— Ние всички ги мразим.

В настъпилата тишина Кейси зададе въпроса, който я измъчваше още от времето на нападението в книжарницата ѝ.

— Защо не използвате огнестрелно оръжие?

— В битката ли?

— Да.

— Всичко опитахме. Куршумите просто отскачат от демоните. Докато острието чудесно разрязва плътта им и им нанася повече вреди. Макар че Титус, един от моите Аргонавтите, постоянно изпробва в битките нови оръжия.

Интересно.

— Коя я тази Аталанта?

Ръката му в косите ѝ замръзна.

— Откъде знаеш за нея?

— Демонът, който ни пресрещна, спомена за нея. Каза: „Аталанта отдавна те чака!“

Мълчанието на Терон започваше да я дразни и точно когато се канеше да вдигне глава и да попита какво крие, той заговори:

— Тя е продала душата си на Хадес в замяна на безсмъртие и власт над демоните. Аталанта винаги е смятала, че не са я приели в редиците на Аргонавтите, само защото е жена.

— Тя е била сред онези петдесет и пет героя на борда на „Арго“?

— Съдейки по записаното, да.

— И нея какво? Изгонили ли са я?

— Възможно е. Преди три хиляди години към жените са се отнасяли по различен начин. Дори и да бъдат избрани за Аргонавти, те все пак си остават по-слаби от мъжете. Затова от всяко семейство на пазители, избраните обикновено са момчета.

— Една жена може да бъде президент и да служи в армията, но не може да се сражава. Предполагам, че този сексизъм не признава граници, а?

Смехът на Терон докосна всичките ѝ нервни окончания.

— Акация, струва ми се, че ти не разбра добре. Гинайки — това са майките, съпругите, дъщерите. От жените зависи разцветът на нашата раса. Нито един андрас със здрав ум, не би позволил на своята единствена половинка да служи при Аргонавтите. И нито един Аргонавт никога няма да допусне своята възлюбена на бойното поле.

— А Аталанта имала ли е възлюбен?

Терон се размърда под нея, намествайки по-добре дупето и в скута си. На Кейси ѝ се стори, че сякаш усети допира на вече будения му член до бедрото си. Но това не може да е истина, нали? Той би трябвало да е напълно изтощен от битката и освен това водеха разговор, който изобщо не предразполагани към такива сексуални искри.

— Някои твърдят, че е имала. Баща ѝ мечтаел да я омъжи, но Аталанта е отказала. И затова таткото, желаейки да надвие упоритата си дъщеря, решил да устрои състезание по надбягване. Този, който успеел да я надбяга, щял да получи ръката ѝ. Успял да го направи само Хипомен и те в крайна сметка се оженили. Но мнозина смятат, че не са били сродни души.

— И защо не?

— Защото за целия си живот, Аргонавтът получава любовта само веднъж. Както ти разказах, това е наказанието, измислено от Хера и Лахезис, една от мойрите. Не е тайна, че Херкулес е имал невероятен сексуален апетит. Той е съблазнявал мъже, жени, богове и смъртни, без

да се интересува от последствията. Когато Зевс подарил Арголея на наследниците на Херкулес и на наследниците на другите Аргонавти, Хера направила всичко, за да повлияе върху съдбите им.

— Като им е дала сродна душа? Повече прилича на благословия.

— Давайки им само една-единствена сродна душа, мели. При това такава, каквато сам не би избрал нито един Аргонавт. А най-лошото е, че за да намери сродната си душа, Аргонавтът трябва да се обърне към човешката си половина, а нас не са ни обучавали на това.

— Но защо? Не разбирам.

Терон тежко въздъхна.

— Защото, когато се събудят емоциите, те пречат на изпълнението на нашите задължения. Нашата божествена част... Да го кажем така: Нашата божествена част не прави голяма разлика между правилно и неправилно. Тя не разбира такива понятия като съвест и безкористност. Ние не се молим на дванадесетте олимпийски богове. За нас те са само паднали ангели, отвърнали се от Създателя си поради своя егоизъм. Боговете не разбират истинските чувства — любов, омраза, саможертва това са все емоции, които те никога не са изпитвали. Не и техния истински и чист вид. И като ги потиснем, ние се избавяме от онова, което ни прави слаби и уязвими. Рядкост са Аргонавтите, открили в себе си човешката страна и продължаващи да бъдат Аргонавти. Затова повечето от тях никога не намират своята единствена сродна половина.

Кейси намръщено разсъждаваше върху думите на Терон. Тя е човек. Точно това, което той мрази и явно презира. Нима съдбата напук не му е пробутала смъртна за възлюбена?

Въпросите накараха главата ѝ да забучи. Нима наистина беше повярвала на историята му? Кейси леко тръсна глава и се съсредоточи върху разговора им.

— Но Аталанта е срещнала сродната си половинка, нали? И това не е бил Хипомен?

— Не. Мнозина смятат, че нейната сродна душа е бил Мелеагър — гръцки принц и свиреп воин, избил много хора, за да привлече вниманието на красавицата. По непонятни причини тя му отказва, след което става прекалено късно и той бива убит. След това, години наред тя живее като в мъгла — велик воин, но без сърце. В края на краищата, баща ѝ с измама я омъжва за Хипомен, но тя не го е обичала. И след

това го убила. Може би отчаянието, обхванало Аталанта след смъртта на двамата мъже, е разпалило гнева ѝ, когато не са я включили в редиците на Аргонавтите. И може би точно това е причината, да сключи този договор с Хадес.

— А ако Аргонавтът така и не срещне своята единствена?

— Остава си такъв, какъвто е бил и преди — жива, дишаща машина за убийства, признаваща единствено чест и дълг.

Терон толкова безстрастно описа себе си, че по гърба на Кейси пробяга тръпка. Това обясняваше много от действията му. Тя си спомни как ги видя заедно с баща му.

— Ами деца?

Той сви рамене.

— Да, възможно е. Дори се насърчава един Аргонавт да има деца извън брака. В края на краищата боговете и сега се придържат към мотото „*Плодете се и се размножавайте!*“, без да обръщат внимание на пречките. Това мислене е било мултиплицирано в гените ни в десетократен размер. Секс за удоволствие... или секс за създаване на потомство, ако за една гинейки времето е подходящо. Свободният Аргонавт никога няма да се привърже емоционално към децата си. Между тях няма нищо общо.

Този тип мъж, който описваше Терон, нямаше нищо общо с мъжа, когото тя познаваше. Кейси беше усетила нежността му още онази нощ в дома си, когато не знаеше кой е той. Със сигурност един Аргонавт, който още от самото начало се обръщаше към нея с „любима“, не можеше да бъде толкова безсърдечен.

И тогава в главата ѝ се завъртя една мисъл, от която стомахът ѝ се сви и чак ѝ призля.

— Ти имаш ли деца?

— Не.

— Но ти каза, че...

— Моят баща беше един от щастливците, мели — Аргонавт, който е намерил своята половинка. За разлика от моите Аргонавти, и аз израснах сред любящи родители. И ако аз имам деца, то те ще бъдат само от гинайката, която ще е моята сродна душа.

Кейси облекчено въздъхна. А всъщност не можеше да обвини дори на себе си, защото отговорът му толкова много я зарадва. По причини, над които не искаше да се замисля, не можеше да понесе

мисълта Терон да е в нечий други женски обятия. Поне не и сега, докато Акация седеше върху коленете му, а той я галеше по гърба — бавно и чувствено, докато не ѝ се прииска да си отхапе от него.

Спомни си думите, които Терон каза по пътеката.

И добре, че бе тъмно, за да не може да види как Кейси се изчервява, преди да започне неуверено:

— Хм... за това, което каза, че има един-единствен начин да се разбере, дали това е сродната ти душа... Предполагам, че ти доста си го практикувал, докато си я търсил?

Терон отново се размърда под нея, и... о, да! Този път нямаше грешка, защото с бедрото си усети ерекцията му. Кожата ѝ потръпна и Кейси си спомни за еротичното му докосване на дивана онази нощ в дома ѝ. И ако тя леко се обърне и преметне крак върху бедрото му, то ще може да седне точно върху твърдия му като стомана възбуден член и да се притисне към него с онова свое място, което също толкова много го желаше.

— Нямаше причина да търся нищо — отвърна Терон тихо. — До този момент.

Сърчицето на Кейси подскочи и в тишината на пещерата той сигурно го беше чул.

— Защо? — попита тя, стъпвайки на опасна пътечка.

— Защото още не те бях срещнал. И изобщо нямаше да ми дойде на ум да търся сродната си душа сред смъртните.

О, Боже! Той наистина ли каза това, което тя чу? Добре де, ако пропуснем онази част за сродната душа, нима е възможно никога досега да не е спал със смъртна жена?

Кръвта ѝ кипна. Този воин беше на повече от двеста години и излъчваше такава сексуална енергия, че би заставил и най-безстрастната жена да се хвърли в краката му и да свали всичките си дрехи, стига просто да я повика с пръст. И съдейки по своите спомени, тя направи точно това. Кое то свидетелстваше за неговия голям опит в сексигрите. Но самата мисъл, че той го беше правил единствено с жени от своята раса, а не със смъртни... о, да! Това просто я наелектризира. Дивото и необуздало желание я обхвана цялата. Излизаше, че това беше едно съвсем ново усещане за него, също както и за нея.

Сладка болка запулсира в тялото ѝ и се събра между бедрата ѝ. Наложиха се да ги стисне, за да не простене.

Интересно, какъв любовник ще се окаже? Твърд, горещ и възискателен — тя беше сигурна в това. Щеше ли да бъде достатъчно силна, за да го приеме? И нямаше ли да ѝ бъде все едно, когато той приключеше нея?

Страстни видения се завъртяха в главата ѝ — ето, устните му са върху нейните, а телата им — сплетени. Тя лежи на дивана, а той — надвесен над нея, се готви да нахлуе в тялото ѝ.

Ръката, галеща гърба ѝ, се плъзна върху бедрото. По кожата на Акация пробягваха тръпки, и тя можеше да мисли само за това, колко добре би се почувствала, ако можеше да усети ръката му с голата си кожа.

— Чувам как тупка сърцето ти — прошепна Терон в тишината.

О, нима? Кейси трябваше да захапе устната си, когато той започна бавно да прокарва връхчетата на пръстите си по бедрото ѝ.

— Добре ли си?

Не, не се чувстваше добре. Беше изтощена и слаба. Към болестта се прибавяше и фактът, че не беше яла от два дни. Имаше чувството, че може просто да спи цял месец и пак да не ѝ стане по-добре. Но в тази минута нищо нямаше значение. Цялата ѝ енергия бе фокусирана върху това, което правеха изкусните пръстите на Терон с тялото ѝ само с леки докосвания.

— Акация?

Топлият му дъх докосна лицето ѝ, показвайки на Кейси, че той е много по-близо, отколкото си мислеше. Само едно леко движение и тя ще може да завладее устните му. Палците му се придвижиха по-нагоре и почти докоснаха лоното ѝ. Кейси задържа дъх и застина.

— Страх ли те е от мен? — попита той.

Милиметър. Трябваше да се наклони напред само един милиметър и щеше да го целуне.

— Какво казва то? — прошепна тя.

— Какво казва кое?

— Сърцето ми.

Дъхът му отново докосна лицето ѝ, докато пръстите му влудяващо бавно се плъзнаха нагоре към гърдите ѝ. След това ръката му легна точно над сърцето ѝ.

— Надявам се същото, което казва и моето.

Кейси преглътна с труд. И разбра, че няма път назад.

— А ти имаш ли сърце, Терон?

— Мислех, че нямам — дрезгаво отвърна воинът. — Но сега не съм толкова сигурен. — Аргонавтът застина, едва докосвайки устните ѝ със своите, плъзна ръка към рамото ѝ. — Целуни ме, мели, целуни ме както тогава...

Кейси не го остави да довърши. Притисна устните си към неговите и го зацелува така, че усети главозамайване. Инстинктивно се притисна към гърдите му, обгърна врата му и отмести от лицето му падналите кичури коса. Терон се напрегна, преплете ръце с нейните и я придърпа по-плътно към тялото си.

От устните му се откъсна стон. Леко наклони глава и промени ъгъла на целувката, прокара език по устните ѝ и я призова да го пусне. За секунда Кейси се запита дали не прави грешка. Но когато Терон я притисна към слабините си, простена и се предаде, инстинктивно отваряйки се срещу него, пускайки го дълбоко в себе си. С един замах Акация отхвърли всички колебания и се съсредоточи върху невероятното удоволствие, което ѝ даряваше Терон и колко добре се чувстваше тя от това.

Усещаше ласките му не просто с кожата и тялото си, а и с душата си. Наклони глава и прокара език по неговия. Връзката между тях, която Терон беше почувствал от самото начало, пламна с нова сила. Доволно ръмжене се изтръгна от гърдите му, но това само усили жаждата ѝ. Акация обхвана с длани лицето му, задълбочавайки целувката им и усети как тялото му се напрегна под нейното. Желанието им просто литна неудържимо нагоре.

— Мели — прошепна Терон в устните ѝ. — Мечтаех да те докосна пак така.

Мечтал? О, Боже! Кейси бързо изгуби контрол, но не ѝ пукаше. Устните му се преместиха към ухото ѝ, леко хапейки по пътя си. Горещото му дишане пареше кожата ѝ и заставяше тялото ѝ да трепери, а онова местенце между краката ѝ да се свива. Наклони глава, все още придържаща лицето му с ръце, даде му достъп до гърлото си и му позволи да я ласкае така, както той иска, наслаждавайки се на всеки допир, леко близване или засмукване.

Двамата съвсем забравиха за времето и обстоятелствата, принудили ги да се скрият в тази пещера — те просто бяха без значение. Кейси можеше да се съсредоточи единствено върху това, да

свали дрехите, разделящи телата им и да гали голата му кожа дотогава, докато Терон не изгуби контрол и не я изпълни със своята жар.

Аргонавтът не преставаше да покрива с целувки врата на Акация, докато пръстите му повдигаха ризата ѝ нагоре и се плъзгаха върху голата кожа на корема ѝ. Кейси мигновено се напрегна, обърна се и отново завладя устните на Терон. От гърдите ѝ се откъсна дрезгав стон, когато пръстите му докоснаха връхчетата на покритите ѝ с коприна гърди.

Акация се размърда върху бедрата му, плъзна крак върху неговите и седна в скута му. Продължавайки с една ръка да дразни връхчетата на гърдите ѝ, Терон плъзна другата към бедрата ѝ, придърпа я по-напред и я намести точно върху възбудения си член, след което започна да се отърква точно там, където тя го искаше най-много.

— Мели! — Гласът на Терон звучеше почти отчаяно, докато устните му безчинстваха върху нейните. Преди Акация да се опомни, той вече беше разкопчал дънките ѝ и плъзнал пръсти между влажните ѝ къдрици. — Искам да усетя как свършваш.

Кейси го прегърна по-силно, стеноейки от удоволствие във врата му. Затвори очи и лекичко се надигна, за да му осигури по-голям достъп. Пръстът на Терон се плъзна по-надолу, докато устните му не се отделяха от гърлото ѝ — воинът отново започна да ближе и засмуква нежната ѝ кожа. И само след миг, удоволствието просто я взриви. Кейси потръпна бурно още при първото докосване. Достатъчно беше само Терон да плъзне пръсти между нежните ѝ гънки и сякаш електрически разряд мина през лоното на Акация и продължи към всяка клетки на тялото ѝ.

Той се усмихна срещу врата ѝ, забавяйки ласките си, но продължи да я дразни и измъчва с леки докосвания.

— О, Богове, какво удоволствие ми достави!

Гърдите ѝ бурно се повдигаха и отпускаха, докато Акация се опитваше да си поеме дъх. Би трябвало да е притеснена. Никога не беше свършвала толкова бързо, след толкова малка стимулация. Изглежда, че този мъж, Аргонавт или не, имаше странна власт над нея.

— Само не се възгордявай!

Терон отново се разсмя и ниският, дрезгав звук сякаш я стопли отвътре. По същия начин, по който го направиха отново и устните му,

плъзгайки се по гърлото към ухото ѝ и след това спряха върху нейните.

Без да изважда ръце от дънките ѝ, Терон я хвана за дупето и я притегли напред, докато Кейси не се усети допряна до възбудения му член. Задълбочи целувката и в тишината тя чу сърцето му да тупти в един и същи ритъм с нейното.

Да, той наистина имаше сърце. Ако Терон просто искаше да постигне своето, то нямаше да ѝ достави такова удоволствие. Дори сега, след оргазма, докато Кейси се усещаше обезсилена и удовлетворена, Аргонавтът лесно можеше да я свали по гръб и да си вземе своето, без да чуе и думичка против. И той го знаеше. Но не постъпи така. Вместо това продължи бавно и нежно да я целува, желаейки да удължи момента. Така, сякаш държеше на нея.

Кейси посегна към копчетата на панталона му, осъзнавайки, че има намерение да го приеме толкова дълбоко в тялото си, колкото пожелаеше партньорът ѝ. И не защото искаше да разбере дали бяха предназначени един за друг, а просто защото и тя го желаше. Още от онази първа среща.

— Да, мели — измърка Терон. — Докосни ме! Искам да усетя ръцете ти върху мен. Така, както ти желаеш.

Пулсът ѝ се ускори, докато желанието стисна гърлото ѝ. И тъкмо когато Акация се канеше да бръкне в панталона му и да вземе нещата в свои ръце, зад себе си чу глас:

— Кейси? Къде си?

Кейси застина. Здравият ѝ разум се завърна и тя се почувства като хванат в крачка тийнейджър — скочи от скута на Терон и бързо оправи дрехите си. Лицето ѝ гореше и изпитваше срам, че толкова лесно успя да забрави, че не са сами.

И, Слава на небесата, че беше тъмно!

Цялата почервеняла, Кейси бързо се изправи на крака, но рязкото движение я накара да се олюлее. Терон я сграбчи отзад в ръцете си и я задържа. Войнът се движеше безмълвно като сянка и Кейси дори не го беше чула.

— Кейси? — отново извика Мариса, но вече с изплашен глас.

— Тук съм, скъпа. — Протегнала ръце напред, Кейси тръгна към звука на гласа ѝ и не спря, докато не я притисна в прегръдките си. — Всичко е наред. Вече всичко е наред.

Мариса набута куклата в ръцете ѝ.

— Погледни! Мини ни е намерила!

Акация коленичи пред детето.

— Зная, слънце. Терон я донесе.

— Той тук ли е?

В противоположния край на пещерата светна лъч. Ярката светлина за миг я ослепи, но след това очите ѝ привикнаха и тя видя стоящия отсреща Терон — мрачния и сексуален герой, от чието тяло преди няколко минути Акация едва не смъкна всички дрехи.

Отново се изчерви и отмести поглед към Мариса. Момиченцето доволно се усмихваше, местейки поглед от Терон към Акация и обратно. „Дали е възможно детето да се досеща с какво се занимавахме двамата тук преди малко?“

— Казах ти, че той ще дойде за теб — каза Мариса и побутна Кейси по рамото. — Онази възрастна жена с края ми каза.

Кейси се намръщи.

— Виждала ли си я преди?

Мариса кимна.

Ами ако момиченцето говореше за Лахезис? Мойрата, която плете нишката на живота? Да предположим, че Акация повярва на всичките тези митологически неща и ако Мариса наш тина вижда в бъдещето, може би детето щеше да знае отговора на въпроса, измъчващ Терон. И дали им е предназначено да бъдат заедно...

Кейси взе ръчичките на детето в своите.

— Мариса, мила... Какво още ти разказа жената с нишката?

Мариса я погледна със замъглено кафяво око.

— За теб ли?

Кейси поклати глава.

— Не. За нас. За мен и Терон.

Мариса се втренчи в Кейси и точно когато тя се канеше да махне пред лицето му, за да го извади от транса, зеницата на момиченцето се разшири и запълни почти целия ирис. Сякаш в окото на детето, по средата на бялото, беше зейнала черна дупка.

— Тя каза, че ти ще видиш Тартар. И причината да отидеш там е Терон.

ГЛАВА ДВАЙСТА

Изадора подскочи, дочувайки рязко почукване по стъклото.

Почти полунощ. Последният страж на принцесата, Грифон, стоеше на пост и говореше с всички, които минаваха покрай него. Предния път, когато Изадора крадешком го погледна, той без задръжки флиртуваше с прислужницата от кухнята — млада девойка около тридесетте, която ѝ донесе вечерята.

Изадора дочу смеха ѝ и надникна през вратата. Замисли се за начина, по който огромният светлокос Аргонавт намотаваше рижия кичур на гинайката на пръста си и я гледаше с дяволски блясък в очите. И как тя се поддаде на очарованието му, още преди той да отвори красивата си уста и да започне да шепне нещо на ухото ѝ.

Нещо в света на Изадора беше ужасно сбъркано. Най-силните и смели мъже бяха Аргонавтите. Освен това те бяха и най-привлекателните и опасните — във всеки един смисъл. О, до нея също бяха достигнали слухове за техните сексуални апетити и начинът, по който гинайките се хвърляха в краката им, но и никога не бе била свидетелка на нещо подобно.

Но сега? О, Богове! Сексуалният жар, който се вихреше около двойката проникваше в стаята дори при затворени врати.

Нима Терон реагираше по същия начин на другите гинайки. И това ли трябва да очаква Изадора, когато се оженят? Да флиртува и да се среща и с други жени? Знаеше, че не е във възможностите ѝ да го удовлетвори. А може би точно в този момент той е с друга гинайка?

Удивително, но тази мисъл изобщо не я разтревожи. Напротив, дори ѝ даде надежда. Защото, ако той си има друга, съществуваше възможност да откаже да се ожени за нея.

Леко намръщена, тя погледна към вратата. Спомни си за начина, по който Грифон беше докоснал онова момиче. Иза беше видяла подобно желание, изписано върху мъжко лице — когато влезе в стриптийз клуба, за да търси сестра си.

Кожата ѝ настръхна, когато си спомни за посетителите в онова долнопробно заведение. Що за мъж би отишъл там? В клуба имаше изобилие от грубияни — няколко мъже в костюми и цяла групичка младежи, явно колежани, които се веселяха. Но имаше един мъж, който Изадора не можеше да забрави и който я беше шокирал — светлокосият гигант с белезите, с когото Акация спря да поговори.

Кой беше той? Откъде се познаваха? И защо той толкова напрегнато се взираше в Акация?

Чукането по стъклото се повтори и тя обърна глава. Погледна към тъмния прозорец, но не видя нищо. След миг обаче, само дето не подскочи, когато нещо твърдо се блъсна в него.

Иза бавно се изправи, прокара ръце по бедрата си и се отправи към тъмния прозорец. В стъклото видя отражението на собственото си бледо и отслабнало лице. Игнорира го и погледна натам, където в далечината сияеха огньовете на града. Присви очи, но не видя нищо необичайно.

— Иза, красива си в червено.

Тя толкова бързо се обърна, че почти загуби равновесие.

Орфей, стоящ в центъра на стаята, се разсмя.

— Само не ми казвай, че не си очаквала да ме видиш.

Изадора притисна ръка към корема си.

— Уплаши ме, това е всичко. Знаеш, колко мразя да се появяваш просто така, от нищото.

Орфей сви рамене и светлокафявите кичури коси паднаха върху очите му.

— Ами някои андраси умеят да повдигат високи сгради, а аз просто минавам през тях. Има и по-лоши дарове.

Да, и тя можеше да се сети за нещо по-лошо. Например, да изгубиш дара си.

Избута тази мисъл назад и погледна към Орфей. Той имаше физика на Аргонавт — толкова висок, че тя трябваше да вдига глава, за да го погледне, широки плещи, тънка талия и релефни мускули. Беше потомък на Персей, така че можеше да се нареди сред Пазителите, ако не беше преотстъпил това си право на по-младия си и по-силен брат — Трифон.

И не беше ли страшно удобно, че точно Трифон стоеше на пост пред нейната врата? Добре, че Орфей се пренесе директно в стаята ѝ.

Последното нещо, което трябваше на Изадора, беше една ръкопашна битка в гостната ѝ.

Светлокестенията коса на Орфей, дълга отпред и къса отзад, падаше върху очите му. Носеше черна тениска, ниско седящи на бедрата дънки, очукани военни боти и дълъг черен кожен плащ. Принцесата, както всяка друга арголейка, всъщност може би повече от другите, беше запленила от човешката мода. Тя тайно надничаше през портала и гледаше какво правят хората и с какво са облечени. Но за разлика от обикновените арголейци, Орфей можеше незабелязано да преминава от единия свят в другия и да удовлетворява странните си желания, без да му пука кой какво мисли за него. Това се отразяваше на дрехите му, на начина му на говорене и дори на маниерите му. Орфей беше готов да нападне всеки, който го погледне накриво и ако онзи не внимаваше, можеше да се окаже в най-скоро време мъртъв.

Но точно сега стоеше пред нея, леко наклонил глава встрани.

— Не изглеждаш добре Иза. Само не ми казвай, че съхнеш по твоя Аргонавт. Носят се слухове, че те е зарязал.

Изадора му хвърли раздразнен поглед.

— Това всъщност изобщо не те касае. Терон трябва да довърши нещо, което е започнал с Аргонавтите до... нашата сватбена церемония.

Върху устните на Орфей проблесна лека усмивка и Изадора се наруга за забавянето, което ясно показва колко беше уплашена тя от предстоящата сватба. Не беше добре да показва слабост пред този хитрец.

— Звучи много... вълнуващо. Да върши важна работа за Аргонавтите, когато трябва да се готви за церемонията. Извини ме, но аз няма да дойда на тържеството. Предполагам, че ако женихът не иска да определи приоритетите си, за какво да се тревожа аз? — Орфей се отпусна в бялото меко кресло в другия край на стаята и Изадора стисна зъби. — Погледни истината в очите, Иза. Ако големият лош жребец се занимаваше със семейните проблеми, сега аз нямаше да съм тук, нали?

— Ти си задник!

Орфей се усмихна широко и вдигна крака на стъклената масичка за кафе.

— Ох, Иза, ти нараняваш чувствата ми. Не, наистина. Аз дойдох тук, жертвайки съня си при това, за да ти помогна за пореден път, а ти

какво правиш? Засипваш ме с оскърбления. — И той зацъка с език, укорително поклащайки глава. — Честна дума, направо ми разбиваш сърцето.

Орфей беше тук не само защото искаше да съхрани тайната си, а защото знаеше, че ако принцесата се бе решила да го извика, значи е в отчаяние. А това му даваше възможност да я контролира. Отказвайки да прояви слабост, Изадора вдигна брадичка и попита:

— Какво ще ми струва това?

— Зависи за какво става дума — отвърна той и шеговито повдигна вежда.

Тя се замисли за минута, преди да отговори, след което каза:

— За Персефона.

Смехът му се разнесе, подобно на нокти, стържещи върху дърво.

— Почакай, дай да помисля. — Вдигна предупреждаващо пръст, огледа се наоколо, сякаш се вслушваше в нещо, след което поклати глава. — Хм, да! Тя няма да ти даде и пет минути.

— Ще пожелае, ако ти я помолиш — каза бързо принцесата, без да обръща внимание на сарказма му.

Съдейки по изражението на лицето му обаче, нямаше никаква гаранция.

— Дори и да исках, нейният мъж — проклет кучи син, няма да го допусне.

— Той няма нужда да знае.

Орфей присви очи.

— И как смяташ да задържиш Хадес в неведение? Твоят Аргонавт да не би да те е обучил на своите джедайски прийоми за контрол над разума?

Изадора пропусна въпроса, защото не разбра за какво става дума. Нямаше да има нужда от контрол над ничий разум, ако Орфей ѝ дадеше наметалото-невидимка. Арголеецът използваше плаща, когато искаше да се промъкне в леглата на смъртните жени, които той съблазняваше една след друга. И когато самата Изадора се беше отправила да търси Акация, Орфей ѝ беше заел плаща. Този артефакт притежаваше такава сила, че както сработваше със смъртните, така сработваше и с боговете.

— О, не! — отрязва я той, прочел по лицето ѝ какво мисли. — Не и в този живот!

— Разполагам със съвсем малко време. И ти, Орфей, си единственият, който може да ми помогне.

Очите му блеснаха в зелено като на демон, след което отново възвърнаха нормалния си сив цвят. За секунда тя изпита страх, но бързо го потуши. Само Изадора знаеше за истинските предци на Орфей, както и баща му, разбира се — бивш Аргонавт, а сега вече — колко удобно, и мъртъв. Дори Трифон не подозираше, че неговият брат е наполовина демон.

Изадора откри истината само поради факта че веднъж го последва в гората, където Орфей ходеше сам по непонятни за нея причини. Принцесата се надяваше, че ще може да го убеди да ѝ помогне и така видя в какво се превръща той.

От спомените Изадора потръпна. Можеше да се върне в Тайрънс и да го предаде. Но видението я спря. Това беше последното ясно видение за бъдещето, което ѝ се бе явило, преди способностите ѝ да изчезнат. В него Орфей — в своята демонична форма — я беше спасил.

Той погледна към тъмните прозорци.

— Не съм ти длъжен, по дяволите!

Иза знаеше, че Орфей лъже. Той много добре осъзнаваше факта, че съдбата му е в ръцете на принцесата. Една нейна дума и той ще бъде екзекутиран. Ако арголейците гледаха отвисоко на смъртните, то към демон в техните редици биха се отнесли сто пъти по-лошо.

Настъпи мълчание.

Изадора нямаше да се учуди, ако Орфей просто изчезнеше от покоите ѝ, но той попита:

— Каж ми защо искаш да се срещнеш с нея.

— Лично е.

— Не ми пука! Ако искаш да рискувам собствената си кожа, за да те отведа при Персефона, то по-добре престани да ми говориш глупости, от типа „лично е“.

Иза захапа устни нерешително, но нямаше друг избор.

Стараейки се да не изгуби и последната си частица смелост, тя хвана полата си и бавно вдигна подгъва, така че той да може да види знака от вътрешната страна на дясното ѝ бедро. Крилатият символ на буквата омега. Едва неотдавна, принцесата разбра значението му.

Очите на Орфей се разшириха и той започна яростно да ругае на родния си език.

Явно уцели право в десетката, защото той знаеше значението на символа. И понеже беше наполовина демон, изобщо не можеше да подлежи на съмнение факта, че той е прекрасно информиран за древните легенди.

Иза пусна полата си. Маската на самодоволство изчезна от лицето на Орфей и бе заменена с едно „О, Света ската!“ така явно, че Изадора скоро нямаше да може да го забрави.

— Трябва да се срещна с Персефона, защото само тя може да повлияе на Хадес и да го уговори да промени договора.

Гостът ѝ вдигна изумен поглед от полата към лицето ѝ. Ако съществуваше човек в Арголея, който не искаше това пророчество да се сбъдне, то това беше именно Орфей.

— А ако той откаже?

— Значи тогава и двамата с теб сме покойници. — След което присви очи. — А сега кажи, ще ми помогнеш ли?

Тръгнаха на зазоряване, когато първата утринна светлина обагри хоризонта. Терон разреши на Акация да върви напред, докато сам оглеждаше околността за появата на мотаещи се насам-натам демони.

До тук добре! Той знаеше, че нито един от онези тримата, които срещна миналия ден, не може да изпрати сигнал на Аталанта за местоположението си. Все някога ще се усетят, но когато в Тартар забележат изчезването им, Терон заедно с Мариса и Акация ще са далеч от тази поляна и извън техния обсег.

О, милостиви Богове! Той изобщо не можеше да спре да мисли за думите на момиченцето. Всеки път, поглеждайки към Акация, виждаше удивлението в очите ѝ, предизвикано от казаното от Мариса. Знаеше, че спътницата му не е повярвала на нито една нейна дума, но той беше сигурен, че думите на детето са истина.

Върху сърцето му сякаш легна камък и дишането му се затрудни. Терон знаеше какво се очаква от него. Дори се беше примирил с мисълта на какво ще се подложи заради спасението на своя народ. Но никога не се беше замислял за съдбата на Акация. Да, мислеше, че тя ще отиде в Елисейските полета. Може би, дори на Острова на Блажените — мястото, където отиваха да продължат да живеят

благословените герои — само заради кралското си потекло. Аргонавтът дори не допускаше, че тя може да бъде оставена в Тартар.

Но защо не беше предвидил такъв изход? Знаеше, че договор, сключен с Хадес, едва ли носи нещо добро за загубилата страна.

— Струва ми се, че вече приближаваме — съобщи вървящата напред Акация.

Терон се откъсна от мислите си и се полюбува на поклащането на бедрата ѝ. Дори с Мариса бяха изминали доста голямо разстояние, но темпото на Акация се беше забавило през последните един, два километра. Аргонавтът знаеше, че тя слабее и с всяка изминала минута губи силите си. Както беше наясно и с това, че не може да ѝ помогне.

При тази мисъл гърлото му се стегна, а тежестта в гърдите му се увеличи неколkokратно. Мариса седеше на раменете му, прегърнала с ръце главата му и опряла буза върху нея. В това положение момиченцето проспa цял час. Единствено мисълта да не събори детето, го разсейваше от мислите за Акация. И какво трябваше да прави той с нея?

Не трябваше да я докосва. Нито в дома ѝ край езерото, нито в колонията, нито тази нощ в тъмната и влажна пещера.

Мисълта за тялото ѝ, толкова меко, податливо и влажно, откликващо и на най-леката му ласка, го възбуждаше и караше да си представя какво би било да потъне в него и да забрави за останалата част от света. Никога преди Терон не беше срещал жена — нито гинайка, нито смъртна, която да го накара да забрави за дълга си.

Защо това трябваше да бъде тя?

— Чу ли това? — попита Акация и спря неподвижно.

Терон за малко да се блъсне в нея, преди да разбере, че тя внимателно се вслушва в нещо. Без да се обръща назад, Кейси протегна ръка и го спря. Достатъчно бе върхчетата на пръстите ѝ да докоснат гърдите му и воинът усети как електрическите искри се пръснаха по цялото му тяло.

Той си наложи да се отвлече от фантазиите, относно какво друго биха могли да направят тези пръсти, и дълбоко въздъхна. Мигновено усети аромата на свежа дървесина, огън и... непогрешимия мирис на изгоряла плът.

В главата му звъннаха предупредителни звънчета и когато Акация се обърна и го погледна въпросително, разбра, че тя също е

доловила тази миризма.

— Какво е това?

Терон веднага се досети. И, ската, не искаше да ѝ каже.

Забелязала изражението на лицето му, Кейси се разтревожи. След което се обърна и хукна по пътеката.

— Акация!

Мариса, спяща върху него, се събуди от разтрисането и се изправи.

— Какво става?

— Нищо, дребосъче, почти стигнахме. — Терон стисна зъби и се хвърли след Акация, стараяйки се да не събори Мариса.

Дърветата се разрешиха и воинът се озова на поляна, върху която не растеше нито един храст. Някой беше очертал кръг от камъни, в чиито център имаше голяма, плоска скала, не по-висока от метър и половина, с дължина колкото човешки ръст. Около основата ѝ бяха подредени дървени купчини, поддържащи пламъците, които обхващаха каменната плоча и тялото, положено върху нея, огряно от лъчите на изгрева щото слънце.

С гръб към тях стоеше Ник и държеше нещо в ръце. В далечния край се беше събрала малка групичка от хора, които сгушени заедно плачеха, докато гледаха как тялото изгаря.

Оплаквачки. Смяташе се, че изгарянето на плътта има за цел да съпроводи душата в задгробния свят, но това ставаше само, когато сърцето останеше в тялото.

„Боже, нека сърцето да се окаже на мястото си!“

— О, Господи! — прошепна застиналата до него Акация.

Терон пусна Мариса на земята и една от жените тутакси се спусна към тях. Воинът я позна — майката на детето, жената, която среща в деня на пристигането си в колонията.

— Мариса! — извика жената.

Момиченцето се хвърли в обятията на майка си. Жената шепнеше утешителни думи, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ, а ръцете ѝ здраво прегръщаха детето. Прошепнала „благодаря“ на Терон и Акация, майката на Мариса отново се присъедини към групата на оплаквачките.

Ник бавно се обърна с лице към тях и Терон видя какво държи той в ръцете си. Яке. Кървавочервено кожено яке с блестящи лъскави

капси по цялата дължина на ръкава.

Акация също я видя. Пребледня като платно и притисна с пръсти устните си.

Дейна! О, Боже мой, Дейна! Не!

Олюля се силно, но Терон успя да я хване, преди да е паднала. И прокле и себе си и шибаните демони. Погледна към Ник за помощ. И макар че не разбираше каква е връзката на Акация с тази жена, инстинктивно се досети, че са били приятелки.

Ник само поклати глава и макар че в очите му да светеше жажда за отмъщение, в тях също така се четеше и съжаление. След което отново се обърна обратно към огъня.

— Мели — каза нежно Терон, премествайки тялото си между нея и огъня. — Не гледай!

— Не! — отвърна Акация и стисна раменете му. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а мъката, която прочете в очите ѝ, едва не го пречупи. — Това не може да е Дейна! Просто не може. Тя каза, че ще напусне града. Дойде при мен в книжарницата. Говорихме. Точно преди да се появиш ти. И преди да ни нападнат онези чудовища... — Кейси затвори очи и се вкопчи в ризата му. — Ти нали не смяташ, че те са я намерили... заради мен? — Тя отново отвори очи. — Терон, нали не мислиш, че...?

Аргонавтът я притисна към гърдите си, прекъсвайки въпроса ѝ. Тя се съпротивляваше, но той я държеше здраво. Как можеше да ѝ разкаже какво точно се беше случило? Обонянието му беше силно и дори сред пламъците и дима, той не усещаше мириса на сърцето на убитата. Знаеше, че преди да довършат жертвата си, демоните по традиция изваждаха сърцето от гърдите ѝ, като заплащане към Хадес. Терон не можеше да ѝ го разкаже. Или да спомене за мястото, където според неговите предположения сега се намираше душата на приятелката ѝ.

И с глас, изпълнен с емоции, които Терон никога преди това не беше изпитвал, но сега усещаше заради жената в прегръдките си, каза:

— Хайде, ела! Няма какво да правим тук.

Мъката на Акация беше осезаема, но тя послушно се обърна и тръгна с него към дърветата.

— Аз не разбирам света, в който ти живееш — измърмори тя, бършейки очите си.

Не! Разбира се, че не можеше. Дори самият Терон понякога не го разбираше. Аргонавтът я привлече към себе си.

— Толкова съм уморена, Терон — едва прошепна тя.

Воинът я взе на ръце. И когато тя не запротестира, Аргонавтът разбра, че Кейси е много по-уморена, отколкото показваше. Нещо прободеше сърцето му. Тя бързо гаснеше. И събитията от последните дни явно й идваха доста в повече.

Не успяха да изминат и десет метра по пътеката в гората, когато той усети промяната във въздуха. Изглежда, Акация също усети нещо, защото се напрегна в обятията му.

— Имам лошо предчувствие — прошепна тя във врата му.

Той също го имаше. Терон бавно я пусна на земята.

Не успяха да се обърнат, когато зад тях се разнесе първият вик.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Имаше едно нещо, което Изадора можеше да твърди за Орфей — този андрас знаеше неща, които не бяха известни на никой друг. Като например, къде се мотаеха боговете и как можеше да се проникне в техния свят.

— Не мога да вляза заедно с теб — обясни й Орфей, придърпвайки качулката на черния си плащ, за да прикрие лицето си. — Наметалото работи само за един, а аз не искам да остана в капана на Олимп. Зевс е свикал едно от обичайните си ужасно скучни събрания, така че всички богове ще се съберат в храма му и ще се правят на магарета, само и само за да го впечатлят. Ти знаеш каква е разликата между задник и магаре, нали, Иза?

Принцесата се намръщи.

— В дълбочината на възприятията — усмихна се Орфей на собствената си шега.

— А Персефона? — попита Иза, опитвайки се привлече вниманието му.

Самодоволното изражение на арголееца изчезна.

— Тя ще бъде там, където ти казах.

— Защо си толкова сигурен? Може би тя...

— Повярвай ми, тя ще бъде там. Всеки път, бягайки от майка си, Персефона отива към дърветата. Там има какво да губи.

Изадора нямаше друг избор, освен да се довери на Орфей. И ако планът ѝ не проработеше...

Игнорирайки присвиването на стомаха си, тя повдигна брадичка.

— А ти къде ще бъдеш?

— Ще се скрия тук, преструвайки се на низша форма на живот, каквато съм всъщност — Орфей раздразнено я погледна. — Ако прецакаш всичко Иза, и двамата сме загубени.

Тя само кимна.

— Ще се справя.

Поемайки още веднъж дълбоко дъх, който изобщо не успокои стомаха ѝ, Иза придърпа качулката върху главата си и се обърна към портата, пазеща подхода към Олимп. В името на любовта на всички светии, тя се канеше да стъпи на свещена земя.

Добре, де, поправка. Заради самата себе си. И Иза много се надяваше, че Зевс няма да узнае за нейното присъствие. Този бог не можеше да се нарече разбран и имаше характер, много по-лош от седем Аргонаута, събрани заедно в най-лошия им ден.

Внимателно придвижвайки се към вратата, Иза затаи дъх. Когато нито един страж не погледна към нея, принцесата се убеди, че те наистина не я виждат Наметалото-невидимка на Орфей работеше. С нарастваща увереност тя се плъзна между тях и се спря в началото на пътека, криволичеща към храма.

„О, Господи, моля те. Нека Орфей да не се е излъгал.“

Изадора свърна наляво и тръгна покрай ниската каменна ограда, покрай житните ниви и маслиновите горички и стигна до гората. Големите дървета, чиито имена не знаеше, се извисяваха над нея, закривайки слънчевата светлина, а ниските храсти и пълзящите дивилози застилаха земята.

Принцесата измина около четиристотин метра в мъждивата светлина, докато не видя, че храстите и растенията около нея сякаш са болни и увехнали. Колкото по-навътре в гората навлизаше, толкова почерна и изгоряла ставаше земята, а малките растения изглеждаха изсъхнали или загинали.

Дочула напред лек шум, Изадора спря и се огледа. Сред почернелите стволове на дървета съзря малко езерце. Тревата по края му бе изсъхнала, а клоните на дърветата, някога преплитали се над този зелен оазис, сега бяха увиснали и лишени от листа. От поляната се излъчваше неописуема тъга. В центъра на езерото, само на няколко сантиметра от повърхността на водата по гръб лежеше Персефона, а връхчета на пръстите ѝ я докосваха.

Дори в тази поза, отпусната и отмаряща, тя изглеждаше като истинска царица. Царица на подземния свят. Царица на смъртта и унищоженията, каквато в действителност си беше.

Изадора занервничи и погледна назад, усещайки как от тревога и неувереност по гърба ѝ пропълзяват тръпки. Принцесата завари

богинята сама, както искаше, но изведнъж езикът ѝ се вдърви, а гърлото ѝ пресъхна.

Персефона, с дългите си черни коси и гъвкаво и грациозно тяло изглеждаше мила като сирена, но беше хиляди пъти по-силна и милион пъти по-опасна. И беше много по-смущаваща, отколкото очакваше Изадора.

— Чудех се, колко време ще ти отнеме да дойдеш до тук.

Изадора се вцепени. Огледа се. Богинята не би могла да говори на нея, нали?

— Разбира се, че говоря на теб — потвърди Персефона. Обърна глава и я прониза с тъмнозелените си очи с цвят на ирландско поле. — Мислиш, че не зная какво замисляте ти и онзи твой приятел полудемон? Разрешиха ти да минеш през портите на Олимп само защото аз реших, че си струва да изслушам отчаяната ти молба. И защото тревогата ти ме забавлява. — И тя въздъхна тежко. — Толкова ми е скучно тук.

Изадора отвори устни, за да отговори, но от тях не излезе звук.

— Изглежда, че ти не си в такова отчаяние. — Персефона погледна нагоре към небето. — А аз си мислех, че се очертава нещо интересно. Явно ти липсва стилът на баща ти.

— М-Моят баща?

„О, браво, Иза! Хващай бика за рогата“.

— Изминаха двадесет и седем години, откакто баща ти, цар Леонидас, стоеше тук, на същото това място. И молеше почти за същото.

Проблемите на Иза минаха на заден план.

— Само да уточня нещо за секунда. Моят баща е идвал при вас? — Персефона раздражено погледна към принцесата.

— Нима току-що не казах точно това? Продължавай, момиче.

Доколкото Изадора знаеше, баща ѝ ненавиждаше боговете, които си навираха носа там, където не трябва. Накратко, царят с всичките си сили се стремеше да не допуска вмешателството им в Арголея.

— Защо моят баща е идвал тук?

Персефона изхъмка и вдигна ръка. Водата се плъзна и закапа от дългите ѝ, елегантни пръсти.

— Молеше ме да използвам влиянието си върху Хадес. Нима и ти не идваш за това?

Еха! Каква новост!

— Да, затова — изумено отвърна Изадора. — Но не разбирам, защо баща ми е трябвало да се намеси.

Персефона завъртя очи и монотонно задекламира:

*„Във всяка ера те ще се родят —
Дъщери на бога, хората и на земята:
Едната силна духом, а другата — със смело сърце —
Две половинки на едно цяло.
Може сестрите по белега да бъдат намерени:
На двадесет и седем пътищата им ще се пресекат.
От тази среща само силната ще оцелее,
И ще се сложи край на сделката с безсмъртието“*

Призрачна усмивка разцъфна върху устните на богинята:

— Страховито, нали? Но това е моят съпруг. Въпреки че той не е първоначалният вариант. В него се казваше: „... на следващата година пътищата им ще се пресекат“. Цар Леонидас дойде тук да преговаря за отсрочка точно за тези същите двадесет и седем години.

Видяла озадаченото изражение на Изадора, Персефона добави:

— В миналото, демоните на Аталанта винаги определяха местоположението на тази смъртна половина от това уравнение и по този начин не даваха възможност на пророчеството да се осъществи.

На Иза ѝ призля.

Царят се е договорил да запази живота ѝ, само за да може тя по-късно все пак да умре?

— И всичко в името на общото благо — намръщи се Персефона. — Само не ми казвай, че сърцето ти се облива в кръв заради хората. Те са толкова... низши създания.

— Тя не е просто човек. Тя е... моя сестра.

— Това е просто биология.

В този момент, Изадора разбра, че богинята няма да ѝ помогне. Захвърли стратегията си и заговори от сърце:

— Не, аз не вярвам, че жертвата на един може да се превърне във всеобщо благо. За разлика от вас и другите богове, живеещи в измислен свят, аз не смятам хората за пешки, с които можеш да се

разпореждаш, както ти скимне. Моят баща е страхливец и лъжец и изглежда, идвайки тук, аз направих грешка.

Иза се обърна и се наклони да си тръгне.

— Много добре, принцесо. — Смехът в гласа на Персефона я спря. — Може би от теб все пак ще излезе нормална кралица.

Изадора погледна през рамо към богинята, която се бе изправила, почти докосвайки водата.

— Много се радвам на одобрението ви!

О, не!

Принцесата се канеше да си тръгне, когато Персефона изведнъж прегради пътя ѝ, сякаш за да напомни коя е истинската царица все пак.

— Казах „може би“, а не „ще станеш“ Много зависи от това, какво ще направиш ти сега. — И тя леко наклони глава. — Мисля, че ще ти уредя среща с Хадес, дори лично ще те заведе при него.

Очите на Персефона заблестяха от мисълта, че се е появил извинителен повод да се види със съпруга си. Езерото и гората внезапно оживяха, разтърсвайки сетива на Иза с аромати и багри.

Затаи дъх. Нима богинята беше премислила и предлагаше помощта си? Къде беше уловката?

— Но, разбира се, нищо не става даром, докато не сме уговорили заплащането.

— Аз нямам нищо...

— Искам да получа твоя дар да виждаш в бъдещето.

— Но аз...

— ... го нямаш? Сега го нямаш, но той все някога ще се върне при теб. И тогава искам да го получа. За един месец.

Изадора леко смръщи вежди:

— Но вие сте богиня. Нямате нужда от нещо толкова първично, като моите способности.

Персефона небрежно сви рамене, но Иза усети, че сделката е много важна за богинята.

— Проклятието на боговете. Ние притежаваме невероятни сили, но не можем да погледнем в бъдещето. Никой от боговете не го може. Свободата на избора и всякакви такива глупости. Но си представи какво ще бъде, ако аз мога да виждам в бъдещето във всеки един момент или когато си поискам? — В очите ѝ блеснаха дяволски пламъци. — Това ще ме постави на едно стъпало със самия Зевс.

По гърба на Изадора отново се плъзнаха тръпки.

— Но моите способности не работят така. Аз не мога да избирам какво да видя. И макар че имам видения за бъдещето, аз не мога да кажа, кога ще се случат тези събития.

Очите на Персефона просветнаха в нажежен жълто-зелен цвят и върху лицето ѝ пробяга гримаса на раздразнение.

— Не се тревожи, принцесо. Твоите способности в моите ръце ще работят по друг начин. Гарантирам ти.

От страх, сърцето на Изадора слезе в петите. Разумно ли беше да се дава такава власт на царицата на Подземния свят? И изобщо какво смята да прави богинята с такива способности.

— Избери сега. Животът на сестра ти срещу един месец и твоя дар. А и нашият разговор ми доскуча.

Един месец. Нищо лошо не може да се случи за един месец нали? Изадора изобщо не считаше, че проблемите на боговете някак си ще им се отразят. Нейният свят беше далеч от техния, но животът на сестра ѝ и на много арголейци висеше на косъм.

Повдигна царствено брадичка и отхвърли всичките си страхове.

— Отведи ме до Хадес.

— Нищо по-сладко от това не съм чувала през живота си. — Порочна усмивка се плъзна по устните на Персефона, когато протегна ръка към Изадора. — Както пожелаеш, моя бавно гаснеща наследнице на престола.

— Онова оръжие, което ти дадох, при теб ли е още?

Виждайки, как между дърветата на отсрещния край на поляната изскочи орда демони и се нахвърли на оплаквачките, Кейси усети как кръвта в тялото ѝ закипя.

— Акация! — Терон извади някакво широко острие от ножницата на гърба си и погледна нагоре към клоните.

От поляната се носеха викове и шум от схватка. Гърлото на Кейси беше свито от страх, но тя успя да се събере и да кимне. След което се убеди, че ножът, който прибра сутринта, все още е на мястото си, прикрепен към глезена ѝ.

— Умееш ли да се катериш?

— Да се катеря ли? Какво...?

Терон отново погледна нагоре.

— Аз ще те повдигна. Качи се колкото можеш по-нависоко. И ако нещо се опита да се покатери след теб, викай с всичка сила.

— Това трябва да е смешно ли? — Нима точно сега се бе събудило чувството му за хумор?

Терон я повдигна, сякаш беше лека като перце, и я принуди да се хване за най-долния клон на бора.

— Колкото можеш по-нагоре, Акация. Използвай оръжието само при необходимост. И викай колкото можеш по-силно. Аз ще дойда веднага.

Ама той какво, зарязваше я тук ли?

— Почакай! — Кейси се опита да стисне ръката му, но той само и повдигна по-нависоко. Принуди се да се хване за клона, за да не падне. — Терон...

Аргонавтът стисна ръката ѝ и впи очи в нейните, докато Кейси не почувства, че погледът му прониква в най-скритите ъгълчета на душата ѝ. Акация затаи дъх.

— Няма да позволя да ти се случи нищо лошо, мели. Никога. Мариса сгрещи. Кажете ми, че ми вярваш.

Кейси бавно кимна и прошепна:

— Вярвам ти.

Терон задържа поглед върху нея за още една секунда и кимна към върха:

— Качвай се. Сега!

Кейси се поколеба за миг, гледайки как Терон се хвърля в средата на битката — силен, мускулист воин, готов за убийство. Аргонавтът се присъедини към Ник и неколцината мъже от колонията, които се сражаваха с групата демони, появили се на погребението.

„О, Боже, Дейна!“

Зъби и нокти скърцаха върху метал, викове и ридания се сместваха с ръмжене и животински вой, когато юмруците се срещаха с плът. Терон беше съборен по гръб и демонът се хвърли отгоре му. Кейси стисна очи и се обърна, безсилна да гледа.

Със сърце, туптящо в гърлото ѝ, тя се протегна за следващия клон. Ръцете ѝ трепереха, а ножът на глезена ѝ тежеше и затрудняваше изкачването ѝ.

„О, Боже, само да не изтърва ножа!“

Кейси се страхуваше от височини и се чувстваше като глупачка, криейки се на дървото, когато хората долу вероятно умираха. Но ако чудовищата бяха дошли за нея, още по-голяма глупост щеше да направи, ако излезеше на открито.

Дланите ѝ горяха, одрани от грапавата кора на дървото. Акация простена от болка, но продължи нагоре, обещавайки си, че ако оживее и д-р Джил намери лекарство за болестта ѝ, то непременно ще се заеме с физическата си подготовка, която винаги отлагаше за „по-нататък“ във времето. Звуците на битката стигаха до нея, но Кейси се стараяше да не им обръща внимание. Опитваше се и да не се ослушва и за гласа на Терон. Но имаше нещо, което нямаше как да не чуе — дивият рев под дървото.

Застина неподвижно, надявайки се, че се слива с клоните и че просто не е чула добре.

Но ръмженето се усили, след което дървото се залюля.

Кейси изпищя. Пръстите ѝ се склупиха около клона в момента, в който стъпалата ѝ се подхлъзнаха.

— Няма къде да се скриеш, нечистокръвна — изръмжа демонът отдолу. — Слизай!

Кейси размахна крака и намери опора в тънък клон, който леко поддаде под тежестта ѝ. Под прилива на адреналина тя успя да се изкачи още малко по-нагоре. Над главата си виждаше клон, който беше достатъчно дебел, за да може да се задържи на него с една ръка, докато с другата вадеше ножа.

— Слизай! — изрева звярът.

— Върви на майната си!

С див рев чудовището обхвана ствола на дървото и започна да го клати с всичка сила. Кейси извика, когато клонът, на който стоеше, се счупи. Дланите ѝ прокървиха и тя се впи в кората на дървото, вкарвайки под ноктите си трески, докато отчаяно се опитваше да се задържи. Тялото ѝ се мятеше наляво и надясно, докато дървото се гънеше под силата на демона.

И тогава се случи най-лошото. Ножът се изплъзна от калъфа. В паниката си, Кейси се опита да го задържи с обувката си, но беше прекалено късно — той полетя надолу. Загуби единственото си оръжие и се плъзна още по-надолу по стъблото.

Виждайки, че Кейси едва се държи, кучият син долу се разсмя. По дяволите!

Челото ѝ се изпоти. Щеше да падне всеки момент. От двадесетметрова височина, невъоръжена. И нямаше кой да я спаси. Ако тя изобщо оцелееше след падането.

О, мамка му!

— Терон!

Клонът, за който се държеше, се пречупи като сламка и всичко, което усети малко по-късно беше... само въздух.

Хадес усети, че не е сам. Би познал този проклет цветен аромат сред хиляди.

Богът изправи глава и толкова бързо скочи от трона си, че за малко да се препъне върху първото от петте мраморни стъпала.

Затича се към арката и стигна до нея точно тогава, когато двойните врати се отвориха и Персефона се хвърли в обятията му.

— Сладка моя — изгука той, прегърна любимата си жена и я дари със страстна целувка. Галейки лицето му, Персефона завладя устните на мъжа си, напълвайки с топлина студена пустош на душата му. — Аз толкова... скучах по теб.

Персефона простена, пхна нетърпеливо ръце под ризата му и погали голата му кожа.

— О, Боже!

Хадес се усмихна и я обърна, побутвайки я обратно към трона и голямата каменна маса вляво, знаейки, че тя много я харесва.

— Аз съм тук и целият съм твой! А сега ми разкажи как успя да избягаш от тази зловна вещица от запада.

Персефона обви с ръце врата на съпруга си, изви се към него и се усмихна, докато той покриваше с целувки гърлото ѝ.

— Не говори така за майка ми! Знаеш, че този тон не ми харесва.

Съдейки по гласа ѝ, Персефона изобщо не беше разстроена. Съпругът ѝ започна да гали с език гърлото ѝ, обхвана с ръце дупето ѝ и повдигна любимата си, за да я отнесе по-скоро до заветната маса.

— Хадес, почакай! Първо трябва да свършим една работа.

— Работа ли? — И едва сега богът забеляза крехкото създание, замряло на прага. Той пусна кралицата си на пода и се обърна.

— Но тя е човек.

— Арголейка — поправи го съпругата му, докосвайки с изящната си ръка гърдите му. — И по-точно, бъдещата кралица на Арголея.

— О, това вече стана интересно!

Богът погледна към дребната гинайка с големи кафяви очи и много светли коси. Личеше си, че е болна, но Хадес беше заинтригуван от аурата на властност, която тя излъчваше. Само че жената изобщо не се досещаше за това.

— Ела! — заповяда той.

Гостенката му колебливо застина в нерешителност, след което предпазливо пристъпи крачка напред.

Застанала на по-светло, арголейката се оказа не просто красива, а изумителна. А Хадес знаеше, че в очите му е проблеснал интерес, преди да успее да се сдържи. Персефона също забеляза реакцията му, затова му хвърли сърдит поглед и го сръга в корема.

— Само не и тя. И не тогава, когато съм тук, малоумнико, иначе и двамата ще съжалявате!

Хадес се закашля и разтри корема си, след което се разсмя, забелязал как гинайката мести изплашен поглед от него към Персефона и обратно.

— Прекалено е дребничка и съм почти сигурен, че ще я разкъсам. Освен това от миналата година съм зарязал девствениците. — И той погледна към жена си. — Не, истина е, Персефона! Но скъпа моя, ако си решила да ми направиш подарък...

Богинята отново го смушка и той се преви на две от смях. В целия свят само на нея разрешаваше да му вдига ръка, защото това му харесваше.

Очите на Персефона пламнаха.

— Поне за десет секунди престани да мислиш с пениса си! Тя е тук за договора.

Това вече привлече вниманието на Хадес.

— За моя договор ли?

— А има ли друг?

Порочна усмивка се плъзна по устните му.

— О, това вече е интересно! И какво искаш, малка кралице?

Гинайката пристъпи няколко крачки към него, след което спря. В очите ѝ проблесна страх, но тя вирна брадичка — съвсем като

истинска кралица, каквато би могла някога да стане.

— Аз... аз ви моля да разтрогнете договора или да отсрочите изпълнението му.

Богът изви вежда и притегли Персефона към себе си, забавлявайки се със смелостта на арголейката.

— И защо да го правя?

— Защото... — Изадора преглътна. — Защото това пророчество касае не само мен.

Ах, каква изненада! Хадес го беше разбрал отдавна, но арголейката толкова го заинтригува, че реши да я изслуша.

— И кого още?

— Моята сестра.

— А, нека да отгатна — каза той, докато бавно галеше Персефона по гърба. — Ти си дошла да ме молиш да пощадя живота на смъртната.

— Тя не е обикновен човек. Тя е мизос.

— Още повече — присмя се Хадес. — Безполезно създание. Не разбирам защо вашата раса не може да си държи панталоните закопчани. — Персефона оципа мъжа си за ръката. — Направи така още веднъж, жено, и ще те накарам да си платиш.

В очите на богинята се разгоря желание.

— Обещава ли?

Хадес ниско заръмжа и се наклони към устните ѝ.

Ниското покашляне на арголейката го накара да прекъсне целувката си и да прониже досадницата с поглед.

— Защо, в името на всичкото зло в царството ми, ти си още тук?

— Хадес! — предупреждаващо прошепна Персефона.

Той въздъхна, разбирайки, че няма да може да овладее съпругата си, докато не изпълни каприза ѝ и не реши възникналата ситуация.

— Много добре тогава! Ти разбираш последствията, които те очакват, нали?

Гинайката просто кимна.

— И осъзнаваш, че намесвайки се, ти променяш хода на събитията така, че те повече няма да могат да бъдат нито повторени, нито поправени, нали?

Принцесата се поколеба, местейки нерешително поглед от единия към другия и след това отново кимна.

Хадес сви рамене.

— Добре. Твоята смъртна няма да умре. — Принцесата въздал на облекчено. — Но за всичко трябва да се плаща.

— Но Персефона каза...

Той прокара нос по брадичката на своята богиня.

— Каквато и сделка да си заключила с моята жена-интригантка, това си остава между вас. Ти трябва да платиш на мен. Една душа — твоята или на сестра ти. Нямам претенции коя да бъде.

— Сега ли?

— Да, това би било забавно — отвърна богът, усмихвайки се на жена си. — Но не аз избирам времето.

Изглежда, че гинайката едва сдържаше гаденето си. И това радваше Хадес безмерно.

— Е, и? Какво ще кажеш? — попита той.

Гостенката му се загледа надолу към ръцете си, сякаш водеше вътрешен спор, след което затвори очи и прошепна:

— Моята.

Богът се разсмя от сърце, оглеждайки от горе на долу крехкото и женствено тяло на принцесата. О, той добре щеше да се позабавлява — със или без одобрението на Персефона.

— Настани се по-удобно, малка кралице. — И ръката му се плъзна по дупето на Персефона. — Шоуто е на път да започне.

Изадора широко отвори очи, докато изненадата плъзна по лицето ѝ. Явно в главата на бога на подземното царство се завъртяха нови идеи за сделката им. Сега нямаше да се забавлява само той, но и неговата любима съпруга.

— Не мога ли да се върна у дома?

— Не, все още не! — с широка усмивка отвърна Хадес.

Персефона също се усмихна, досетила се за планове на съпруга си.

— Почакай, още не сме свършили с теб!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

В просъница усети аромата на лавандула, на кожа и на нещо, наподобяващо... мащерка. Което беше странно, защото този път мащерката не дразнеше стомаха ѝ, както обикновено. Днес тя ухаеше просто божествено.

Кейси пое дълбоко дъх и се опита да се обърне. Пронизващата болка отстрани обаче бързо я накара да отвори очи, опитвайки се да разбере какво, по дяволите, става?

Първото нещо, което забеляза Акация, беше огънят, горящ в огромната мраморна камина в другия край на стаята. Погледна надолу и видя, че лежи в удобно легло с бели чаршафи върху мека възглавница, завита с пухкаво одеяло. Измита, почистена и стоплена, чак до върховете на пръстите си... в съвсем непозната стая.

Кейси се опита да се поизправи, докато мозъкът ѝ бавно се включваше. Последното нещо, което си спомняше, беше дървото и демонът, който го клатеше. След това пръстите ѝ се плъзнаха и...

Акация обърна глава и видя Терон, спящ в креслото до леглото ѝ.

Косата му бе влажна, сякаш скоро беше излязъл от душа. Беше обут с избелели дънки и черна, леко прилепнала тениска. Босите му крака бяха вдигнати на края на леглото, а главата наклонена встрани, със затворени очи. Изглеждаше така, сякаш дремеше. Приличаше на спящ ангел и въпреки усилията си да съдържа чувствата си, сърчицето на Кейси лекичко подскочи.

Вглеждайки се по-внимателно, тя забеляза по ръцете и лицето му драскотини и синини. Спомни си сражението на поляната и разбра, че пред нея не стои ангел, а истински воин. Терон отново беше успял да я спаси.

Проклетият комплекс на героя.

Тя докосна с пръсти краката му.

— Събуди се, спящ красавецо.

Терон мигновено се събуди и пусна крака на пода. Погледна към Кейси със сънени, сексуални и леко изненадани очи. Тя не успя да долови движението му. Току-що Терон стоеше в креслото до леглото ѝ, премигвайки така, сякаш не знаеше къде се намира, а в следващия — силно я прегръщаше, легнал до нея в голямото легло.

Хм, не беше лош начин на събуждане. Сърцето на Кейси отново подскочи, докато ръката на аргонавта леко я галеше по гърба, а устните му шепнеха в ухото ѝ думи на родния му език.

О, Боже! Тя никога не е била силна в изучаването на езици.

— Или аз съм спала повече, отколкото си мисля, или ти просто се радваш да ме видиш — подразни го Акация.

Той не се разсмя на шегата ѝ, но леко се отпусна.

— Мели, ти проспа почти цели осем часа. Притесних се.

Осем часа — не звучеше толкова зле, като се има предвид, че тя се изключи по средата на битката...

— Къде сме? — попита Акация.

— В моя дом.

В неговия дом? Наистина ли?

— Тук си в пълна безопасност. Демоните не могат да проникнат в Арголея.

Не могат ли? Кейси искаше да попита защо, но се разсея, осъзнавайки, че се намира... в Арголея.

Уха! Това беше просто... страхотно.

— Как попаднах тук? Ник каза, че трябва доброволно да мина през портала. Не помня да съм давала съгласието си.

Терон прокара пръсти през косите ѝ, отмествайки ги назад от лицето ѝ.

— Не беше много на себе си след падането. Ник ми помогна да те пренеса тук. И да, ти се съгласи да дойдеш, макар че тогава ту изпаднаше в безсъзнание, ту идваше на себе си. Затова не е учудващо, че не помниш нищо.

— Ник също ли е тук?

Терон поклати глава.

— Върна се веднага обратно.

Обратно ли? За да се сражава с демоните, нападнали неговия народ. Нейният народ.

Кейси стисна Терон за ръката.

— Мариса...

— Тя е добре. Ник и хората му отразиха атаката им. Те го правят много отдавна, мели.

Наистина ли в гласа му прозвуча съжаление или просто така ѝ се стори?

И тогава се сети за Дейна.

Кейси отпусна глава върху гърдите на Терон, усещайки как мъката я поглъща.

— Къде е намерил Дейна?

Ръката му описваше бавни кръгове по гърба ѝ.

— Не зная.

Знаеше. Кейси го усети в гласа му, а и около рожденото ѝ петно трепкането отново се появи. Разбра, че Аргонавтът няма да ѝ каже нищо повече, защото смъртта на Дейна беше някак си свързана с нея.

— Дори не знаех, че тя е една от тях. От нас. Като мен. А трябваше да се досетя. Винаги съм усещала, че тя е друга. Тя... Кейси стисна очи. — Ние ги доведохме в колонията.

— Не, ти нямаш вина за това, която се случи с приятелката ти, а и с другите. Просто... така се подредиха обстоятелствата. Понякога лошото се случва без причина.

Кейси го знаеше. Целият ѝ живот беше изпълнен с такива обстоятелства. Но все пак беше трудно да си признае. И тъгуваше за Дейна. Болка, която едва ли нещо можеше да излекува.

След няколко минути Акация пусна Терон и леко се отдръпна от него. Видя всичките онези синини и драскотини по лицето му и си спомни какво беше направил. Прокара пръсти, галейки раните му.

— Изглеждаш така, сякаш си се бил с пума.

Тъжната ѝ усмивка едва не разтопи сърцето му.

— Добре съм, мели. Ти беше онази... — Терон стисна устни и се опита да се овладее. — Когато чух вика ти... не трябваше да те оставям сама.

От емоциите, прокраднали се в гласа му, сърцето на Кейси заби по-бързо и тя сложи ръка върху неговата. Пръстите им се преплетоха и пред нея проблесна картина от битката. Терон се сражаваше — демон след демон — спасявайки живота на мизосите, когато чу вика ѝ. Хукна към дървото и го достигна точно навреме. Кейси видя как пада отгоре му, как се затъркаляха по тревата и как Терон пое най-силния удар

върху себе си, опитвайки се да я предпази. След което скочи на крака и започна да се сражава с демона до дървото — същият, който така искаше да я убие.

„Моят герой!“

Тези думи се въртяха в главата на Кейси, докато гледаше Терон. И в тази минута тя разбра — нямаше значение дали тя е неговата единствена половинка или не е. Акация се беше влюбила в този съвършен и безподобен герой, който проникна в живота ѝ и го преобърна с краката нагоре. Преди два дни му беше толкова ядосана, че не можеше да мисли ясно. А сега...

— Какво? — попита Терон.

— Нищо. Аз просто...

Обичаше го.

Гърдите ѝ се свиха при тази мисъл. Боже Господи, възможно ли беше? Можеше ли тя... да обича някого? Особено него. Той беше Аргонавт. Един от Пазителите. И тя още не беше сигурна защо той я доведе тук? А и най-важното — Терон презираше хората.

— Мели, добре ли си?

Не, не беше добре. Тя беше на ръба на лудостта. Кейси поклати глава, опитвайки се да проясни мислите си. Погледна към сплетените им ръце и си спомни за видението си, в което Терон и баща му се сражаваха с демоните в гората.

— Какво ти каза той?

— Кой?

— Баща ти. Преди да умре, той каза: „То περιῶμενον ρηγεῖν adunaton, gios mou.“. Какво означава това?

Лека сянка премина през лицето на Терон.

— Той каза: „От съдбата не можеш да избягаш, сине мой“.

Кейси отново погледна към сплетените им ръце. Съдбата! Нима ѝ е било предопределено да дойде тук? И да се запознае с него? Тя не вярваше на тези глупости за родствените души и за търсенето на онази единствената, с която ти е отредено да прекараш остатъка на живота си. И в същото време Кейси не можеше да отрече, че нещо още от самото начало я подбутваше към него. Нещо... по-висше от нейната воля.

Дали това не беше любовта?

Нежната ръка на Кейси беше напълно скрита в дланта на Аргонавта, който с палеца си нежно галеше кожата ѝ.

— Това е старинна гръцка поговорка. Напомняне, че всеки един от нас се ражда с определена цел.

Цел. Имаше смисъл.

— И каква е твоята цел, Терон?

Терон спря да гали ръката ѝ и я погледна от горе на долу. Стори ѝ се, че в черните му очи виждаше вечността.

— През целия си живот съм правил това, за което съм бил обучаван, в името на благополучието на моя народ. Но сега... вече не съм сигурен.

Сърцето ѝ пропусна удар. И още един. И още.

И тогава Кейси разбра.

Обичаше го. И това непознато за нея чувство едновременно я ужасяваше и изпълваше с енергия. По някакъв начин през последните няколко дни, тя се беше влюбила в този голям и опасен Пазител, така се беше влюбила, че нямаше връщане назад. И това, че самият Терон все още се опитваше да се разбере с чувствата си, само усилваше притеглянето.

И я изпълваше със сила.

Трябваше да направи нещо, преди да се е показала като страхливка.

Без да обръща внимание на болката от удара в земята, Акация се надигна към него и го целуна. Терон сдържа дъха си, когато тя притисна устни в неговите, а след това се отпусна под докосванията ѝ.

Кейси се усмихна. Беше завладяващо как една нейна целувка можеше да превърне този воин в желе. И колко вълнуващ бе начинът, по който той ѝ откликва.

Както никой друг. О, тя бе имала любовници — в колежа, а и след това, когато пътешестваше — но никой от тях не я беше възбуждал така, както Терон. Никой някога не се е опиянявал от нея така, както този мъж.

Терон наклони глава и отвори устни, задълбочавайки целувката и открадвайки инициативата. Заплел пръсти в косите ѝ, воинът я придърпваше все по-близо и по-близо към себе си, докато тя не се притисна към гърдите му и не седна върху коленете му така, както тогава в пещерата.

О, да, лесно би могла да свикне с това. Начинът, по който Терон вземаше онова, което искаше, като в замяна ѝ даряваше своята нежност. Сякаш нейната наслада означаваше за него много повече, отколкото неговата. Защо тя не се поддаде на чара му по-рано?

— Мели, какво правиш с мен. О, Богове! — прошепна Терон, премествайки краката си и обръщайки я по гръб в леглото.

От желанието, препълнило гласа му, Кейси цялата затрепери.

Притегли го към себе си и той внимателно, удържайки теглото си на лактите си, се намести върху нея така, че възбуденият му член се пристисна между разтворените ѝ крака. Но вместо веднага да я съблече и да потъне дълбоко в тялото ѝ, Терон отмести назад с двете си ръце косата от лицето ѝ и се загледа в нея толкова дълго, че Акация отново усети онова трепкане около белега си.

Нещо не беше наред.

— Ти си толкова красива — шепнеше Аргонавта, прокарвайки палец по слепоочието ѝ. — Толкова красива и така крехка. Усещам те като изискан кристал в ръцете си.

Добре, много мило, но... той премълчаваше нещо. Разбра го по очите му. Гледаше я така, сякаш знаеше нещо, което за самата нея беше тайна. Тя искаше отговори и се вглеждаше в лицето му, за да ги получи. Но в главата ѝ се въртяха единствено думите му: „красива“, „крехка“ „слаба“

Това бяха думите, с които можеше да се опише, когато боледуваше.

И изведнъж, всичко си дойде на мястото.

Какво, ако тайнствената болест, която откри д-р Джил, изобщо не беше такава загадка. Какво, ако това е свързано с нейната арголейска половина? И какво, ако точно това е причината за болестта ѝ? Това обясняваше защо отдавна изгубеният ѝ баща изведнъж си е спомнил за нея. Това обясняваше и защо Терон беше изпратен спешно да я търси и да я доведе тук, преди да е станало прекалено късно.

Проклетие! С какво време разполагаше?

Акация внимателно се вгледа в лицето му, надявайки се да е сгрещила. Но така и не намери нищо друго, освен... съжаление. На гърлото ѝ сякаш застана камъче.

— Колко ми остава?

Дори въпросът ѝ да го учуди, Терон не го показва. А с това само потвърди опасенията ѝ.

— Не зная — отвърна тихо воинът.

Така. Ето какво значи настроението ти да пропадне. Кейси беше толкова потресена, че не усещаше нищо друго, освен недоверие, когато автоматично прокарваше пръсти през тъмните му коси, толкова меки, сякаш от копринени нишки, и толкова истински.

— Ще направя всичко, за да ти помогна, Акация. — Решителният му тон привлече вниманието ѝ. — И нищо не се е променило. Аз все още съм твой защитник.

Срещнала решителния му и пронизващ поглед, Кейси разбра, че пред себе си има мъж, който винаги успява да се наложи и който не знаеше значението на думата загуба.

— Но ти не можеш да ми помогнеш, нали? Защото това, което става с мен, не може да бъде излекувано, нали? — прошепни Кейси.

Терон мълчаливо отмести поглед към кичура коса, с който си играеха пръстите му. Върху лицето му се четеше не само съжаление, но и тъга. И тайна.

— Не го дръж в тайна, Терон. Ако знаеш какво не е наред с мен, искам да го знам и аз.

Той въздъхна, сякаш не искаше да отговори на въпроса ѝ, но явно не виждаше друг начин.

— Не зная всичко.

— Тогава кажи какво мислиш.

Аргонавтът толкова дълго мълча нерешително, че Кейси почти беше сигурна, че няма да ѝ отговори.

— Мисля, че тялото ти не е достатъчно силно, за да издържи на случващите се в него промени.

Промени. Казано накратко, нейната незначайно откъде появила се арголейска половина. Което обясняваше и възникналите внезапно видения от миналото.

— Това ли е начинът, по който твоята раса обикновено получава способностите си? Всички претърпяват някакви промени?

Терон отново я погледна в очите и поклати глава. Кейси не пропусна да види в тях сърцераздирателна скръб.

— Не, но при полуарголейците може да е различно. Ник трябва да знае. И ние трябва да го попитаме.

Ние. Една думичка, която едновременно я уплаши и я възбуди. Защото Кейси искаше да ѝ придаде много по-голямо значение, отколкото беше вложил в нея Терон.

Ама че глупост. Та нали тя слабееше с всеки изминал ден. Ник не можеше да ѝ помогне. Ако можеше, досега щеше да го е направил. Значи, битката е изгубена. И Терон го знаеше. Гърдите на Акация така се присвиха при тази печална действителност, че всичко се сви до една мисъл — да забрави.

Тя плъзна пръсти в косите му и доближи устните му до своите.

— Просто ме целуни, Терон.

За миг Аргонавтът се поколеба и Акация, усетила вътрешната му борба между желание и дълг, докосна с пръсти скулите му и въздържаността му се изчезна. Терон покри устните ѝ с дълбока целувка, натисна бедрата си към нея, пристискайки я в матрака, завладявайки не само устата ѝ, но и сърцето и душата ѝ.

— Да, да, да... — шепнеше тя.

Точно това искаше Акация още в онази първа минута, след като го видя, но просто се боеше да го направи. А сега? Сега, нямаше причини да се сдържа. Кейси прокара пръсти нагоре по гърба му и простена, когато Терон премести тежестта на тялото си така, че да притисне онази точка от тялото ѝ, която най-много се нуждаеше от докосване.

Езикът му продължаваше да я гали, докато Акация не откликна на ласката му с цялото си тяло. Лекичко ухапа долната ѝ устна, предизвиквайки болка, след което се зае да осмуква местенцето така, че Кейси просто се разтопи. И когато ѝ се струваше, че няма да може да издържи на повече дразнения, Терон продължи с целувки от брадичката към ухото ѝ, напипа края на тениската ѝ и плъзна ръка по корема ѝ, изпращайки огнени тръпки по цялото ѝ тяло.

— Ти си истински подарък, Акация — прошепна Аргонавтът във врата ѝ, докато го целуваше, засмукваше и ближеше. — Подарък, който не съм очаквал.

Кейси гореше, а Терон едва беше започнал да я целува. Тя отново се протегна към устните му:

— Не, ти си подаръкът.

Това очевидно му хареса, защото той отново се притисна в нея, а когато дланта му покри гърдта ѝ, и двамата простенаха.

В този момент у Акация не беше останала и следа от умора или изтощение. Усещаше само сила. Харесаше ѝ това, какво правеха устните на Терон с нейните и пръстите му с гърдите ѝ, но тя определено искаше още. Искаше всичко, което само той можеше да ѝ даде, и толкова дълго, колкото се получи. И да му върне всичко десетократно.

— Терон — прошепнаха устните ѝ. — Желая те! Сега! Тук! Не искам да чакам повече.

Той леко се отдръпна, но достатъчно, за да я погледне.

— Не искам да ти причиня болка.

Тя прокара пръсти по V-образното деколте на тениската му.

— Мисля, че огледах това, с което разполагаш, така че имам представа какво ме очаква. — Кейси повдигна бедрата си срещу тялото му и видя как в очите му избухна желание. — И съм уверена, че ще се справя. — Прокара пръсти надолу по гърдите му към колана на дънките. — Зная, какво искам.

Аргонавтът простена и потърка възбудения си член в най-чувствителното ѝ място така, че тя затрепери.

— Дразниш ли ме, мели?

Тя се усмихна, играейки си с копчето на дънките му.

— Не, Пазителю, честна дума.

Терон бавно се усмихна, преди отново да завладее устните ѝ. Намери закопчалката на сутиена ѝ и най-накрая започна да гали Кейси така, както тя искаше — кожа срещу кожа. Зърната ѝ се превърнаха в островърхи камъчета. Прохладният въздух обви тялото ѝ, когато той вдигна тениската ѝ и притисна устни към гърдите ѝ. Докосна връхчето с език и сякаш хиляди искри пробягаха по всички клетки тялото ѝ.

Тя се изви, предлагайки му още. И... простена от отчаяние, когато воинът се откъсна от гърдите ѝ и повдигна глава.

— Не спирай, Терон...

— Шт-т-т.

Кейси отвори очи и видя как той напрегнато се вслушва в нещо.

Едновременно дочуха отекналите отвън тежките стъпки. Терон бързо стана от леглото и с три дълги крачки се озова до вратата.

— Остани тук! Няма да се бавя.

Той излезе от спалнята и плътно затвори вратата след себе си. Зашеметена, Кейси сложи възглавницата на мястото ѝ, дръпна

тениската си и опъна чаршафите. После се заслуша внимателно. Чу дълбокия глас на Терон, последван от други два непознати мъжки гласа, но не можа да разбере смисъла на думите.

Терон каза, че демоните не могат да проникнат в Арголея, а Ник се е върнал обратно в колонията. С кого тогава говори?

Стъпките се отдалечиха и настана тишина. Кейси очакваше Терон да се завърне в стаята, но той не го направи.

Любопитството ѝ надделя и тя най-накрая стана от леглото, облече се и се отправи към вратата.

В спалнята се влизаше по дълъг коридор. Остъклени участъци в сводестия таван пропускаха слънчевата светлина и хвърляха сенки на пода. Кейси закрачи с босите си крака върху тъмното дърво и се отправи натам, където предполагаше, че се намира гостната. С приближаването си, отново дочу гласовете на Терон и на двамата непознати.

Ароматът на мащерка се засилваше. Стигна до края на коридора и прекрачи прага на гостната — огромна, цялата в зелено и бордо. Таванът сигурно беше висок поне шест метра, с дебели борови греди и дървена облицовка. Камината, изградена от речни камъни, заемаше цялата стена. До нея морето от прозорци откриваше дивния вид на гората, състояща се от диви маслини, мирта и ягодови дървета^[1].

Кейси ахна и спря, виждайки цялата тази красота. С крайчеца на очите си долови движение, обърна глава и откри, че събеседниците на Терон я зяпат така, сякаш виждат чудовище с три глави.

— Проклетата да е Хера! — каза блондинът. — Тя е човек!

Терон веднага се приближи до нея.

— Акация! Защо не си в леглото? Все още ти е рано да ставаш и да се разхождаш.

— Аз... — Тя погледна през рамо към гостите на Терон със същото изумление, с което те гледаха нея, без да знае какво да каже.

Мъжете бяха толкова високи, колкото Терон, и върху външната част на ръцете им имаше същите странни знаци. Блондинът притежаваше красотата на Дейвид Бекъм — с младежко лице и дяволит поглед в сребристите очи. Разрошените му къси коси, тънки мустачки и брадичка му придава неочаквано сексуален вид.

Другият гост беше тъмнокос и загадъчен, с очи, видели много повече, отколкото изглеждаше. Тънък белег преминаваше над горната

му устна, а златистата му кожа сияеше на светлината, лееща се през прозорците.

Но не тяхната външност накара Кейси да застине, а силата, която се излъчваше и от двамата. Сякаш телата им излъчваха енергия, която завибрира във въздуха наоколо. Веднага разбра, че това са събратята по оръжие на Терон, Пазителите. Двама от Аргонавтите. Точно пред нея, в плът и кръв.

Какво беше казал Терон? Че жените сами се хвърляли в краката им.

Да, сега вече Кейси трябваше да му повярва.

Блондинът тръгна към нея, но Терон прегради пътя му и заставайки пред него заговори на непознат, различен език, наподобяващ гръцки.

Светлокосият пазител спря на няколко крачки от Кейси. Погледна я подозрително над рамото на Терон, докато той му говореше нещо с рязък тон. Кейси се надяваше, че това беше предупреждение, да не я наранява. Другият хранител не помръдна, но продължаваше да я гледа с такова изумление, че Кейси едва успя да преглътне страха си. Ако някой от тях пожелаеше, само за миг можеше да я смачка като досадна муха.

Когато Терон замълча, блондинът погледна към Акация, после към командира си и обратно. А след това направи нещо неочаквано — продължи напред, отпусна се на едно коляно пред нея и склони глава.

Кейси го гледаше с широко отворени очи, но преди да успее да попита какво става, Терон го хвана за ръката и го изправи.

— Достатъчно, Зандер!

Последният се изправи, но отново наведе глава.

— Извинявам се. Не разбрах коя е тя.

Терон някак неловко погледна към Кейси, след което се обърна към Аргонавтите и отново заговори на родния си език, който Акация започваше тихомълком да ненавижда.

Тогава тъмнокосият Аргонавт каза:

— Леонидас иска да те види.

Нейният баща?

Терон присви очи.

— Как е разбрал, че съм тук?

— Не знаеше — отвърна Зандер. — Затова Церек и аз дойдохме да проверим дали си вкъщи. Смятахме да минем през портала и да те потърсим отвън, но... както виждам вече няма нужда. — Той кимна към Кейси. — Предполагам, че ще доведеш и нея.

Скоропостижно Терон изрече нещо на родния си език, което обърка Аргонавтите. Кейси не разбираше нищо от думите. Само усещаше, че нещо не е наред. Алармените звънчета в главата ѝ запяха.

Какво крие от тях Терон? И от нея?

— Терон — изрече Церек с успокоителен тон. — Това е глупаво...

— Достатъчно — извика Терон така, че Кейси подскочи. — Това не подлежи на дискусия. — След което погледна към светлокосия аргонавт. — Зандер, ти ще дойдеш с мен, а ти, Церек, оставаш тук.

Кейси погледна към тъмнокосия воин. Той изглеждаше също толкова ентусиазиран от нареждането, колкото и тя.

Тя докосна ръката му:

— Терон, аз...

Той се обърна към нея и Акация видя същия мъж, който се сражаваше с демоните в книжарницата ѝ преди няколко дни груб и безчувствен, вървящ към цел, която нямаше нищо общо с нея. До този момент Акация не беше осъзнала, доколко Терон беше смекчил отношението си към нея.

Сякаш осъзнал какво вижда тя, Аргонавтът нежно взе ръката ѝ и я поведе към коридора.

— Да вървим, мели. Трябва да си почиваш.

Акация се остави да я поведе към спалнята, отчасти, защото нямаше сили да спори и защото все още се опитваше да проумее смисъла на странния разговор. Но зад гърба си, чу думите на Церек:

— Ската! Ти чу ли как я нарече той току-що?

Ново трептене се появи около белега на кръста ѝ, когато Терон я въведе в спалнята и я намести в масивното легло.

— Няма да се бавя — каза той. Очите му отново станаха нежни, но в тях имаше тревога, която по-рано липсваше.

— Ако искаш, мога да тръгна с теб...

— Не! — категоричен беше той.

Кейси се отдръпна и Терон бързо седна на края на леглото до нея. Взе ръката ѝ, обърна дланта ѝ нагоре и с палеца си започна да

потърква вътрешната страна на китката ѝ.

— Не — вече по-мекко повтори той. — Това е работа на Аргонавтите. По-добре да останеш тук, за да си починеш.

— Ти каза, че демоните няма как да влязат в Арголея.

— Така е, порталът добре се охранява.

— Тогава защо нареди на Церек да остане тук?

— Защото ще ми бъде по-спокойно, ако зная, че той е тук, това е всичко. Няма от какво да се притесняваш, мели.

Да, направо му повярва! Кейси смяташе направо да попита какво става, когато погледна надолу и видя къде точно я докосва.

— Ти нали не се опитваш отново да ми приложиш онзи фокус с управление на съзнанието?

Той се усмихна.

— Ами да! Получава ли се?

— Ами не!

Терон вдигна глава и се усмихна. Същата онази сексапилна усмивка, от която тя едва не се стопи. Както в дома ѝ, в пещерата и сега тук.

— Никога не ми се е получавало, както трябва.

Спря да се усмихва, пусна ръката ѝ и се изправи.

— Ще се върна скоро. Ако имаш нужда от нещо, обърни се към Церек. Той няма да ти навреди.

Кейси занервничи при последните му думи, но преди да успее да попита какво означават те, той се наведе към нея. Инстинктивно тя вдигна лице, за да посрещне целувката му и почувства разочарование, когато я усети върху челото си. След което той излезе.

Намръщена, Кейси се отпусна върху възглавницата. Можеше да усети аромата на Терон толкова силно, сякаш воинът лежеше до нея. Ароматът на мащерка в спалнята не беше толкова силен, но все пак се усещаше.

Акация затвори очи и се опита да разбере какво става. Защо Терон не ѝ казваше истината?

Умът ѝ заработи, но преди да успее да обмисли всичко, сънят я завладя.

[1] Ягодовото дърво *Arbutus unedo*, наричано и само арбутус, представлява вечнозелен нискорастящ храст, който с течение на

годините придобива форма на дърво. Дава яркооранжеви, подобни на ягода плодове. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

— Малоумници! — извика Аталанта и яростно удари с юмрук върху олтара на своя храм. Масивният камък се разцепи на две с оглушителен грохот и двете му части паднаха в краката ѝ.

Две стъпала по-ниско, в предната част на вече разрушения олтар, Деймус стоеше, покорно свел глава. Зад него на няколко крачки, направили същото, стояха още три демона.

Кретени! Всички до един! И бяха провалили плановете ѝ.

Аталанта заобиколи руините. Кървавочервената ѝ рокля яростно се мятеше зад нея.

— Тя е жива, нечистокръвните също! Безполезен си, Деймус!

Архидемонът не вдигна глава и не се опита да се защити дори тогава, когато тя посегна към меча на бедрото му, извади го и с мощен замах го заби дълбоко в гърдите му.

Деймус бавно изправи глава. Зелените му очи се обърнаха така, че се виждаше само бялото. Шокът, изписан върху лицето му, само наля масло в огъня и Аталанта завъртя острието, стараейки се да му причини толкова повече болка, колкото беше възможно.

Демонът ахна и падна на колене, облян в кръв. Аталанта подпря гърдите му с крак, извади меча и с рязък замах го обезглави. Отрязаната глава се изтърколи надолу по стълбите с отвратителен шум. Стиснала зъби, Аталанта ритна тялото му, което също се претърколи до отрязаната част на тялото му.

Тримата останали демони с ужас се втренчиха в нея.

— Танатос! — викна безсмъртната. — Излез напред!

Демонът, стоящ в средата, внимателно погледна нагоре и въпреки че нерешително се поколеба за секунди, се подчини и прекрачи напред — там, където току-що беше стоял Деймус.

На Аталанта ѝ хареса, че Танатос не затрепери, макар че трябваше.

— Дай ми клетвата си за вяност тук и сега!

Демонът падна на едно коляно и сведе глава:

— Заклевам се да ви служа до смъртта си!

Клетвата му някак си я успокои. Аталанта повдигна рамене и изправи гръб:

— Коя е твоята господарка?

— Вие, кралице моя!

— И каква е целта ти?

— Да унищожа Арголея и всички в нея!

Аталанта дълбоко въздъхна, опитвайки се да успокои дишането си. Заради глупостта на Деймус, тя изпусна нечистокръвната. Но още нищо не беше изгубено. Аталанта знаеше за проклятието на Хера. Искаше ѝ се да вярва, че Аргонавтът няма да свърже съдбата си с тази на Избраната. Освен това, тя си имаше и други способности за отмъщение.

Извади меча на Танатос от ножницата и допря плоския край на острието към върха на главата му:

— Ти, Танатос, демон на смъртта се назначава за главнокомандващ на армията ми. — Нещо като електрически заряд мина от ръката ѝ по острието на меча на Танатос и нова, допълнителна архидемонска сила се вля в тялото на новия командир. — Не ме разочаровай. Търпението ми виси на косъм.

Аталанта вдигна меча и го подаде на архидемона.

— Сега ставай! Иди да се сражаваш и да убиваш! Аз искам кръв!

— Да, моя царице!

Танатос се поклони, обърна се и прекрачи през тялото на Деймус, без да го удостои с поглед.

Останала сама, Аталанта дълбоко въздъхна, след което погледна към почернялата колона от дясната страна на храма си и каза:

— Приближи се, Максимус.

Не получи отговор. Имаше само тишина. Но тя чуваше дишането и долавяше страха. И този страх я подхранваше. Както винаги.

Много бавно иззад колоната се появиха два крака и детето излезе от сенките с широко отворени очи и лице, върху което се четеше страх.

Потресаващото сходство с баща му, както винаги поразяваше Аталанта. Блондин с изваяни, красиви черти. И сила! Доста висок за десетте си години и дори сега се виждаше, че един ден Максимус щеше да стане изключителен воин. Нейният воин. Защото тя го тренира, формира и възпитава.

— По-близо!

Максимус внимателно се приближи до безсмъртната, стараяйки се да гледа само към нея и да не обръща внимание на обезобразените останки на Деймус. Когато се приближи, Аталанта го хвана за ръката и докосна символите, започващи от лактите и стигащи пръстите му. Повлече го надолу по каменните стъпала и спря пред тялото на Деймус. Притисна гърба му към тялото си, удържайки го за раменете.

Усетила трепета му, тя се наклони към него и прошепна на ухото му:

— Вгледай се, иос, и кажи какво виждаш.

— А-аз виждам... н-некомпетентност.

Максимус беше научил много, но винаги имаше какво още да научи.

— Некомпетентност, и после?

— Некомпетентност — и той преглътна, — *matèpac*.

Майка. И Аталанта се усмихна по широко.

— А каква е твоята *matèpac*, освен всичко друго, Максимус?

Той се поколеба и Аталанта го усети. Знаеше за жестоката вътрешната борба, която се водеше в него между доброто и злото. Но тя щеше да я потуши. Синът ѝ трябваше да ѝ остане предан с цялата си душа и тяло.

— М-милосърдна.

Усмивката ѝ се стопи. Плъзна ръце надолу по тялото му и го стисна толкова силно, че детето едва успяваше да диша. Аталанта продължаваше да го стиска, подобно на змия-удушвач, показвайки му, че властта ѝ над него ще е вечна.

— Да, иос, твоята майка е милосърдна — изръмжа тя в ухото му.

— Страшно милосърдна! И аз съм единствената, която може да те спаси. Знаеш, че това е истина. И добре я помни! Винаги.

Продължаваше да го държи, без да отслабва захвата си, за да може същината на думите ѝ да достигне до него. Стискаше го, докато Максимус не се напегна срещу нея с цялото си тяло. Детето знаеше, че няма смисъл да се опитва да се бори. Знаеше, че ако го направи, ще се окаже в много по-лошо положение, отколкото сега.

Когато Аталанта най-накрая отпусна ръцете си, Максимус си пое глътка въздух и падна напред на колене върху обезглавения труп на Деймус. Кръвта изцапа дрехите и кожата му, но той бързо се изправи, залитна и се спъна в тялото на демона. И когато Максимус се обърна

към нея, дишайки дълбоко, погледнала в сребристите му очи, Аталанта видя в тях не страх, а решителност.

Решителност и омраза, благодарение на нейната ръка.

Гордостта я изпълни. О, да! Време е той да заеме законното си място до нея и да узнае за истинската ѝ сила. Особено сега, когато синът ѝ, може би, щеше да стане ключова фигура в нейния план.

— Утре ще се присъединиш към Фобос на тренировъчната площадка.

Лицето на Максимус остана безизразно, сякаш не му бяха съобщили току-що, че след няколко часа ще се сражава не на живот, а на смърт със същите демони, като обезглавената твар в краката му. Никакви... емоции. Гордостта ѝ се увеличи. На момчето и без това му липсваше човечността на Аргонавтите и в крайна сметка щеше да се превърне в тяхната гибел. А тренировките му ще довършат останалата работа, за да го превърнат изцяло в нейно подобие.

— Остави ме сега!

И той го направи. Без да пророни дума. Изправените му рамене и високо вдигната глава издаваха принадлежността на Максимус към рода на Пазителите. Очите на Аталанта го проследиха, докато той излезе от храма ѝ, след което тя се обърна и изкачи стъпалата до олтара. И отново погледна към река Стикс, която в последно време се беше превърнала в единствената ѝ радост.

— С него е толкова сложно, Мелеагър — въздъхна тя. — Но един ден той ще се превърне в сина, който трябваше да ни се роди.

Тишина. Но тя и не очакваше отговор. Мелеагър никога не ѝ отговаряше.

Прокара ръце по замръзналите си рамене. И потрепери. Спомни си събитията през този ден.

Още нищо не беше свършило. Тя бе най-великата героиня, която изобщо някога се е раждала на земята. Баща ѝ го знаеше. Мелеагър — също. И дори плати с живота си за това. Останалите щяха да го разберат скоро.

— Скоро! — промърмори тя, взряна във водата. — Скоро ще получа моето отмъщение.

Зандер, както никой друг, знаеше какво е задънена улица. В името на Хадес, нали самият той беше живото доказателство за това? Нима хиляди пъти не беше употребявал същите думи пред Терон, които сега чу от командира си — че той е добре, и че е по-добре да го оставят на мира?

Да, говореше ги. Но сега ставаше дума не за Зандер и дори не за Терон. Ставаше дума за Аргонавтите. И за Избраните. И за бъдещето на тяхната раса.

— Какво прави Финей пред покоеите на Изадора? — попита Терон, докато минаваха пред стаята на принцесата, опитвайки се да смени темата. За пореден път.

— Леонидас нареди тя да бъде охранявана, — отвърна Зандер, внимателно следейки за реакциите на Терон, докато вървяха към царските покои. Командирът му едва беше проронил няколко думи, след като напуснаха дома му. Мълчанието му и това, че нарече Избраната „мели“, породиха в главата на Зандер няколко доста тревожни мисли.

И той истински се надяваше, че греши. Терон винаги е бил настроен за работа и не изпитваше човешки емоции. И никога не би се влюбил в неподходяща жена — за разлика от него.

Командирът на Аргонавтите само изхъмка и тръгна към четвъртия етаж, съсредоточено гледайки стълбите. С всяка крачка се напрягаше все повече и повече и сега вече приличаше на бомба със закъснител, готова да се взриви всеки момент. Осъзнал, че подозренията му са верни, Зандер тихо изруга.

Терон се беше влюбил в смъртна жена. И то точно в едната от Избраните. От всички глупави и безсмислени ситуации... Толкова ли не можа да се поучи от грешката на Зандер?

Безпокойството му растеше, докато Аргонавтите тропаха с ботите си върху мрамора и наближаваха царските покои. Но всичко замря, когато Терон отвори вратата, от другата страна на която стоеше Калия. В гърдите на Зандер всичко се възпламени, сякаш бяха забили в тях нажежено острие.

Ето защо той не можеше да понася този дяволски замък.

Прислужницата скочи иззад бюрото, поклони се и каза:

— Царят ви очаква, Пазители.

Калия погледна към Терон, след това към Зандер... и бързо отмести очи, сякаш не искаше да го гледа. И защо, в името на Ада, това го накара да излезе от кожата си? Раздразнението и болката му бяха чужди.

Той е безсмъртен, по дяволите! Жесток воин, който не се страхува от нищо. Не беше прекарал и пет минути в замъка, а вече му се искаше да побегне с писъци точно като малка гинайка.

Настроението му спадна. Е..., не беше ли късметлия? Разполагаше с една цяла вечност, за да се смири със загубата си.

Стоящият наблизко Терон смръщи вежди и погледна въпросително към тях, явно усетил... нещо. Но както по-рано той, така сега и Зандер не искаше да говори на тази тема. В никакъв случай. Затова само поклати глава и измърмори:

— Не питай!

И Терон не го направи. Взря се в Калия и попита:

— Как е той?

Лечителката го погледна и вирна брадичка:

— Почива си. Влезте, но не за дълго. Не искам да се тревожи повече от необходимото.

Терон само кимна.

— Няма да се задържим.

Калия хвърли бърз поглед към Зандер и без да каже дума, както винаги, когато се срещнеха, тръгна по дългия коридор, потропвайки тихо с токчетата си.

Разгневен до крайност, Зандер едва не захапа стръвта. Не искаше да се поддава на гнева си. Но когато Терон приближи вратата, Зандер видя в него себе си и своите грешки. И изобщо не се замисли, когато отиде, сложи ръка върху рамото му и го спря.

— Почакай! Не влизай още. — Това не е твой проблем. — Какво става между теб и онази смъртна?

Терон стисна зъби:

— Нищо!

— Нищо ли? — Зандер махна ръката си, но не отстъпи пред предизвикателната поза на Терон. Ето ти „това не е твой проблем“! Проклет да бъде, ако остави един от събратята си да преживее дори малко от това, през което той самият е минал!

— Ние с Церек видяхме повече от нищо!

Терон отново заскърца със зъби.

— Това не е ваша работа, а между мен и царя. Прекрати, Зандер!

— Не е моя работа ли? — Зандер се вклини между него и вратата, преди Терон да може да го отмести. Проблясъкът в очите на командира му говореше, че той не е в настроение за игри. Ами, майната му! Зандер не смяташе да играе. Не и след това, на което беше свидетел през последните минути. — В името на Хадес, Терон, това касае всички нас! И нашето бъдеще!

Терон присви устни и отстъпи назад. Възползвайки се от мълчанието му, Зандер продължи:

— Какво по дяволите правиш, приятелю? Тя е полуарголейка.

— Зная!

— И тя е Избраната.

Терон наведе глава и потърка с ръка челото си.

— Зная!

Съжалението се промъкна в гърдите на Зандер заедно със съчувствието към раздирания си от противоречия командир. Дори свръхчовешката сила на Терон нямаше да го спаси сега. Той почти беше стигнал до дъното. И то заради жена. А Зандер знаеше колко дяволски това боли.

— Трябва да я оставиш, Терон! Това няма да завърши добре и ти го знаеш. Просто удължаваш неизбежното. Така става по-лошо.

Терон вдигна глава и впи пламтящите си очи в Аргонавта:

— По-лошо за кого, Пазителю? За царя? Той умира. След няколко седмици няма да му пука за никой от нас. За Изадора? Никой не знае какво ще се случи с нея. За нашия народ? — и той презрително се изсмя. — Голяма част от жителите на нашето царство дори не разбират какво правим за тях, по дяволите! Съветът се погрижи за това. За какво да ги мисля?

Неочакваният отговор на Терон разтревожи Зандер.

— Защото това е твой дълг.

— Моят дълг се промени.

— Терон...

— Не! — и командирът на аргонавтите посегна към вратата. — Писна ми да седя и да мълча, докато някой си играе на бог. Дори не можеш да си представиш какво е направил, Зандер! Нямах никаква представа.

Избута го и отвори вратата. Веднага усети аромата на лечебните билки, примесен с този на болестта. Зандер неохотно последва командира си, макар че му се искаше да вкара малко разум в глава му и да го предпази да направи най-голямата грешка в живота си.

Тежките кадифени завеси на прозорците бяха дръпнати, позволявайки светлината да се процежда само по краищата им, без да осветява цялата стая. Завивките на леглото прошумоляха.

— Кой е тук? — попита слаб глас.

На Зандер му отне няколко секунди, за да познае царя в немощния старец, лежащ върху купчината възглавници. Щеките му се бяха изострили, очите — хлътнали, костите — надигнали кожата му, а косата му беше още по-бяла. За няколко дни Леонидас се беше състарил още повече.

— Говорете! — извика царят. — Кой е тук? Аз може и да не виждам добре, но зная, че има някой!

— Изпратили сте за мен и аз дойдох — започна сухо Терон.

Лицето на царя се смекчи.

— Терон! Ето те и теб, момчето ми! Вече бях започнал да се тревожа.

Терон само стисна зъби.

— Кажи ми, намери ли я?

Терон погледна към Зандер и Зандер забеляза проблесналото в очите му предупреждение: „Не казвай дори една шибана думичка!“

Мамка му! Зандер се напегна, усещайки приближаващата катастрофа. Всичко вървеше от лошо към по-лошо и той не можеше да направи нищо, за да го спре.

— Намерих я! — отвърна просто Терон, обръщайки се към царя.

Леонидас въздъхна с облекчение.

— Слава на Хера! Доведе ли я с теб? Къде е тя? Трябва да я съединим с Изадора. Моята дъщеря е болна.

— Те и двете са ваши дъщери — озъби се Терон.

Царят застина. Зандер направи крачка напред, усещайки прилива на адреналин.

Погледът, който Терон му хвърли, можеше да кипне кръвта му, но той не му обърна внимание. Точно сега Зандер искаше да се убеди, че Терон няма да се нахвърли върху царя. И, мамка му, каква ирония!

Обикновено той беше този, когото се налагаше да сдържат при пристъпите му на ярост.

Терон сърдито погледна към царя.

— Не сте ли любопитен как изглежда?

Царят остана безмълвен и неподвижен. И това негово равнодушие накара Терон да изпадне в такава ярост, каквато Зандер никога преди не беше виждал у него.

Черните очи на Терон така се разшириха, че заеха почти половината му лице. Ръцете му се свиха в юмруци и всички мускули на тялото му се напрегнаха, като пред битка.

— Тогава, разрешете ми да ви разкажа. Тя е тъмнокоса и има виолетови очи, също като вашите, висока, стройна, спортна.

— Пълна противоположност на Изадора. Прилича повече на вас. Управлява собствен бизнес. Пътувала е по целия свят. Тя е мила, нежна, добра и достатъчно умна, за да ме сложи на място. И не е толкова лесно да бъде уплашена. Оказвайки се в средата на битката с демони, успя да запази хладнокръвие. И дори да ми спаси задника. И то неведнъж!

— Достатъчно! — прекъсна го Леонидас.

— За себе си почти не мисли. Ще даде и последната си риза на по-нуждаещите се от нея. И още, тя е изпълнена с толкова доброта и хумор, колкото ние двамата с вас не притежаваме.

— Достатъчно! — заповяда царя, стиснал зъби.

Мамка му и пак мамка му Зандер мислеше, че Терон просто е хлътнал по нечистокръвната. Но сега виждаше, че той направо се е хвърлил с главата надолу. При това доброволно и без да му мисли много-много.

— Терон! Достатъчно! — Прекъсна го настоятелно Зандер, осъзнавайки, че той е последният човек на земята, способен да свърши този подвиг. Обикновено Церек успокояваше всички.

Терон го закова с поглед:

— Майната ти, Зандер!

Яростта, която на Зандер се налагаше да потиска всеки ден, закипя, опивайки се да избие на повърхността и да излезе извън контрол. Стиснал юмруци, той се опита да диша дълбоко, докато си напомняше, че Терон е негов събрат. И че сега изпитва болка. Зандер

разбираше чувствата му, припомняйки си какъв идиот беше някога и той.

— Казах достатъчно! — Твърдо повтори царят.

— Да, и знаете ли какво? — саркастично отвърна Терон, доближавайки се с още една крачка до леглото. — Аз не мисля така! Знаете ли какво направи вашата дъщеря, когато разбра, че е половин арголейка? Помогна на мизосите — народа, за който нямаше представа. Расата, която вие твърдахте, че не съществува. Нашите сънародници са в първите редове на сраженията с демоните, докато ние си седим тук, в нашия удобен свят и не правим нищо. Нищо! Знаете ли колко са те отвън? И колко са загиналите? Колко са осакатените? И през какво са минали по ваша вина?

Царят замълча и Зандер си даде сметка, че и той стои и втренчено гледа към Терон, без да смее да вярва на ушите си.

— Стотици! — отвърна Терон с горящи очи. — И толкова са само в една колония. Хиляди — по целия свят!

— О, Хадес! — прошепна Зандер.

— Достатъчно! — извика Леонидас.

Царят видимо трепереше, докато набръчканото му чело беше обсипано с пот, но Терон не отстъпваше.

— Ако тя знаеше, защо съм я довел тук, то, вероятно би се принесла в жертва заради вас и вашата благородна цел. Защото тя е самоотвержена и храбра. Но аз няма да ѝ го позволя.

За първи път през този разговор царят присви очи и се опита да види нещо.

— Какво каза?

— Казах, че няма да допусна Кейси дори на сантиметър от Изадора. Смятайте пророчеството си за неосъществимо.

Зандер шумно си пое дъх.

Лицето на царя стана пепеляво.

— Ти не разбираш какво говориш. Изадора ще умре!

Терон наклони глава.

— И защо това толкова те безпокои, Лео? Дали защото ще загубите наследницата на трона, или защото тя ви е дъщеря? Но доколкото ви познавам, вие се интересувате от Изадора не повече, отколкото от нечистокръвната. И всички чудесно знаем как вие се

отнасяте към тези, които не живеят тук, в сенките на тези свещени стени.

Бледото лице на царя изведнъж почервения и той се опита да се надигне от леглото.

— Ти не знаеш за какво говориш!

— Аз говоря истината!

Настъпи мълчание. Терон целия трепереше от едва сдържана ярост и Зандер не беше сигурен какво да прави. Само подозираше, какво може да се случи на Терон, ако той се поддадеше на идеята да се приближи и да хвърли стареца върху стената. Аргонавтът разбираше този гняв и желанието за унищожение. Проклятие, той живееше с това всеки ден. Дори сега. Заради приятеля си. Заради себе си. Заради спомените, които не можеше да премахне от главата си — Калия, минаваща покрай него и предизвикваща взрив от ненужни емоции.

— Видях ги! — продължи Терон и поклати глава. — Видях през какво им се е наложило да преминат. А вие не сте направили нищо! Ние не направихме нищо! И сега, искате да освободите Аталанта от Тартар, за да започнете вашата драгоценна война? И да пуснете демоните ѝ на свобода? Няма да ви разреша! Няма да позволя да убиете още един човек, за да изпълните шибаното си пророчество. Дори заради Изадора. Можете да извикате на помощ всички богове от Олимп, но знайте едно — няма да ви позволя да се доберете до Акация! Ще я защитавам с цената на живота си!

Царят ахна. Терон се обърна и тръгна към вратата.

— Твоят баща ме разбираше. И само в дясната си ръка той имаше много повече чест, отколкото имаш ти — извика царят подир него.

Терон с такава сила удари с юмрук в стената, че остави дупка почти с размерите на прозорец. След което отдръпна ръка от вдлъбнатината и погледна царя през рамо.

— Баща ми е мъртъв, кучи син такъв! И ако искаш, можеш да му правиш компания. Не ми пука!

Терон изскочи от покоите, оставяйки след себе си пулсиращо напрежение, което заливаше Зандер като вълна, която го увеличаваше във водовъртежа си. Връзката, която имаше от своя прародител Ахил и тази с Терон го призоваваше да прати всичко по дяволите и да

последва събрата си. Но чувството му за дълг и преданост го застави да остане на мястото си.

— Аргонавт... — дрезгаво прошепна царят. — Тук ли си още?

Да, тук, както винаги. Обречен да се сражава вечно със същите проклети твари, както правеше през последните осемстотин години от своя безкраен живот.

— Тук съм.

— Назначавам те за командир на Аргонавтите! Събери всички останали! Искам Избраната да бъде доведена при Изадора веднага. И ако Терон застане на пътя ти, аз разрешавам да направиш всичко необходимо, за да го махнеш оттам.

Ама че... мамка му! Зандер беше в пълен шок. Не това бе нещото, което той искаше. Изобщо не беше това. Той е войник, не командир. И никога не се е стремил да стане.

— Мисля, че...

— Сега тръгвай! Ако не се подчиниш на заповедта ми, ще намеря някой, който ще иска да го направи! — извика царят.

Отпращат го? Просто ей така? Няма да стане! И нямаше значение, че заповедта идваше от царя. В тази минута Зандер си спомни за един друг андрас, който го отхвърли по същия начин. Сякаш беше кръгло нищо.

И също заради жена.

Яростта му премина над бариерата на неговия контрол и Зандер се намръщи.

— Терон е най-силният от всички Аргонавти, взети заедно. И ако той казва истината, значи има всички основания да се изправи срещу вас, Ваше Величество.

Царят се задъха от изненада, но той вече вървеше към вратата.

— Аз не съм такъв наивник — нито за вас, нито за някой друг. Намерете си друг пазител!

Кейси със стон отметна завивките и се измъкна от гигантската постеля на Терон. Не можеше да заспи. И макар че тялото ѝ беше уморено, мозъкът ѝ не искаше да се успокои. Явно това, че бе подремнала по-рано, сега само подсилваше безсъницата ѝ.

А и потръпването в долната част на гърба ѝ не спираше.

След горещия душ, който не ѝ донесе никакво облекчение, Кейси започна да рови в скрина на Терон и взе назаем бяла тениска, която ѝ стигаше почти до коленете. Беше ѝ голяма, но Акация се усмихна, обличайки я през глава. Тениската миришеше на Терон и тя я усещаше мека върху кожата си, а това я успокояваше.

Тръгна боса по дългия коридор, възнамерявайки да разузнае обстановката, докато сучае сама в къщата. Спря се на входа на гостната, но след като не видя вътре Церек, влезе и се огледа.

Ароматът на мащерка тук се усещаше по-силно и изглежда идваше от нещо подобно на кандило в другия край на стаята. Кейси се приближи. Да, точно така. Странно.

Обърна се и започна да изучава обстановката. Хареса ѝ това, че в обзавеждането на дома не се усещаше женска ръка. Цветовете, мебелите, дори картините по стените изглеждаха някак си по мъжки — елегантни, но груби. Явно Терон сам беше обзавел жилището си, без да се обръща за помощ към някоя приятелка.

Кейси прокара ръка върху повърхността на ниската масичка до дивана и си спомни, какво ѝ каза Терон в гората. „В моя свят само ако раздели леглото си с гинайка, един андрас разбира, дали тя е неговата сродна душа“. Кейси се усмихна на тази нелепа мисъл. След което се отрезви, усещайки как страните ѝ порозовяват, а в стомаха ѝ се разлива топлина.

Ама че безсмислено! Тя бе болна. Точно сега ли трябваше да мисли за секс с такъв могъщ Пазител като Терон? Но тя мислеше. Всъщност, добила смелост, Кейси призна пред себе си, че това е най-силно ѝ желание. Не можеше да спре да мисли за начина, по който той я целуваше, преди появата на Зандер и Церек. За начина, по който я докосваше. И затова какво би се случило, ако не ги бяха прекъснали.

Желаейки да се разсее от мислите си, Кейси се насочи към кухнята с надеждата да намери нещо за хапване. Терон беше прав. Имаше нужда да поддържа силите си... за онова, което я очакваше. И най-вече, защото тя смяташе да прекара нощта с него, когато той се върнеше. Притесненията щеше да отложи за по-късно.

Отвори големия хладилник и надникна вътре. Остатъци от сандвич, нещо, което приличаше на макарони, някакво месо, което дори не искаше да погледне, бутилка вода, бира и сок. Никаква газирана вода. Хващайки сока, Акация неволно се усмихна, спомняйки

си вечерята им с Терон в нейния дом. По-голяма част от нещата в този свят й изглеждаха доста нормални. Е, с изключение на содата.

Тя тъкмо се канеше да си налее, когато чу приглушени гласове до кухненския прозорец. Церек стоеше на верандата и разговаряше с някой, който беше невидим за нея. Усети прилив на адреналин и се опита да надникне зад масивното му тяло. Кой още беше дошъл?

Малко по-късно тя получи отговор на въпроса си, когато вратата се отвори и в кухнята влезе Терон.

Трепването на сърцето си Кейси усети чак в пръстите на краката си. Усмихна му се:

— Здравей, скъпи, как мина денят ти?

Но един поглед към мрачните му очи беше достатъчен, за да изтрие усмивката ѝ.

О, добре! Денят определено не е бил добър!

Терон отиде до хладилника и рязко затвори вратата му, оставена отворена от нея.

— Защо не си в леглото? Казах ти да си почиваш.

— Не знаех, че е заповед.

— Не, беше предложение. При това — настоятелно. А сега се връщай в леглото!

Кейси втрещено го изгледа, усещайки потръпването около белега си много по-силно от обикновено. По някаква причина Терон се беше върнал без настроение. Тя можеше да продължи да се държи предизвикателно или да се опита да го успокои. Последният вариант ѝ звучеше хиляди пъти по-добре.

— Престани да се вълнуваш, Терон. Добре съм! — И тя направи опит да му се усмихне. — Липсваше ми.

Погледът му се смекчи и тя набра смелост — пристъпи към него и го докосна. Вдигна ръката му с намерението да я целуне, но спря, видяла подпухналите кокалчета и прорезите върху пръстите му.

— Какво се е случило?

— Нищо. — Терон бързо се отдръпна, приближи се до мивката, пусна водата и изми ръцете си, като се мръщеше на щипането на сапуна, попаднал върху разранената кожа.

— Това не е нищо.

— Престани, Акация, — отвърна той, без да поглежда към нея. — Това не те засяга.

Не я засяга ли? Аха. Я почакай! Тя го обичаше и искаше да му помогне, като поправи онова, което не беше наред, а той — не било нейна работа? Терон отиде при баща ѝ и се върна не просто в ужасно настроение, но и с рани върху ръцете си. И това не е нейна работа, така ли?

— Ти си лош лъжец, Терон!

— Аргонавтите не умеят да лъжат. Това е проклятието им.

Кейси присви очи.

— Значи те чудесно умеят да не казват всичко. И ти си най-добрият сред тях.

Терон не обърна внимание на язвителността ѝ, а извади кърпа от чекмеджето.

— Аз трябва да свърша нещо. И наистина за теб ще е по-добре ако легнеш и си починеш.

Е, това беше! Нейната точка на пречупване.

— Хей! — Кейси отиде до него, хвана го за ръката и със сила го обърна към себе си. След това го блъсна в гърдите така, че гърбът му се удари в кухненския шкаф. — Твоите малки тайни започват да ми идват в повече. И, кълна се в Бога, ако ми кажеш отново да легна в онова легло, ще си прережа вените! Или твоите!

Терон опули очи срещу разярената Кейси, но на нея не ѝ пукаше. Беше ѝ дошло в повече.

— Акация!

Тя изимитира изуменото му изражение, след което силно го удари по рамото.

— Терон!

Болката прониза ръката ѝ, но тя, стиснала зъби, не отместваше поглед от него.

Веждите му бавно се събраха:

— Ти..., ти отново ли ме дразниш?

Да го дразни ли? По дяволите! Един от най-великите Пазители, а да е толкова недосетлив.

Кейси сърдито го погледна.

— Ако имах намерение да те дразня, Терон, то щях да намери по-добър начин. Например, този.

И поддавайки се на порива, свали тениската му през главата си и я пусна на пода, оставайки пред Аргонавта чисто гола. Обърканите му,

греховно сексуални очи се разширяваха все повече и повече, докато на Кейси и се стори, че те просто ще паднат от главата му. Но като се има предвид колко я беше ядосал Терон, не го намери за чак толкова голяма загуба.

— Зная, че за теб аз съм просто поредната задача, но ти трябва да поработиш над гостоприемството си. Често казано, на теб то ти куца. О, и между другото, аз изобщо не съм уморена. Но благодаря, за настойчивите съвети. — Кейси се обърна, излезе от кухнята и тръгна към спалнята.

Можеше и да стигне до нея, ако в средата на коридора, отзад не я беше блъснало нещо, подобно на товарен влак. Просто така ѝ се стори. Както си вървеше и в следващия момент беше пометена от пода и приплесната към стената.

Ударът изтласка всичкия въздух от гърдите ѝ. Кейси дори не чу придвижването на Терон. Той успя да я предпази с ръцете си от сблъсък с мазилката, но макар че не ѝ причини болка, ударът изкара всичкия ѝ въздух от гърдите.

— Ти за мен не си просто поредната задача — изръмжа Терон на ухото ѝ, разтваряйки краката ѝ и силно се притисна в дупето ѝ. От топлия му дъх, погалил врата ѝ, по гърба на Кейси пробяга тръпка. — И аз не ти казах всичко, защото исках да те защитя, а не защото ми харесва да го крия от теб.

Туптенето на сърцето ѝ сериозно се ускори. Тя прекалено късно разбра, че устройвайки детска истерия, успя да вбеси двуметровия над сто килограмов Аргонавт, притежаващ силата на булдозер.

— Аз...

— И да махнеш тениската беше лоша идея, мели, защото сега зная как изглежда тялото ти без дрехи. — Хвана с устни меката част на ухото ѝ и започна силно да я смуче.

Кейси трепереше, затаила дъх. Замръзна, когато ръката му се плъзна надолу по корема ѝ и намери влажното ѝ лоно. Това едва не я изпрати отвъд ръба на оргазма.

О, Боже! Акация знаеше, че с Терон ще бъде точно така — бързо и неистово, решително и грубо. И толкова горещо, че костите ѝ да се разтопят.

— Терон...

Кейси не успя да продължи, защото воинът отстъпи, обърна я с лице към себе си и устата му я завладя. Той поглъщаше устните и езика ѝ с такава страст, че Кейси се опияни.

Прохладният въздух галеше гърба ѝ и едва когато се озова легнала в леглото, разбра, че двамата с Терон са вече в спалнята.

— Свий крака — нареди ѝ Терон.

В главата на Кейси беше пълна каша. Без да задава въпроси, тя ги сви и опря пети в матрака. Едва сдържа вика си, когато воинът се отпусна върху нея, за да я целуне отново, докато тялото му широко разтвори краката ѝ. Терон ласкаеше езика на Акация, засмуквайки го и пускайки го — еротичен намек за онова, което възнамеряваше в най-скоро време да стори с тялото ѝ. Едно малко гласче в дълбините на разума ѝ я предупреждаваше, че ядосаният и груб секс със сърдит партньор не е добра идея, но когато Терон започна да се придвижва по-надолу, като по пътя си хапеше, смучеше и облизваше, Кейси спря да обръща внимание на подобни дреболии.

Ръката му намери дясната ѝ гърд, а устните му — лявата. Пое зърното дълбоко в устата си и силно го засмука, докато възбудата не я потопи в дълбините си и не се фокусира между краката ѝ. Кейси изви гръб, отчаяно стремейки се към освобождение. Сякаш видял мислите ѝ, Терон продължи с пътечка от изгарящи целувки по корема ѝ, а след това и още по-надолу. Обхвана с ръце глезените ѝ, за да я задържи неподвижна и отпусвайки глава, езикът му собственически облиза входа на влагалището ѝ.

Акация потръпна и прехапа устни, за да не се разкреци, когато Терон повтори ласката си. Ръцете ѝ конвулсивно стискаха завивките, докато той я дразнеше с език. Но когато Терон започна да смуче клитора ѝ, не издържа. Пред очите ѝ просветнаха звезди и светът наоколо здраво се разтресе.

Той не спря. Доведе я до оргазъм още веднъж, и още веднъж с умелия си език и невероятни устни, докато тя трепереше под него.

Когато най-сетне я освободи и Кейси успя да дойде на себе си, ненаситните му устни я целуваха по бедрото, пъпа и ребрата, точно под гърдите. Но този път меко. И така страстно. Сякаш чакаше да го направи от хиляда години и сега се стремеше да запомни всяка секунда.

Кейси, безсилна дори да помръдне, едва успя да прошепне:

— К-какво беше това?

Терон притисна бузата си към корема ѝ и дълбоко въздъхна.

— Не ти причиних болка, нали?

Кейси усети в гласа му поразителна промяна и толкова се обърка, че не знаеше какво да мисли. Отначало този мъж изгуби контрол и яростно се нахвърли върху нея, а в следващата секунда, гласът му беше съвършено спокоен.

И тя отново усети онова боцкане.

— Терон?

— Да?

— Какво не е на наред?

Настъпи мълчание, след което Аргонавтът отвърна:

— Нищо, всичко е наред. Така, както трябва да бъде.

Само че в гласа му усети нещо. Нещо, което звучеше... тъжно.

Терон се подпря на лакът и я погледна.

— Сигурна ли си, че не те нараних?

Как можеше да му обясни, че именно неговото премълчаване на нещата я нараняваше много повече?

— Не, твоите докосвания ми харесаха. Чувствах се така добре, сякаш ти наистина ме желаеш.

Очите му потъмняха.

— Аз наистина те желая.

— Тогава ми покажи.

Терон не помръдна и това накара Кейси да си помисли, че е променил мнението си. Но Аргонавтът се наклони, целуна я и всичките ѝ съмнения се разсеяха.

Усети собствения си вкус. Терон леко ухапа долната ѝ устна, засмуквайки я между зъбите си и Кейси си спомни как той ближеше, смучеше и поемаше дълбоко в устата си зърната ѝ. Тръпка на очакване премина през тялото ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му и продължиха надолу, до колана на дънките му, докато той наклони глава и задълбочи целувката им. Плъзна ръка под плата и го намери твърд, горещ и много по-голям, отколкото го помнеше.

— Свали ги, Терон!

— Нямам нужда от това, — каза той до рамото ѝ, ласкаейки кожата ѝ, докато пръстите на ръката му галеха гърдите ѝ. — Аз

получавам повече от необходимото удоволствие, само като те гледам как свършваш.

Тръпката се засили. И в настъпилото мълчание, Кейси разбра какво става.

— Правиш го, за да узнаеш, дали сме сродни души?

Терон целуна вътрешната част на дясната ѝ гръд.

— Не. Аз вече зная отговора.

Наистина ли? Акация очакваше, че Терон ще допълни още нещо, но той продължи само да я целува. И когато разбра, че няма да има никакво допълнение, гневът ѝ се върна. Добре! Нека да задържи всичките си тайни. Не това искаше от него сега.

Кейси сложи ръце от двете страни на лицето му и го принуди да я погледне.

— Искам те в мен! Веднага! Така че, или сваляй панталона си, или ще трябва да ти напомня за намерението си да ти прережа вените.

Терон внимателно се вгледа в лицето ѝ:

— Сигурна ли си? Аз не...

— Терон! Или се събличай, или ще отида да намеря Церек, за да довърши започнатото!

Очите му блеснаха.

— Не ме дразни, мели, освен ако не искаш смъртта на този Пазител.

Последвалата му целувка беше решителна, собственическа и толкова... чудесна. Усетила, че е победила, Кейси се хвана за тениската му и я издърпа през главата му. Той се подпря на ръце, не желаейки да прекъсва целувката им, и с нервни движения се освободи от дънките си.

Под ръцете си Кейси усещаше гладките му мускули. Но когато той се отдръпна, сякаш решил да стане от леглото, Кейси се изправи и го прегърна здраво.

— Сега няма да ходиш никъде!

Аргонавтът обви ръка около кръста ѝ и я притегли към гърдите си, накланяйки се към нощното шкафче.

— Презервативите.

— Тук имаш презервативи?

— Разбира се. Имаме приблизително една и съща биология, помниш ли?

Точно така! Трябваше да се досети. Терон беше смъртен, също като нея. Имаше толкова много общо между тях. И толкова различия.

Кейси само поклати бързо глава.

— Нямах нужда от тях.

— Но...

— Времето сега е неподходящо за мен, Терон. А и като се има предвид колко бързо отслабвам — не с дни, аз с часове, то и двамата знаем, че няма как да забременея.

Аргонавтът спря и я погледна, но не започна да спори. Странно, но това не огорчи Кейси, само някак си укрепи решителността ѝ. И не желаейки да го лъже повече, Акация смекчи гласа си:

— Имала съм само трима любовници в живота си. Нито един от тях не беше нищо особено и с всеки от тях съм била дори прекалено внимателна. С теб не искам да се тревожа за нищо!

— Мели — Палецът му така нежно я галеше по скулата, че сърцето ѝ трепна. — Това е чест за мен!

Акация сви рамене, опитвайки се да сподави чувствата, които той будеше у нея.

— Аз просто искам да съм с теб без всякакви бариери, дори само днес. Зная, че утре всичко ще се промени и ти ще ме заведеш там, където трябва. А след това, кой знае? Но днес не искам да мисля за това. Повечко здрав егоизъм не е навредил на никого.

— Ти си най-безкористния човек, който съм виждал.

— Не, не съм. Аз съм сложна, упорита скитница, без особени цели в живота — отвърна Кейси и слабо се усмихна. — Просто още не ме познаваш толкова добре.

— Зная всичко, което ми е необходимо — прошепна Терон. — И съм сигурен, че си съвършена.

Акация се втренчи в него. И всички чувства, които се опитваше да скрие, излязоха на свобода. Всеки път, когато ѝ се струваше, че е разгадала Терон, той успяваше да я изненада. Тъкмо беше привикнала към мисълта за груб секс с раздразнен воин и Аргонавтът се смекчаваше и отново я караше да се чувства влюбена в него до уши.

Дяволите да го вземат! Той наистина беше герой. Нейният герой!

— Люби ме, Терон. Просто... ме люби. Днес! Сега! — прошепна Кейси.

— Мели!

Слава на небесата, той направи точно това, което тя искаше. Пусна я на матрака, нежно я целуна и се отпусна между бедрата ѝ. Отново се зае да я възбужда с устни и пръсти, покривайки с целувки ухото, гърлото, гърдите, без да прекъсва да гали влажното ѝ лоно. Езикът му кръжеше около зърното ѝ, докато палецът му не спираше да гали мокрия клитор. И когато плъзна пръста си дълбоко навътре, Кейси простена и повдигна бедрата си срещу ръката му.

Аргонавтът я галеше отново и отново, довеждайки я почти до кулминация, след което отстъпваше, за да погали отново онази чувствителна точка, от което Кейси едва не загуби разума си. Терон извади пръста си, и тя ахна, усетила как Аргонавтът я дразни, плъзгайки главичката на члена си по нежните ѝ гънки, след това повисоко, описвайки кръгове около клитора ѝ, докато Кейси не затрепери.

— Терон... — Тя вдигна глава и погледна там, където той я докосваше. Нажежи се до червено, от гледката пред нея — Терон, обхванал с ръка големия си член, водеше и двамата до нови висоти на сексуалното желание, докато очите му не се отделяха от мястото, където телата им почти се бяха съединили. Жилите на врата му се бяха издули, раменете — напрегнати от усилията да се сдържа, а лицето — потъмняло от чисто желание.

И всичко това, заради нея.

— Терон! О, Боже! — Такава възбуда не беше изпитвала никога.

Беше ѝ толкова добре, така хубаво. Върхът на члена му се плъзна между гънките ѝ, после се завъртя около клитора ѝ, след това отново и отново, плъзгаше се надолу и нагоре, отново измъчвайки я. Но това не ѝ беше достатъчно. Изобщо не беше достатъчно. Разочарована, че Терон само продължава да държи и двамата до ръба, Кейси изви гръб, опитвайки се да го насочи натам, където искаше да го усети най-много. И най-накрая, с дълъг стон, Терон се тласна вътре в нея.

— О, Богове! Мели, ти си толкова тясна и толкова влажна. Толкова... — бедрата му се отдръпнаха назад, а след това отново се тласна в нея, още по-силно, — ... съвършена.

Кейси трябваше да усети дискомфорт. Знаеше размерите му. Беше ги видяла онази нощ в дома си, когато аргонавтът лежеше ранен и гол върху леглото ѝ. Усещаше как нараства членът му, когато прекарваше пръсти нагоре-надолу по твърдата му дължина. А и от

много време не го бе правила с никой. Но когато Терон се натисна навътре много бавно, и двамата изстенаха от стегнатия, гладък и плътен контакт. Акация доволно въздъхна.

О, да!

Целувката му бе гореща. Влажна. Грешна. Терон бавно се движеше, ту плъзгайки се дълбоко, ту отстъпвайки, докато накрая не се озова потънал целия. И двамата притихнаха и се опитаха да си поемат дъх.

Точно това искаше Кейси. Него. С нея, по този начин. Да се слепят заедно и да забравят за външния свят.

Очите му я намериха и нежността в погледа на Терон разтърси Кейси до дълбините на душата ѝ. Тя прокара ръка по брадичката му и потърка наболата му брада.

— Терон!

Той се отдръпна назад, без да отмества очи от нейните и движенията му станаха по-силни, проникването му — дълбоко и по-грубо. Терон стисна зъби, докато вената на шията му пулсираше. Потта се стичаше по слепоочието му и няколко капки паднаха върху гърдите на Кейси. Тя отметна глава назад и простена от наслаждението, което ѝ доставяше неговата внушителна плът. И едва почувствал оргазма ѝ, Терон се обърна по гръб, сложи Кейси върху себе си и я хвана за бедрата, задавайки ритъм, от който пред очите ѝ се раздвои.

Наслаждението растеше бързо и яростно. И тъй като Терон я водеше, на Кейси не ѝ остана нищо друго, освен да се отпусне и да яхне вълната, която я връхлетя три пъти, докато на Акация ѝ се стори, че повече не може да издържи. Но удоволствието продължаваше и продължаваше да приижда, преминавайки през всяка клетка на тялото ѝ, докато светът около Кейси просто се взриви.

Адреналинът, който я захранваше, започна да спада и реакцията му започна да свършва. Акация чу как Терон извика името ѝ, почувства как членът му пулсира дълбоко вътре в нея и рухна върху гърдите му. Опитвайки се да поеме въздух в конвулсивно свитите си дробове, усети как воинът впи пръсти в бедрата ѝ, задържайки я неподвижна, докато тялото му трепереше под нейното.

Аргонавтът дишаше тежко, докато плътта му в нея омекваше. Кейси стегна вътрешните си мускули, опивайки се да го задържи, защото все още не беше готова да го пусне.

Терон застена:

— О, мели, ако продължаваш в същия дух, то тази вечер изобщо няма да те оставя да спиш.

Тя се усмихна. Отпусна се, след което отново се стегна. Ответният му стон я възбуди отново.

— Сънят се надценява.

Аргонавтът прокара ръка по гърба ѝ.

— Мисля, че си го споменавала и преди. Мимоходом.

Боже, толкова харесваше докосванията му. Въздъхна доволно.

— Ако това е начинът, по който арголейците правят секс, разбирам защо досега не си спал със смъртна жена.

Ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ, обхвана дупето ѝ и нежно я обърна по гръб, озовавайки се върху нея. Едно движение на бедрата му и Кейси разбра, че предизвикателството ѝ е оказало своето дело.

Терон я целуна по врата, по брадичката, по устните.

— Повярвай ми, това не е възможно дори за Аргонавтите. — Прокара език по края на устните ѝ, докато Кейси не му се откри, след което се плъзна между тях и започна бавно да ѝ се наслаждава.

Тя го прегърна силно, докато той бавно движеше бедра, тласкайки члена си навън и навътре.

— Ах, Терон! Толкова ми харесва, че така бързо се възстанови.

Притиснат във врата ѝ той се усмихна:

— В този смисъл ли?

— Да.

Усмивката му се разшири.

— На мен също.

Кейси се отдаде на целувките му и игнорира усилилото се до крайност тръпнене около белега си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

След като Акация заспа, Терон дълго гледа към тавана.

Богове, колко е приятно. Дори прекалено. Тя е тук, в леглото му. Скрита от всички. Топла, уютно устроена и само негова.

Негова. Това беше ключовата дума. Иронията на ситуацията сякаш го прободеше с нож в корема.

Терон се обърна на страни, за да може още да се полюбува на спящата Кейси. Знаеше, че не разполага с много време. Вероятно царят вече е събрал останалите Аргонавти. Това, което каза Терон в царските покои, и при това пред Зандер, се смяташе за държавна измяна и предателство. Аргонавтът очакваше, че един от воините му всеки момент ще се появи и ще го отведе оттук.

Той сякаш можеше да чуе как те обсъждат участието му. Церек, миротворецът, ще ги убеди да почакаят до сутринта. Аргонавтите ще дойдат с изгрева на слънцето. Първо, ще се опитат да се обърнат към чувството му за чест. След това Трифон ще се опита да пусне шегата за здравето на царя в жалък опит да му повиши настроението. На Зандер няма да му пука, освен ако това, което се случи с Терон по някакъв начин не се отрази върху него. А Деметрий... да, Деметрий се ще постарее да го изпрати право на бесилото.

Прекалено късно Терон разбра, че никога не е казвал на Аргонавтите си колкото ги уважава. Макар че носеха службата си заедно и воюваха заедно, рамо до рамо, те никога не са били близки. И гледайки към Акация, спяща по корем, свила ръце под себе си, с обърнато към него лице и крак, допрян до неговия, Терон си даде сметка, че никога преди не беше мислил за Аргонавтите като за личности.

За него те винаги са били само събратята му във войната, за която са ги обучавали още от деца. А сега? Сега, сякаш очите му се отвориха.

Прокара пръсти по скулата на дълбоко спящата Акация, гледайки как се повдигат и спадат гърдите ѝ. Гледаше как миглите ѝ хвърлят

островърхи триъгълни сенки върху бледите ѝ страни. И не спираше да се удивява на храбростта ѝ. Миналата нощ готовността на Кейси да му хвърли предизвикателството го изненада. Нито една жена в целия свят не би се осмелила да се изправи срещу него, когато настроението му бе гадно, но това не спря Акация. Тя беше безстрашна. И както каза на царя, абсолютно безкористна. В нея имаше всичко, което той никога не би пожелал в своята единствена половинка, но сега не можеше да си представи живота си без нея.

Още от първата целувка аргонавтът знаеше, че Кейси му принадлежи. Много дълго, преди още да я вземе. И ако той беше обръщал повече внимание на човешката си половина, то щеше да го осъзнае още тогава, в дома ѝ, когато я целуна за първи път. Но Терон остана сляп и глух за чувствата си. Защото единствено тя можеше да освободи онази част от душата му, която беше свикнал винаги да потиска.

Кейси беше неговото проклятие. Неговата сродна душа. Неговият живот. Но Терон не можеше да направи нищо, за да я спаси.

Воинът прокара пръст надолу по рамото ѝ, след това по гърба, докато не стигна до завивката, покриваща симпатичното ѝ дупе. Отмести тъканта надолу, повдигна се на лакът и внимателно се вгледа в рожденото ѝ петно.

О, Богове! То беше съвсем избледняло. И в рамките на няколко дни, щеше да изчезне напълно.

Някой сякаш притисна гърдите му. И макар че Терон не искаше нищо друго, освен отново да влезе в нея, като по този начин я събуди, знаеше, че не трябва да го прави. Кейси трябваше да събира сили, а не да се уморява, доставяйки му удоволствие.

Хвърли поглед към прозореца и видя, че луната се е скрила и скоро щеше да настъпи утрото. Стараейки се да не я събуди, той внимателно придърпа завивката нагоре, загърна раменете ѝ и се отправи към душа.

Нейният аромат го обгръщаше, като едновременно го дразнеше и разсейваше. Стойки под горещата вода, Терон се убеди, че постъпва правилно. Царят беше прав в едно — понякога просто трябваше да направиш голяма жертва.

Спря водата, взе хавлията и подсуши косата си. Подсуши краката си и obu нови джинси. Понечи да праметне хавлията върху раменете си

и... замря.

Някой седеше на верандата му.

Ската! Беше се заблудил. Аргонавтите вече бяха тук.

Изад затворената врата на банята се чу нисък мъжки глас. А след това изненадания и предпазлив глас на Акация.

Сърцето на Терон подскочи.

Не, той сбърка. Те бяха дошли за нея.

Макар че не се беше събудила напълно, Кейси усети, че не е сама.

Скочи в леглото и се втренчи в мрака. Горещата свещ на ниската масичка в другия край на спалнята осветяваше седящия до камината мъж.

— Не, не... продължавай да спиш — произнесе мъжът с нисък глас. — Аз толкова обичам да наблюдавам невинността.

Кейси се притесни и придърпа завивката до брадичката си. Тръпките около белега ѝ се усилиха толкова, че от болка ѝ се виеше, но Акация дори не отвори уста. Някакъв вътрешен инстинкт я предупреждаваше, че трябва да мълчи.

Непознатият бавно се изправи и дори при слабия пламък на свещта тя видя, че той е просто огромен. Беше повече от два метра и излъчваше такава сила, която създаваше усещането, че само с кутрето си можеше да унищожи не само нея, а и цялата къща в допълнение.

Не, определено не беше Аргонавт. Този мъж беше... бог.

По дяволите! Значи не сънува.

Непознатият се приближи към леглото.

— Да, аз съм бог. Искаш ли да предположиш кой?

Кейси преглътна буцата в гърлото си и притисна по-здраво завивката към гърдите си, усещайки остро голотата си под тях. И с ужас помисли: „Ами ако... ако той може да вижда през завивките?“

Неканеният гост тихо и заплашително се усмихна.

— Разбира се, че мога. Но не се притеснявай, не съм дошъл тук за секс, смъртна. Имам си достатъчно мои обожателки. Освен това, гостът, дошъл в Тартар да моли за душата ти, имаше достатъчно арголейско потекло.

— Хадес! — прошепна Кейси.

Богът злобно се усмихна и кимна.

— Той самият. Бих казал, че ми е приятно да се запозная с теб, но не искам да лъжа. Аз винаги говоря само истината. А сега ме попитай, кой идва при мен? — попита я той, присвил очи.

Сърцето на Кейси затуптя силно срещу ребрата ѝ. Потърси с поглед Терон, но той не беше в стаята.

Преглътна с труд и отново погледна към Хадес:

— Никой не би дошъл при вас, за да моли за мен.

Очите му, черни като греха, заблестяха.

— Освен твоята сестра.

Вратата на банята се отвори с трясък. Терон, обут само в чифт дънки, ниско стоящи на бедрата му, с голи гърди и влажна коса, сякаш току-що излязъл от душа, се нахвърли върху бога.

Само с едно движение на ръката си, Хадес го отхвърли към стената и воинът рухна на пода. Картини и разбито стъкло заваляха като град върху него. Хадес пак протегна ръка и създаде невидим щит, който не позволяваше на Аргонавта да се изправи.

След това отново погледна към Кейси с бездушни черни очи.

— Твоята сестра склучи с мен сделка, за да можеш ти да живееш.

— Акация...

Хадес с нова сила удари Аргонавта със заряд с такава сила, че цялото тяло на Терон конвулсивно подскочи.

— Спрете! — Кейси се изправи на колене в леглото. Хадес погледна отново към нея. Знаеше, че не може да се мери с бога, но се насили да говори спокойно и безстрашно заради Терон. — Прекратете! Не го наранявайте. Аз... аз нищо не разбирам.

— А защо да очаквам да ме разбереш, човешко същество? — И Хадес се втренчи с отвращение в Терон. — След като твоят Аргонавт предпочете да премълчи за какво точно те доведе тук.

Ако тръпненето около белега ѝ трябваше да се усили още повече, то определено сега беше моментът за това. Акация погледна към Терон, който се мъчеше да се поизправи и да се подпре на стената.

— Какво не ми е разказал той?

Хадес се усмихна, и Кейси разбра, че богът изпитва наслада от случващото се.

— Аз ли да ѝ разкажа, Аргонавт? Или ти искаш сам да го направиш?

— Върни се обратно в Тартар! — изръмжа Терон.

И отново конвулсивно потръпна от силата на новия удар.

— Престанете! — Кейси безпомощно протегна ръка, напразно опитвайки се да задържи завивката си и да спре жестокия бог. — Моля ви, просто... спрете. Кажете защо той ме доведе тук.

— Не го слушай — прошепна Терон.

— За да изпълни пророчеството — каза ясно Хадес. — Произнесено преди хиляди години, когато Аталанта ми продаде душата си в замяна на своето безсмъртие. Ти си половината част от това пророчество, Акация Симополус. И доказателство за това е знакът на гърба ти. Твоята полусестра, принцеса Изадора, бъдещата царица на Арголея има същия знак. Както и ти, тя също е болна и умира. Но в нейния случай тя губи арголейската си половина, а ти — своята човешка. Поотделно вие ще умрете, но ако се съедините, ще оживее по-силната. В резултат на това Аталанта ще стане смъртна и ще настъпи краят на войната ѝ с арголейците.

Хадес кимна към Терон.

— Твоят баща, царят, изпрати този Аргонавт да те доведе тук и да те срещне със сестра ти, за да спаси нейния живот и да отнеме твоя.

Кейси бавно погледна към Терон, който стоеше със затворени очи, прислонил се до стената, притискащ с ръка корема си.

Тя очакваше, че воинът ще започне да отрича думите на Хадес и ще каже, че богът лъже, но Терон така и не си отвори устата. И дори не погледна към нея.

— Не, това... не е истина — прошепна Кейси.

— Това е чистата истина. Дори твоята сестра разбра, колко е несправедливо героите да се опитват да управляват вашите съдби. И поради това, тя дойде при мен, за да се пазари за душата ти. И го направи въпреки желанието на баща си и годеника си.

— Годеник ли? — повтори Кейси, съвсем объркана от думите на бога.

— Ама че работа — Хадес щракна с палци. — Предполагам, че твоят Аргонавт е забравил да ти каже и това. — Обсидиановите очи на бога светнаха. — Великият герой Терон трябва да се ожени за Изадора веднага след като пророчеството се изпълни.

Сърцето на Кейси се удари в ребрата ѝ със силен тласък, когато погледна към Терон. Аргонавтът не опроверга и тези думи. Дори не отвори очи. Виновното изражение на лицето му просто потвърди откровенията на Хадес.

В този миг сърцето ѝ просто се разби и милионите му късчета полетяха в краката ѝ. Болката от предателството беше толкова силна, че сякаш прониза гърдите ѝ с нож.

Хадес протегна ръката си към нея.

— Ела с мен и аз ще ти покажа истината, Акация Симополус. И когато видиш, ще повярваш.

Терон скочи на крака.

— Акация, недей!

Хадес отново стовари божествената си сила върху него и Терон отново се вряза в стената. Простена и рухна на земята, като този път върху главата му се посипаха големи парчета мазилка.

— С мен ще бъдеш в пълна безопасност, човешко същество! Давам ти дума, че и косъм няма да падне от главата ти.

Сълзите пареха в очите на Кейси, докато гледаше към протегнатата ръка на бога. Всичко, което Терон беше казал, всичко, в което тя започна да вярва, се оказа една голяма лъжа. Акация застина нерешително. Но едно, единствено нещо, споменато от Хадес се загнезди в съзнанието ѝ.

Имаше сестра. Непозната сестра, която се беше отправила в Тартар, за да откупи нейната, на Кейси, душа. Имаше поне един човек на този свят, на когото тя беше нужна.

— Нямам дрехи...

Хадес победоносно се усмихна.

— Вече имаш!

И върху Кейси се появиха широка бяла блуза и подходящи свободни панталони.

Тя отметна завивката и сложи ръката си в тази на бога.

— Акация! Недей! — извика Терон.

Тя летеше във въздуха. Отстрани се чу гласа на Хадес, но когато Кейси обърна глава, видя само гъста като супа мъгла.

— Жалко, че при теб не всичко с генетиката е наред. Ти трябваше да станеш царица.

— За какво говориш? — Богът здраво я прегърна, сякаш за да ѝ попречи да се разпадне на хиляди микроскопични молекули във времето и пространството.

— Твоята сестра е слаба. От нея ще излезе ужасна царица, но за нейно щастие, тя е родена арголейка, а ти не.

— Да, но определено притежава храброст, за да дойде при вас. Това е признак на лидерство, нали?

Той се усмихна.

— Безнадеждност. Това е думата, с която се наричат отчаяните действия. Тя е тази, която трябва да пали тамян, а не ти. И не се самозалъгвай, вярвайки в обратното.

В думите му нямаше никакъв смисъл и Кейси леко се разсея, докато се питаше защо и къде я води богът.

— За да видиш армията. И повярвай ми, скоро ще разбереш, — каза той.

— Престани да четеш мислите ми. Грубо е — озъби му се Кейси. Богът я стисна по-здраво и за секунда Кейси се изплаши, че Хадес ей сега ще разтвори ръце и тя ще се разлети на хиляди парченца. Давайки воля на темперамента си, постъпи глупаво. А богът още по-заплашително се разсмя. Звукът — дрезгав и плашещ, идваше сякаш от нищото.

— Да, от теб щеше да излезе много по-добра царица. Искрено съчувствам на демона, който ще се опита да те довърши. Знаеш ли, аз те наблюдавах тайно, чудех се как ще се подредят нещата. Другите, в миналите поколения, бяха пълно разочарование. Но ти... ти просто ще се справиш.

И тъкмо Акация се канеше да му каже да престане с играта си, когато изведнъж мъглата изчезна и двамата се озоваха на края на висока и стръмна скала. Кейси ахна и размаха ръце, опитвайки се да възвърне равновесието си. Дребни камъни се посипаха под краката ѝ и полетяха от почти сто метровата височина към обгорената долина, простираща се долу.

Хадес я дръпна назад от ръба.

— Още не сега! И не тук! Имам други планове за теб. Погледни надолу, Акация! Виж армията, която събира Аталанта. — И той показва

с дългите си пръсти към долината.

Кейси рязко пое въздух, осъзнавайки, че вижда долу хиляди демони. И вглеждайки се по-внимателно, разбра, че точно тяхната кожа създава илюзията за изгорялата земя долу. Тя отстъпи три бързи крачки назад и се блъсна в бога.

— Те не могат да те видят, смъртна, така че се вгледай по-внимателно.

Кейси трепереше, докато кръвта застиваше във вените ѝ. Толкова много демони... Чудовищата се упражняваха. Някои в ръкопашен бой, други — с мечове и оръжия, които тя не беше виждала преди. Тренираха и се подготвяха за война.

В средата стоеше жена, облечена в кървавочервена рокля, с развяващи се черни коси и даваше заповеди и нареждания.

Когато един от демоните започна да отстъпва на другия в юмручния бой, жената вдигна камшика, който стискаше в ръката си, и започна рязко да налага неумелия демон. Върху земята се проля кръв, същата като цвета на роклята ѝ.

Всичко наоколо спря, но нито един демон не се застъпи за наказания. Жената продължаваше да го удря отново и отново, докато той остана да лежи неподвижно на земята в локва кръв.

Прикрила с ръка устата си, Кейси гледаше как пребитият демон беше извлечен настрани от тренировъчната площадка. Събратята му го оставиха мъчително да се гърчи на земята и се върнаха към упражненията си.

— Знаеш ли как се става демон? — прошепна Хадес на ухото ѝ.

Тя преглътна с труд и поклати отрицателно глава.

— Демоните, това са душите на хората, хванати в капан в Полетата на Асфодел.

— Чистилището? — промълви Кейси.

— Нещо такова — весело потвърди Хадес. — Аталанта обожава да лови нещастните души и както виждаш, доста от тях е съумяла да убеди, че службата при нея е хиляди пъти по-добра от срещата с мен. Някои наистина са зли. И са изпратени тук за наказание. Други са просто глупави. С нея те се превръщат в онова, в което тя иска — силни бойци, без съвест. В чудовища. Но разбира се, има една малка уловка.

Веселието в гласа на Хадес разтревожи Кейси.

— Ако ги убият повторно, то попадат при мен завинаги. И са обречени на вечни мъки в Тартар, независимо от това, дали са виновни или не са.

— Не беше ли Бог онзи, който ѝ даде безсмъртие?

— Да. Аз съм бог, който винаги се радва на добра сделка. Така поддържам равновесието във Вселената. А нейното желание? Центърът на отмъщението ѝ? О, няма как да измислиш по-добро!

Белегът на Кейси отново започна да пулсира.

— Какво предложи тя в замяна?

— Душите на всички убити от нея арголейци, а също така и мизоси.

Кръвта на Кейси се вледени, след което сякаш ѝ прилоша.

— Защо ми показваш всичко това?

— Искam да видиш и да повярваш. — Богът се наклони към ухото ѝ. — Как мислиш, Акация, какво смята да направи тя с такава армия? Уверявам те, че тя не е само за показност. — Без да дочака отговора ѝ, Хадес се приближи, докато не притисна тялото си и гърба ѝ. Стомахът ѝ се сви. — Те ще погълнат мизосите. Ще унищожат Аргонавтите. И когато воините вече не охраняват портала, арголейците ще започнат да преминават в света на хората и там ще бъдат унищожавани направо на тълпи. А демоните ще се разпространят в Арголея като пожар.

— О, Боже! — едва имаше сили да прошепне Кейси.

Хадес се усмихна до ухото ѝ. Горещият му дъх плъзна под дрехата ѝ, разпространявайки тръпки по цялото ѝ тяло.

— Твоят човешки бог няма да им помогне. Мисля, че е време да видиш това, което Аталанта толкова ненавижда.

Сложи длани върху раменете на Акация и отново полетя заедно с нея в мъглата, докато не я пренесе на друго възвишение. Само че сега, гледката долу приличаше по-скоро на чудна фантазия — тучна зелена долина, обкръжена от гори и поляни и величествени планини със заснежени върхове. В центъра се намираше блестящ град, направен от камък, подобен на мрамор, а по главния площад сновяха хора. И освен това там, долу, имаше замък, сякаш излязъл от приказката за Пепеляшка.

Беше същият град, който Акация видя от прозорците в дома на Терон, само че сега по-близо и по-реално.

— О... Боже! — Нещо в центъра на гърдите ѝ странно се затопли. Сякаш най-накрая се беше озовала у дома.

— Впечатляващо! — изрече Хадес. — Тайрънс — белият град. Явно създаден за герои, нали? — Кейси можеше само да кимне в отговор. — Жалко, че той и цялата Арголея ще изчезнат.

— За какво говориш?

— Твоята сестра, Изадора, е единственият наследник на царството. Според арголейските закони само член на кралското семейство има право да управлява страната. Твоят баща, царят, умира от старост. А сестра ти е болна, също като теб. Ако и тя умре, без да остави наследник, управлението на Арголея ще премине в ръцете на Съвета на старейшините, които вярват, че Аргонавтите напразно ги плашат. Представи си, Акация, какво ще се случи, ако сестра ти умре.

Страхът пропълзя в гърдите на Кейси и тя разбра защо Хадес ѝ показва Подземния свят.

— Армията на Аталанта ще ги заличи от лицето на света.

— Да!

Замисли се за долината и за разбитото си сърце, което остави в една къща там долу.

— Има само един начин това да се спре — каза Хадес.

— И какъв е той?

— Потърси отговора дълбоко в душата си.

Кейси го послуша. И тогава разбра.

Решението беше само едно — сестра ѝ трябваше да живее. И сякаш чувайки го за хиляден път, пророчеството, споменато от Хадес, отново премина през ума ѝ.

А после си спомни за Терон и причината, поради която той беше изпратен да я търси. Всичките му действия изведнъж придобиха смисъл, освен едно... погледът, с който я гледаха очите му само преди няколко часа... Нещо не се връзваше.

Той я доведе тук едва вчера и все още не я беше предал на баща ѝ. И когато се прибра предната вечер у дома, беше ядосан, но не на нея, а явно на царя.

И тогава Акация разбра.

Той беше променил решението си. Още преди да се любят в неговото легло. Макар да осъзнаваше, че действията му ще обрекат на

гибел неговия свят, Терон не смяташе да ѝ позволява да умре, за да спаси сестра си. Своята годеница.

— Отговори ми само на един въпрос. Аз ли съм неговата единствена? — тихо попита Кейси, гледайки към замъка и знаейки, че Хадес чете мислите ѝ. Но тя трябваше да ги произнесе на глас.

— Да.

Тя само въздъхна.

— Отвратително подаръче от жената на моя брат. Хера знаеше, че когато Терон те намери, никога няма да позволи да изпълниш предназначението си.

Нейното предназначение. Кейси едва не се разсмя от иронията на ставащото. В този случай, откъдето и да се погледне, тя беше обречена да умре. И това беше най-отвратителното нещо, защото тя току-що беше намерила мястото си в живота и открила мъжа, за когото бе предназначена. Но животът на Акация никога не е бил лесен. Логично е и въпросът със смъртта ѝ да стои по същия начин.

Единственият въпрос беше, как щеше да стане това.

Тя погледна към стоящия до нея бог.

— Мен също ли ще ме измъчват в Тартар?

Хадес нежно се усмихна, което противоречеше на всичко, което тя знаеше за него.

— Не, ти ще попаднеш на Острова на Блажените.

Кейси погледна към замъка.

— Не звучи толкова зле.

— Не, не е. Всъщност е доста хубаво.

— И ако аз отида при нея? При сестра ми?

— Тя ще управлява до края на живота си.

Не звучеше толкова зле.

— А какво ще стане с Терон? Какво ще се случи с него?

Хадес вдигна рамене:

— Съдбата на Аргонаута изобщо не ме интересува.

— Но все пак я знаеш.

Лицето на бога придоби скучаещо изражение.

— Ако отидеш при Изадора? Нищо. За него всичко ще продължи постарому. Ако решиш да се върнеш в колонията на мизосите... — И той повдигна безучастно рамене. — Възможно е да го накажат за неподчинение на заповедта на царя.

Кейси присви очи и погледна събеседника си:

— Възможно?

Хадес се усмихна дяволито.

— Аз не съм оракул, Акация.

— Но си Бог.

— Да, но дори великите Богове не могат да виждат в бъдещето.

Нали знаеш, свобода на избора и всички онези глупости...

Свобода на избора!

Кейси погледна към долината. Затвори очи и се съсредоточи върху усещанията си. И когато не усети потръпванията около белега си, знаеше, че е получила отговор на своя въпрос.

Отвори очи и погледна към Хадес.

— Отведи ме вкъщи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Стори му се, че в гърдите го удари разряд от четиридесет хиляди волта. Което най-вероятно беше точно така.

Стиснал зъби, Терон с труд се изправи на колене и се опита да стане. Стаята се завъртя пред очите му докато главата му безсилно се люшкаше върху раменете. Простена и отново се отпусна на пода. Направи няколко дълбоки вдишвания, след което се опита отново да се изправи на крака.

Пред очите му проблясваха звезди, но той не се предаде.

С дрезгаво ръмжение най-накрая успя да се подпре на стената, целият треперещ и облян в пот. Шибан бог...

На верандата се разнесоха стъпки, няколко секунди преди да чуе познатите гласове.

— Тук съм! — опита се да извика Терон с дрезгав глас.

Вратата на спалнята се отвори. Като в мъгла успя да види влезлите Трифон, Церек и Финей.

— В името на Ада, какво се е случило с теб? — попита Церек, втурвайки се да помогне на Терон да се изправи. Финей го хвана за другата ръка.

— Никога не съм предполагал, че ще видя подобно нещо. — Подуши въздуха, наклони се по-надолу и се вгледа в косата на Терон? — Богове, опърлен ли си?

Терон възстанови равновесието си и се освободи от хватката им. От всички Аргонавти единствено Финей можеше първи да разпознае опърлената плът, тъй като сам умееше да издиша огън, също като дракон.

— Нещо такова. Кой охранява портала?

— Титус — отвърна Церек.

Добре, значи Терон просто трябваше да каже на Аргонавта, че не трябва да пуска Акация.

— Трябва да ми помогнете. Тя изчезна.

— Ние знаем — отбеляза Трифон от другата страна на стаята. Светлите му коси бяха паднали на челото, а еднодневната брада покриваше лицето му. — Деметрий и Зандер вече я търсят. Царят получи припадък. И като си спомня какво, ако се вярва на думите на Зандер, си наприказвал вчера на Леонидас, направо ти е провървяло, че нашият цар досега не те е провесил за топките. Работата ти е лоша, приятел.

— Вие откъде знаете? — удиви се Терон. — Тя изчезна преди няколко минути.

— Изадора е била тук? — попита Финей, стоящ до командира си.

— Изадора ли? — Терон огледа всички присъстващи Аргонавти, започвайки от Финей. — Не говоря за нея. А и за какво ми е...

И тогава му просветна.

— О, ската, той е взел и двете!

Главата на Терон отново се завъртя и той опря ръка на стената, за да се задържи. Когато Церек се опита да му помогне, той просто се измъкна от захвата му. С крайчеца на очите си видя как събратята му си разменят недоумяващи погледи, след което отново погледнаха към него.

— Кой, кого и къде е взел? — попита Грифон.

Тишина.

— Онази жена — отвърна Церек, започнал да загарява. — Онази смъртна, която беше тук вчера. Ах, кучи син!

— Минутка. Каква жена? — вдигна ръка и Финей.

Терон опря рамо в стената.

— Хадес беше тук.

— Ама че гадост — промърмори Церек.

— Той е идвал тук? От плът и кръв? Аз мислех, че боговете не могат да проникнат в Арголея — промърмори и Грифон.

— Хадес не е олимпиец — поясни Церек. — Входът в Арголея е забранен единствено за дванадесетте олимпийски богове. Кучи син!

Терон бавно се обърна, без да обръща внимание на коментарите им.

— Трябва да разбере къде ги е отвел. Не са в подземния свят, значи са някъде тук...

— Терон... — предупреждаващо възкликна Церек.

— ... Но не в замъка и не в храма. И на двете места има прекалено много хора. Значи трябва да е някое уединено, свещено място. Някъде... Защо не мога да се съсредоточа? — Терон притисна пръсти към челото си, след което без предупреждение ги стовари върху стената, ръмжейки от досада.

На пода се посипаха прах и още парчета мазилка.

В стаята настъпи тишина. Никой от пазителите не се осмеляваше да заговори. Защото всеки знаеше с каква лекота е способен командирът им да изтръгва крайници. А в сегашното си настроение можеше наистина да го направи.

Изведнъж, Терон разбра всичко. И вдигна рязко глава.

— Ската!

— Терон, почакай! — извика Церек, когато командирът им се хвърли към вратата.

Забравяйки за болката, Терон се спря само за да обуе ботите си в коридора и без да се бави, за да изчака останалите, извика:

— Намерете Калия и я доведете в Каменния кръг. Веднага! След което хукна.

— Къде отиваме? — попита Изадора Персефона през мъглата.

— Ще видиш. — Богинята хвана ръката на принцесата. — Почти пристигнахме.

Беше дълга нощ. Нощ, която Изадора искаше да забрави. Всеки път, когато си спомняше какво видя...

Отново ѝ се повдигна.

— Дори не си мисли да изпразниш стомаха си още веднъж, малка царице. — Персефона прегърна Изадора по-силно. Садистичния смях на съпругата на Хадес не даде възможност на принцесата да се раздели с оскъдната си вечеря, която едва успя да преглътне. — Когато всичко свърши, ти дори ще ми благодариш. Трябваше отдавна да откриеш божествената си страна и да започнеш да получаващ удоволствие.

Изадора стисна очи.

Забрави за това. За нея. За него. За това, което правеха. Мисли само за себе си, за Акация и за това, че ти я спаси.

— Ето, пристигнахме — заяви Персефона.

Мъглата се разпръсна и хладна тръпка премина през тялото на Иза. Тя видя величествените маслинови гори и заснежената планина, издигаща се в далечината. Принцесата знаеше, че все още са в Арголея, само че още не можеше да разбере къде точно. Огледа се и видя, че стои наред Каменния кръг.

— Какво е това? — Тя огледа големия плосък каменен олтар в центъра му, обкръжен от въглени, останали след традиционното погребение, на което арголейците изгаряха телата на мъртвите си. Така душите на починалите се изпращаха към Острова на Блажените. — Защо сме тук?

Персефона, извисяваща се над Изадора с цяла глава и изглеждаща, за разлика от принцесата на Арголея, като истинска царица, се усмихна.

— Защото тук трябва да стане всичко.

Реалността блъсна Изадора като леден юмрук.

— Не — и тя разтърси глава. — Вие не можете! Той обеща!

Персефона хвана принцесата за китката, преди тя да е успяла да направи дори крачка назад. Богинята, по-силна дори от Аргонавт, се вкопчи в жертвата си сякаш със стоманени клещи. Влачеше крещящата и съпротивляваща се Изадора зад себе си по прашната земя така, сякаш пленницата ѝ беше лека като перце.

— Да, принцесо, ние можем! — Персефона вдигна Изадора и я сложи върху каменния олтар толкова непринудено, както родител вдига детето си. — Пророчеството на моя съпруг е по-важно от твоите желания.

Изадора усети как Персефона притиска ръцете ѝ към камъка.

— Той ме излъга! — едва ли не изръмжа тя.

Богинята само се усмихна.

— Не е точно така. Просто той... пропусна нещо.

— Аз ще се погрижа да гори в Ада за тази лъжа — и след тези думи Изадора заплю богинята в лицето.

Злорадата усмивка на Персефона се стопи. Съпругата на Хадес бавно отпусна ръката на Изадора, за да изтрие лицето си. Принцесата се напрегна, очаквайки да последва неминуемо наказание. Не можеш да обидиш богиня и да оживееш.

Но вместо да нанесе съкрушителен удар на обидилата я, Персефона само примигна. И погледна към Изадора с леко

възхищение.

— Много добре, принцесо! Може би не си толкова безнадеждна. Хадес с удоволствие ще узнае, че под тази бяла кожа се крие железен гръбнак.

— Върви в Тартар — промърмори Изадора.

Персефона широко се усмихна.

— Непременно. Знаеш ли, на мен ми харесва там. Ако майка ми не ме прибираще обратно на няколко месеца, аз с удоволствие щях да живея там вечно. — Царицата на подземния свят рязко вдигна глава. — Ах, най-накрая! Те са вече тук.

Когато Персефона леко се отмести и се обърна, за да погледне назад, Иза най-накрая успя да зърне кои са тези „те“.

Хадес, този садистичен кучи син, тя разпозна веднага, но цялото ѝ внимание беше привлечено от брюнетката, вървяща редом с него.

Акация. Нейната полусестра.

Странен звън се надигна в гърдите на Изадора. Сякаш милиони електрически разряди проникваха във всяка клетка на тялото ѝ, предизвиквайки шум в ушите. Принцесата разпозна симптомите, защото същото беше усетила в стриптийз клуба онази нощ, когато за първи път видя Акация. Само че сега вибрациите на бръмченето се засилваха с всяка една крачка, с която сестра ѝ се приближаваше към каменния олтар.

— Спри! — извика принцесата.

Акация застина. Виолетовите ѝ очи, о, Боже, същите като на техния баща, неотлъчно я гледаха.

— Всичко е наред! Дойдох, за да ти помогна.

Паниката обхвана гърдите на Изадора, но принцесата не можеше да помръдне — Персефона така и не беше отпуснала желязната си хватка.

— Не, не е наред! Не се приближавай, ти не знаеш какво правиш!

— Не, зная — възрази Акация на сестра си. — Зная съвсем точно какво правя. Аз ще спася теб и нашия народ. — И тя отново тръгна напред. — Бръмченето се усили дотолкова, че Изадора едва дочу последните думи на Кейси. — Това е, което искам!

— Акация! Не! — От нищото на поляната изскочи Терон, но не успя да се приближи. С едно махване на ръката Хадес изгради щит

около Каменния кръг. Командирът на Аргонавтите със страшна сила се врязва в невидимата преграда, след което отскочи и падна назад. Само секунда по-късно отново беше на крака, удряйки по силовото поле и крещейки нещо с приглушен глас. След него бързешком се приближиха и останалите пазители.

— Проклети Аргонавти. Така нямат търпение да извършат нещо героическо — промърмори под носа си Хадес.

Акация спря на две крачки от Изадора. Вибрациите от бръмченето бяха станали толкова силни, че тя не можа да помръдне дори когато Персефона най-накрая отслаби захвата си и се отмести настрана. За принцесата остана само да наблюдава.

Акация хвърли последен, изпълнен с копнеж поглед към Терон, след което се обърна към сестра си. Самотна сълза се плъзна по скулата ѝ.

— Казвам се Кейси.

— Не го прави — едва успя да прошепне Изадора.

— Трябва. — Кейси хвана ръцете ѝ. В слепоочията на принцесата пукащият звук се усили, а по тялото ѝ премина мълниеносен заряд. Водовъртежът ги поде и двете, вдигна ги във въздуха и ги завъртя с немислима скорост, докато ослепителна светлина не излезе от всяка пора на принцесата. След това светът потъна в тъмнина, а единственият звук остана затихващото жужене.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Кейси рязко се събуди. И откривайки очи, първото нещо, което видя, беше небето. Кристално синьо, чисто и ясно като планинско езеро.

Значи така изглеждаше Раят!

Пое дълбоко дъх, след това още веднъж. Невероятно! Усещаше се по-добре. Умората и слабостта бяха изчезнали, а силата беше изпълнила тялото и ума ѝ.

Уха, добре! Значи Раят не бил толкова зле!

Кейси обърна глава настрани и за своя изненада забеляза Изадора, пълзяща към нея по прашната земя.

Не, не, не! Не трябваше да умират и двете. Само аз!

— Какво правиш тук? Ти трябваше да останеш там. Ти...

— Всичко е наред, Кейси. Можеш ли да се движиш? — Изадора нежно махна мръсотията от косата на сестра си.

— Да се движа ли? — Кейси се приповдигна на лакти. — Хм, не! Искам да кажа, да. Аз... — Думите ѝ заглъхнаха, когато се огледа наоколо. И двете все още стояха в Каменния кръг. Хадес и Персефона стояха настрана, а зад невидимия щит, създаден от повелителя на Подземния свят, подобни на статуи, стояха група невероятни мъже — изглежда същите онези знаменити Аргонавти.

— Еха! Какви ли не повреди стават! — Кейси докосна с треперещата си ръка главата си.

— Да, няма спор — промърмори Изадора.

Все още в мъгла Кейси потърси с очи Терон сред мъжете и доста се притесни, когато не го видя. След това сърцето на Акация трепна, видяла коленичилият Терон — безстрашният и непреклонен воин, полускрит зад тялото на Хадес, гледащ към сестрите със същото удивление, както всички останали.

Изадора се изправи и се обърна към боговете.

— Какво се случи?

— Глупав късмет — отвърна Хадес и зацъка с език. — Изглежда, че и двете се оказахте по-силни, отколкото си мислех.

Думите му привлякоха вниманието на Кейси. Усещайки неловкост, че все още лежи на земята, тя стана и изтърси праха от дрехите си.

— Не разбирам. Излиза, че пророчеството не се е изпълнило, така ли?

— Изчакай за минута.

Изадора и Кейси озадачено се спогледаха. Аргонавтите в края на щита обсъждаха нещо с приглушени гласове. И точно тогава то се случи.

От дълбините на Ада се раздаде вопъл с такава сила, че цялото царство затрепери, сякаш започна земетресение с минимум десета степен по скалата на Рихтер.

Кейси беше хвърлена към Изадора и двете сестри продължаваха да стоят вкопчени една в друга, докато трусът не премина. И когато най-накрая всичко приключи, тишината беше нарушена от доволния смях на Хадес.

— Какво беше това? — широко отворила очи попита Кейси.

— Това беше една много разярена жена. — Отвърна богът със самодоволна усмивка, обвинил ръка около талията на жена си.

— Аталанта — досети се Изадора.

— Аха! — отвърна той. — Определено си е гадно, отново да станеш смъртен.

Сестрите се спогледаха и Кейси, сякаш прочела мислите на Изадора, попита:

— Аз мислех, че една от нас трябва да... разбирате нали?

— Тази кучка Аталанта трябваше да направи така, че в света никога да не се появи идеалната арголейка, чиито половици — човешката и божествената — да са еднакво силни — поясни Персефона. — И тук нещата не опираха до чистата кръвна линия, а до душевната чистота. Смъртна и в същото време безсмъртна. Половинки на едно цяло се раждат във всяко поколение, но демоните на Аталанта ги търсеха упорито по целия свят и затова досега Избраните не се бяха срещали.

— До този ден — продължи вместо жена си Хадес. — Изобщо, в пророчеството никога не се е твърдяло, че една от вас ще умре, а само

че по-силната ще оцелее.

— Значи ме излъга — каза Изадора. — Убеди ме да заменя душата си за безопасността на сестра ми, но си знаел, че тя ще живее.

— Излъгал е силно казано — отвърна Хадес, — защото и аз не знаех със сигурност, дали сестра ти ще оживее. Искам обаче да отбележа, малка царице, че ти успя да ме развеселиш. Беше ми любопитно колко далече можеш да стигнеш, за да спасиш сестрата, която за теб беше напълно непозната.

Изадора присви очи.

— Бих казала, че по-далеч от това, няма накъде.

Хадес се разсмя и погледна към жена си.

— Изглежда, че от нея все пак ще излезе по-добра кралица, отколкото очаквахме.

— Хм! — отвърна Персефона, гледайки на Изадора отвисоко. — Времето ще покаже най-добре, предполагам.

Усетила, че на моменти не улавя същината на разговора, Кейси вдигна ръка:

— Почакайте! Аз все още не разбирам...

Очите на Хадес проблеснаха и Кейси прекъсна думите си, усетила, че търпението на бога виси на косъм. А след всичко видяно, не искаше гневът му да се стовари върху нея.

— Това „аз не разбирам“ през цялото време започна да ме отегчава, затова, позволи ми да ти поясня ситуацията, за да мога да се измъкна от тази шибана дупка и да се върна в своя свят. Твоята сестра така или иначе вече ми дължи душата си. И ще дойде ден, когато тя ще стане моя. — Хадес обходи с поглед стройното тяло на Изадора.

Действията му си спечелиха едно плясване по тила от Персефона. Ядосан, Хадес се обърна към нея:

— Ако го направиш още веднъж, кълна се...

Съпругата му само се усмихна.

— Обещания, обещания...

В очите на бога заискри желание.

— Но ти ги гарантирам.

Персефона се обърна към Кейси и Изадора.

— Моят съпруг иска да каже, че ако една от вас не падне от висока скала или не бъде блъсната от автомобил, двете ще доживеете до дълбока старост по мерките на Арголея.

Кейси ахна, усетила как се подкосяват краката ѝ.

— Петстотин години?

Персефона безразлично сви рамене.

— Може и повече.

За щастие, Изадора успя да я задържи.

— Но Изадора...

— ... е добре. Всичко е наред — успокои принцесата сестра си.
— А Аталанта?

Персефона се усмихна.

— Аталанта отново е смъртна. Тя, заедно с демоните си е изхвърлена от Подземния свят, така че, както разбрахте преди малко, това за нея не е малка криза.

— И това е всичко? — попита Кейси. Не вярваше, че всичко ще свърши така. И двете живи, но Изадора да я очаква цяла вечност в Тартар? Нечестно е. Не трябваше да бъде така.

Черните очи на Хадес станаха сериозни. Толкова, че по гърба на Кейси пробягаха тръпки. Акация разбра, че е по-добре да не пита за нищо друго.

— Не, смъртна, това не е всичко. Аталанта не може да попълва с нови души демоническата си армия, но тя и без това си има достатъчно. Дори и без божествените си способности, тя все още представлява голяма заплаха, както когато беше безсмъртна. Сега Аталанта отново може да минава през портала. И когато събере отново подчинените си, ще започне да преследва не само теб, но и всички арголейци, които може да намери... в този свят и в света на хората. И аз горя от нетърпение да видя това.

— Мизосите все още са в опасност — прошепна Кейси, размишлявайки върху думите на Хадес и спомняйки си за жителите в колонията.

— Уязвими са по същия начин, както и ти. Забавно, нали? А, и още нещо. — Лека усмивка се появи в крайчеца на устните му, когато наклони глава и се вгледа в Изадора. — Сега демоните на Аталанта не ми плащат с душите на арголейците и не могат да черпят енергия и сила от Тартар. Но те все пак трябва да се хранят, така че в менюто им сега са включени и смъртните. А тях е много по-лесно да убиеш, отколкото нечистокръвните.

На Кейси ѝ се догади при мисълта какво представляват онези чудовища и на какво са способни. Изадора, съдейки по тревогата, изписана върху лицето ѝ, си мислеше за същото.

Излъчвайки самодоволство, Хадес погледна към Персефона.

— Е, какво, любов моя, мисля, че достатъчно объркахме нещата тук, нали?

— Съгласна съм. — И Персефона сложи ръката си в тази на съпруга си.

— Почакайте! — извика им Кейси. — Защо го направихте? Защо ме доведохте тук? Със сигурност мога да твърдя, че не ви интересува дали арголейците ще победят Аталанта.

Хадес наклони глава.

— В подземния свят може да има само един безсмъртен владетел и това съм аз. Освен това заплащането... — добави той, отново оглеждайки Изадора — ... си струваше усилията да се намеся.

От гладния му поглед, обещаващ бъдещи мъчения, Кейси настръхна и без да отмества очи от него, стисна ръката на Изадора.

— О, и да не забравя за малкия проблем — самодоволно добави Персефона. — Ти и сестра ти сте Избраните, затова между вас има връзка. Не се отдалечавайте една от друга, иначе ви очакват неприятности.

Хадес се огледа със скучаещ вид.

— Стига вече с тая малка драма. Ние със съпругата ми имаме недовършена работа, преди за нея да се е появила онази зла вещица от запада.

— Хадес! — предупредително провлече името му Персефона.

Хадес се усмихна и я притегли към себе си.

— Да вървим, вещерска дъще.

Персефона с усмивка го погледна през рамо, когато Хадес я придърпа в прегръдките си и я целуна.

— Не забравяй за нашата сделка, малка царице. Един месец. — И с тези думи боговете изчезнаха.

— Един месец какво? — попита Кейси Изадора, когато останаха сами.

Принцесата пребледня и отмести очи.

— Нищо! Виж, силовото поле на Хадес изчезна.

Кейси се обърна. Аргонавтите, заедно с една разкошна красавица, бавно влязоха в кръга и се отправиха към сестрите. Всички пазители бяха високи и мускулести и всеки един от тях по-красив от следващия. Истински герои. Ако преди две седмици Кейси предполагаше, че такива умопомрачителни красавци в природата не съществуват, то сега беше заобиколена от цяла група. Бързо научи, че красавицата е личната лекарка на царя, вероятно призована да се погрижи за Изадора, след изпълнението на пророчеството.

Изадора представи Кейси на всички Аргонавти, но тя почти не обърна внимание на имената им — само протягаше ръка и се усмихваше, защото продължаваше да се оглежда и да търси сред тях Терон. Но той не се виждаше никъде.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

— Прекрасна гледка, нали?

Кейси отмести поглед от прозореца в покоите на баща си и отпусна ръце.

— Зашемятаваща.

Изадора посочи към планината Егида в далечината:

— Оттам гледката е още по-хубава, ако решиш някога да отидеш на екскурзия.

— Зная, Хадес ми я показва.

Усмивката на Изадора изчезна при споменаването на името на бога на Подземното царство. Днес бъдещата кралица беше облечена с дълга рокля в прасковен цвят с прилепнал корсаж и широки до лакътя ръкави. Светлите ѝ коси бяха свободни и падаха на красиви вълни върху гърба ѝ. Иза изглеждаше величествено, като истинска принцеса, макар че на Кейси не ѝ беше много ясно защо е необходимо да се гласи чак толкова, дори когато е сама.

Но в сестра ѝ се усещаше някаква тъга. Отначало Кейси беше убедена, че именно сделката с Хадес е причината за това. Но колкото повече я опознаваше, толкова по-силно започваше да подозира, че сделката нямаше нищо общо. Тревогата в очите на сестра ѝ беше предизвикана от нещо, което тя беше видяла в Тартар. Кейси, разбира се, питаше, но Изадора не обелваше и думичка за това. Изглежда, никога нямаше да сподели подробности.

Въздъхна и се опита да се успокои, че с времето всичко ще се нареди. Тя все още се учеше на арголейските традиции, дворцовия етикет и търсеше мястото си в този свят. Но имаше още много да учи. Кейси често скучаеше по дома си, но беше зашеметена от потока информация. Двете сестри много бързо разбраха и колко тясна е връзката им. Ако едната от тях заминеше за по-дълго време, то и при двете се връщаха симптомите на предишната им болест. Така че и двете не се решаваха да изкушат съдбата, макар че ги измъчваше любопитството колко далеч могат да стигнат една от друга и за колко

време. Но пък те вече имаха време за това — нали разполагаха с около петстотин години.

А и за тези петстотин години трябваше да се изясни какво се беше случило с Изадора и как да разтрогнат ужасния ѝ контракт с Хадес.

Кейси гледаше през високите прозорци на града долу и забеляза как една жена — гинайка — излезе от магазина, спря се на тротоара, а след това изчезна, разтваряйки се във въздуха.

Да, към това определено беше трудно да свикне. Оказа се, че в Арголея нямат нужда от автомобили или друг вид транспорт, защото жителите ѝ умееха да се пренасят от място на място така, сякаш са герои от Стар Трек. Изадора ѝ обясни, че тази способност е дар от боговете за тези, които живеят тук, в Арголея, но не и в света на смъртните. Макар че и при техните способности съществуваша ограничения. Можеше да се пренасяш от място на място, само ако се намиращ извън сграда, защото техните стени създаваха непроницаеми бариери. Но въпреки това малко неудобство, този начин на придвижване позволяваше лесно и бързо да прекосиш града от единия до другия край. И това беше направо потресаващо. Разбира се, Кейси веднага попита дали и у нея ще се прояви такъв дар. Но макар благодарение на гените ѝ такава вероятност съществуваше, досега всичките ѝ опити да го направи си оставаха неуспешни.

Просто още едно от многото разочарования в нейния живот. В нейния доста дълъг живот.

— Как е той днес? — попита Изадора, стиснала ръце зад гърба си и прекъсвайки меланхоличните мисли на сестра си.

— Добре е — отвърна тя, решила да не се тревожи, че не може да се научи. Царят умираше, затова тя се постара да узнае колкото се може повече за него, докато все още имаше време. Но това не беше лесно. Особено когато Леонидас говореше с нея, мислейки я за Изадора или заспиваше по средата на разговорите им.

— Сега спи. Попита ме кога ще бъде сватбата.

Изадора изсумтя. Тя също знаеше, че в последно време баща им ги бъркаше, макар че сестрите изобщо не си приличаха — дребничката красавица-блондинка Изадора и високата тъмнокоса и обикновена Кейси.

— Надявам се си му казала, че такава няма да има.

— Не съм сигурна какво да му кажа.

Добре, сега прозвуча толкова жалко. „Престани!“

— Кейси, Терон няма да се ожени за мен. Той никога не го е искал — тихо отвърна Изадора.

Сърцето я заболя. Кейси не го беше виждала от две седмици. Този, който преобърна света ѝ нагоре с краката се разтвори в нищото, точно преди Хадес и Персефона да изчезнат.

Акация се опитваше да не придава на този факт прекалено голямо значение, но ѝ се отдаваше трудно. Може би на него просто не му пукаше за нея, мислеше си тя. Може би тяхната връзка е съществувала само във въображението ѝ. Може би Хадес е сгрешил и Кейси изобщо не беше неговата сродна душа.

Изадора отметна назад дългата си коса.

— Той се съгласи на този брак, само защото моят баща, т.е. нашият баща смяташе, че само така може да държи юздите на Съвета. Но това повече не е проблем — аз не се страхувам от тия интриганти. В края на краищата аз съм се изправяла срещу цял бог... е, по-точно срещу двама.

Кейси сведе поглед и се закле, че те ще се срещнат още един път с този бог.

— Така си е.

Изадора притисна с ръка корема си.

— Не казвай на никого, но аз просто се тресях от страх.

— Каква е разликата. Направи го. Колко Аргонавта могат да се похвалят със същото?

— Само един.

Дочула този отговор, Кейси вдигна глава, но отново се загледа през прозореца.

— Знаеш ли, говори се, че той би разкъсал Хадес на парчета, само и само, за да те защити — продължи принцесата.

Кейси се намръщи.

— Аргонавтите са ужасни клюкари. Те изобщо не бяха там, откъде могат да знаят какво се случи?

— Клюкари? — в гласа на Изадора се прокрадна весела нотка, но тя не се усмихна. За двете седмици Кейси така и не беше видяла усмивката на сестра си. — Харесва ми. Непременно ще го използвам

някой път. — Принцесата стана сериозна. — Но ти знаеш какво се е случило нали?

Да, разбира се, че знаеше. Кейси не спираше да мисли за това, когато останеше сама. Защото тя искаше да види много повече смисъл в това, което Терон направи или е бил принуден да направи заради нея. И в такъв случай, къде е той?

— Той никога не ме е обичал — тихо добави Изадора. — Аз бях просто още едно задължение за него. А ти... ти си неговата единствена.

Кейси погледна към сестра си.

— Откъде знаеш? Защо си толкова уверена в това?

— Защото само чувството за вина е способно да го задържи далеч от теб. Терон обвинява себе си за това, че те е лъгал и те е пренесъл тук. За това, че е мислил, че може да свърши работата си, без да се интересува от последствията. Иначе отдавна щеше да е тук, обсъждайки планове с Церек и Зандер за предстоящата война. Ако трябваше да опиша Терон с една дума, щях да избира „преданост“. Той целия се отдава на това, което обича. И разбира, че те е подвел.

Кейси проследи полета на самотна птица в небето. Тя можеше да опише Терон по друг начин — горещ, сексуален, потресаващ и щедър. Но Изадора е права — предаността у него е над всичко. И сега, когато Терон сам е нарушил своите правила, вероятно не е на себе си.

— А ако той не се върне?

Изадора присви устни.

— Мислих за това. И имам една идея, ако разбира се, ти си съгласна. Ще се наложи да действаме малко подличко.

— И ти знаеш, къде е той?

Изадора кимна.

— Във всеки случай зная къде беше вчера. Орфей е получил съобщение от някой си Нико от колонията на мизосите. Към тях се е присъединил нов жител, който им помагал да построят отново онова, което било разрушено при атаката на демоните. Само че, той не е мизос. И ако може да се вярва на Орфей, новопристигналият бил прекалено едър и силен за полуарголеец.

Сърчицето на Кейси затуптя в ритъма на военен марш. Терон се е върнал в колонията? Там, където всички го презираха?

Сърцето ѝ се преизпълни с благодарност. Разбира се, че се беше върнал. По този начин аргонавтът беше решил да изкупи вината си пред нечистокръвните. Терон е отишъл там, за да им помогне да построят домовете си и да започнат всичко отначало. Нейният народ. Терон имаше намерение да ги защити.

— Единственият проблем е в това, че никой не знае къде е тази колония — завърши Изадора.

Кейси бавно се обърна към сестра си.

— Аз знам къде е.

— На това разчитах.

Терон удари с чука малко по-силно от необходимото. Гвоздеят премина през дървената дъска и излетя от другата страна. Ругаейки себе си и получената се дупка, Терон взе от торбичката на кръста си друг гвоздей и внимателно го заби. Проклети човешки алуминиеви гвоздеи! Самият аргонавт, разбира се, би предпочел железните. Или от закалена стомана.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от почивка, герой — отбеляза Ник от другия край на стаята. Заби гвоздеа в стената, която издигаха и изтри потта от челото си. — Водата е в кухнята.

— Не ми трябва вода — изръмжа Терон, докато забиваше следващия гвоздей толкова внимателно, сякаш беше от стъкло.

— Не те питах, дали ти трябва — отговори Ник. — Искаш или не завлечи си задника в кухнята. Зъл си като недоспала мечка и аз имам нужда да си почина от теб поне за пет минути.

Терон го изгледа така, сякаш той беше идиот, предизвикателно присви очи и хвърли чука в стоящия в краката му сандък с инструменти.

Ник кисело се усмихна в отговор и отново се върна към работата си.

Когато Терон се появи в колонията и предложи помощта си за възстановяването ѝ, Ник беше много изненадан. Не го попита защо е дошъл при тях и не се поинтересува за съдбата на Акация. Терон разбра, че полуарголеецът или вече знае всичко, или просто го съжалява.

Последният вариант изобщо не му хареса, но именно това неочаквано съчувствие не позволи на Терон да хване Ник и да го изхвърли през един от прозорците, скрити в каменната стена и гледащи към каньона.

— Не се надявай, че ще ти донеса — измрънка Терон. — Ако искаш да пиеш, сам ще си вземеш.

— Алилуя! — възкликна Ник, когато аргонавтът вече излизаше от стаята. — Някой гаден бог все пак е решил да се смили над мен.

Преди да се скрие зад ъгъла, Терон показа на Ник среден пръст — жест, научен от нечистокръвните.

Всъщност, не му беше ядосан истински. Докато крачеше към задната част на дома, се замисли върху странния им начин на общуване. Терон все още се държеше с Ник предпазливо, защото имаше нещо около този тип..., но бързо свикна с държанието му. Не всеки би се осмелил да хвърли ръкавицата на герой — особено на този, който води рода си от Херкулес. А Ник го беше направил още от самото начало и то без колебание.

На котлона на печката къкреше супа, но той не ѝ обърна внимание. В търсене на студената вода отвори хладилника и отново се замисли какво свързва Ник с Арголея. И както винаги при мисълта за дома, пред очите му изникна образа на Акация, лежаща в леглото му — гола и уморена след най-добрия му секс.

Гърдите му се свиха и той инстинктивно се напрегна, за миг поддал се на порива да се върне обратно при любимата си. Но воинът потисна желанието си. Споменът за болката, болката от предателството, изписана върху лицето на Кейси, когато Хадес ѝ каза истината, го преследваше като кошмарен сън. И нямаше начин самият той да си го прости.

— Как хубаво мирише!

Терон трепна при звука на гласа ѝ и разля водата по ризата и дънките си. Разбира се, че си е въобразил, но... все пак бавно се обърна и втренчи широко отворените си в очи в жената, която според него, никога не би пожелала да го види отново.

Усмивката на Кейси беше нежна и пълна с греховни обещания. И тялото на Терон реагира на нейното така, както и първия път. Още не беше успял да се опомни, когато желанието го заля и кръвта нахлу в слабините му.

Кейси приближи към печката от неръждаема стомана и отвори капака на голямата тенджерата. Парата се надигна около лицето ѝ, докато тя поемаше нейния аромат. Погледът на Терон обходи разкошната ѝ гръд, облечена в розова прилепнала тениска, и премина надолу към плавните линии на бедрата и симпатичното дупе, перфектно опънало дънките. Кръвта в слабините му забушува, докато Аргонавтът едва се съдържаше.

Кейси постави капака на тенджерата обратно с леко тракване.

— Помня, че и аз ти направих супа веднъж, но не съм сигурна, че тогава я хареса.

— Много ми хареса — без да се замисля изстреля Терон.

Акация дяволито му се усмихна.

— Хм... Не съм сигурна. Мисля, че тогава ти се наложи да я ядеш полуготова. Трябваше да я оставя още малко да ври. Нека да ти я приготвя още веднъж, ако разбира се си гладен. Аз правя всичко страхотно, но при втория опит.

Когато намекът ѝ дойде до него, членът му набъбна още повече, а едно гласче в главата му започна да вика: „*Да!*“ Но имаше една малка част от мозъка му, която все още не се бе превърнала в каша и за негово съжаление точно тази негова част се управляваше от съвестта му.

— Какво правиш тук, Акация?

Тя престана да се усмихва, карайки го да се чувства още по-голям задник. Не трябваше да флиртува с нея. Не и след като това го караше да изпитва много по-голяма болка от болката на всички синини и рани, получени в битките.

— Аргонавтите те търсят навсякъде.

Терон просто хвърли празната бутилка от вода в коша за боклук и се обърна за друга.

— Те ще се справят и без мен. Зандер е по-добър командир, отколкото си мисли.

— Деметрий всякак му пречи. Ти ли не го познаваш? — Кейси наклони глава. — Впрочем, каква е тази история с него? Изглежда Деметрий не те долюбва и ако не се върнеш, няма да съжалява за теб. И няма да е единствен.

Разбира се, Терон знаеше какво главоболие можеше да бъде Деметрий, но сега той не беше негов проблем, а на новия командир.

Терон имаше по-важна задача. Например, как да защити онези, чиито брой изобщо не беше малък, и за които толкова дълго време не правиха нищо. Но да обсъжда това с жената, която никога нямаше да може да разлюби и върху която повече нямаше никакви права, не беше много добра идея.

— Няма никаква история, само многолетна семейна вражда. Зандер знае как да се оправя с Дементрий. — И Терон мина покрай нея, възнамерявайки да излезе от стаята. — Трябва да се връщам на работа.

— Терон!

Докосването на ръката ѝ до рамото му го спря. И от това докосване, цялата му защита рухна. Терон се обърна и погледна надолу към нея. Представи си как я прегръща и целува, дълго и настоятелно, докато и двамата не забравят защо той повече не можеше да бъде с нея.

— Не бягай от мен! — помоли го Кейси. — Трябва да поговорим.

Терон затвори очи, защото го болеше дори само да я гледа.

— Акация...

— Не, не го прави — рязко отвърна тя, заставяйки го да я погледне. — Не ме успокоявай и не ми говори, че постъпвам неблагоприятно. Защото ти си неблагоприятния, криейки се тук и игнорирайки задълженията си. Моят баща умира, а Съветът диша във врата на Изадора. Дори след всичко случило се те не я считат за способна да управлява. И когато ти изчезна, Съветът обвини Пазителите в нестабилност. Ти не можеш хей така да си тръгнеш и да очакваш, че всичко ще е наред! Няма как да стане!

Терон се намръщи. Не беше сигурен, но изглежда въпреки неговите надеждите, Кейси не беше дошла тук да го търси, защото ѝ е липсвал.

— И ти ми казваш, че Изадора иска да се върна, знаейки какво се е случило между мен и теб? И ти ми твърдиш, че исках да се върна? Сега... — коремът му се присви — ... когато знаеш всичко?

— Отговорът и на двата въпроса е да.

— Толкова просто?

— Твоите задължения са над всичко онова, което се случи с нас.

Терон едва успя да осмисли това, което чуа ушите му. Кейси не го искаше.

— Няма да се оженя за Изадора — отрязва Аргонавтът. — Вече казах на царя, че няма да го направя. Още преди случката в Каменния

кръг.

— Зная. Тя също не иска.

— Не я обичам и никога не съм я обичал — бързо добави Терон.

— Приятно ми е да го чуя. Тя също не те обича. Във всеки случай не достатъчно, за да се омъжи за теб.

Терон гледаше Акация, леко зашеметен от спокойния начин, по който тя възприе признанието му. Нима чувства ѝ се бяха променили? Нима той толкова успя да разруши отношенията между тях, че връзката, която споделяха, беше изчезнала? Нещо се разби в гърдите му.

— Тогава няма никаква причина да се връщам, нали?

— Не, има една причина.

Аргонавтът затаи дъх, когато Кейси пристъпи по-близо.

— Ти обеща да ме защитиш до самия край. И понеже аз имам на разположение около четиристотин и петдесет години, докато се превърна в склерозирала старица, смятам да ти напомня да си изпълниш това обещание. Всички Аргонавти ме уверяваха, че думата ти е по-ценна и от злато. Затова, позволи ми да те попитам, защо така бързо се отказа от това си обещание, докато изпълни всички други?

Сърцето му се блъсна в гърдите веднъж, втори път...

— Това ли правя?

Тя кимна.

— Никой не те вини, Терон. Ти се оказа в задънена улица. И постъпи правилно.

Думите не можаха да излязат от гърлото му.

— Аз не...

Кейси го хвана за ръката и това докосване изпрати тръпка към всичките му оголени нерви.

— Да, ти постъпи правилно. Какво значи един живот в сравнение с множеството? Аз бих направила същото. Единствената ти грешка е, че ме излъга. Имах право сама да направя избора си. Изадора също. И от този ден ще си казваме всичко един на друг. Повече никакви тайни.

Надеждата се зароди в гърдите на Терон, макар че той се опитваше да ѝ се противопостави.

— Ти не знаеш какво говориш.

— Не, зная. Един път, но за цял живот, помниш ли? Проклятието на Хера и всичко останало. Нима си мислиш, че аз не усетих връзката

между нас онази нощ, когато се любихме? Тази, която възникна още в самото начало, но хиляди пъти по-силна? Терон. „*To pergrōtenon phugein adunaton, gios mou.*“, помниш ли?

„Не можеш да избягаш от съдбата си!“ Да, разбира се, че помнеше. Как можеше някога да го забрави?

Кейси пристъпи по-близо и от топлината на сексапилното ѝ тяло главата на Терон се замая.

— Аз съм твоята съдба, а ти — моята. Не отхвърляй онова, което ти е подарено.

Терон не искаше, но просто не виждаше друг изход.

— Акация, сега моят дълг е да бъдат тук.

— Ник не е сродната ти душа.

— Ник е мой... — Какъв беше Ник за него? — ... приятел — отвърна Терон. — Дадох му думата си. Той има нужда от моята помощ повече, отколкото ти или някой друг в Арголея.

Кейси дълго го гледа.

— Добре, значи аз също оставам.

— Не е възможно.

— Защо?

— Защото тук не е безопасно за теб. И защото Изадора се нуждае от теб.

— Ами тогава, значи твоя избор става лесен. Върни се с мен, Терон!

Кейси наистина го искаше. Четеше го в очите ѝ. Но той вече не е онзи Пазител, за когото го смятаха тя, сестра ѝ и всички останали. И ако се върнеше, щеше да стане просто един лъжец. Аргонавтът не помръдваше, макар че от сърцето му падаха парченце след парченце. Хера беше постигнала своето. Да, той намери сродната си душа, но Кейси му струваше всичко, в което вярваше. Точно както го беше замислила отмъстителната богиня.

— Не мога!

— Не можеш или не искаш?

— Не искам.

Кейси отпусна ръце:

— Разбирам.

— Акация...

Тя поклати глава и се измъкна, когато Терон поиска да я прегърне. Кейси стигна до вратата, но спря и се обърна.

— Знаеш ли, в какво е иронията? Ти каза, че проклятието на Хера касае само Аргонавтите, но никога не обясни какво се случва с втория участник в уравнението. Свобода на избора, нали така? — Кейси се усмихна тъжно. — Тъпо утешение, когато ми предстои да изживея четиристотин години, знаейки, че никога няма да обикна някой друг така, както обичам теб.

Терон застина на мястото си, усещайки рязка болка в гърдите, докато се взираше в празната врата. О, Богове, тя го обичаше! След всичко, което беше направил, и дори след всичките му лъжи! Сърцето на Терон заби силно, макар че той все още мислено продължаваше да отбелязва всичките си грешки.

„По дяволите всичко! Само тя има значение! Не я пускай да си върви!“

В никакъв случай! С нея той за пръв път се почувства жив. Разбира се, беше на повече от двеста години, но едва след като срещна Акация, се съживи. Тя го научи да прощава, показва му, че хората са толкова различни и уникални, като звездите. Доказа му, че тяхното състрадание ги прави особени, като едновременно с това му помогна да се избави от гнева и да открие в себе си човечността. Тази част от характера си, която Аргонавтът потискаше години наред.

С разтуптяно сърце Терон си спомни за времето, което прекара с Кейси. Всяка усмивка, докосване, нежен шепот и целувка. Всяко преодоляно препятствие и любовта, с която тя го обля още от самото начало. Макар че Терон не я заслужаваше.

С Акация той беше способен на всичко. Дори да води война, която не знаеше как да спечели. Но без Кейси... просто без нея нямаше причина да съществува.

„Не допускай да си тръгне!“

Не. Няма да го направи!

Терон пусна бутилката и хукна към вратата.

— Такава вкусна пилешка супа с фиде и на Олимп не можеш да намериш.

Терон се обърна и се втренчи в появилата се в кухнята дребна старица в бели въздушни дрехи. Тя седеше на масата и хапваше супа.

Аргонавтът позна гостенката. Атропос, третата от мойрите. И имаше само една причина, за да бъде тук.

О, Богове, само не сега. Не и преди да има възможност да каже на Акация, че я обича.

— Ах — измърмори гостенката, поднасяйки лъжицата към устата си. — Атропос обича минестроне, а Клото не иска да има месо в нея. Но от тази — усмихна се тя, — можеш да си оближеш пръстите.

„Не е Атропос?“

Бръчките около устните и очите ѝ проличаха, когато тя, леко намръщена, погледна нагоре към него.

— Разбира се, че не съм! Нима ти приличам на старица? И Клото przede нишката, а аз я изтеглям. Така, че синко, остава само...

— Лахезис.

Мойрата се усмихна.

— Печелиш.

— К-какво правиш тук?

Мойрите не се питат. Тяхното посещение е свещено събитие, дори те да са се явили, за да прережат нишката на твоето съществуване. Кое то, Слава на Зевс, не влизаше в задълженията на точно тази мойра.

— Стори ми се, че трябва отново да се намесвам — поясни Лахезис. — Ти си такъв инат! Но изглежда най-накрая разбра всичко сам.

— Да се намесиш? Отново?

— О, я остави! Да не би да си мислиш, че милото момиченце си е измислило всичко само?

Милото момиченце? Мариса? Тогава в селото.

Всичко си застана по местата. Терон разбра, че това е единственият му шанс да разбере бъдещето си.

— Аргонавтите...

— Имат нужда от лидера си — продължи думите му Лахезис и добави сериозно. — И твоята жена е права. Този пост не подхожда нито на Зандер, нито на Деметрий, нито на някой друг. Само ти можеш да ги водиш, Терон. Тази война ще бъде кървава и в нея ще загинат много и от двата свята. Но ако ти решиш да се откажеш от командването, поражението е гарантирано.

Терон почувства цялата отговорност, стоварена върху раменете му.

— Откъде знаеш, че ще се справя?

— Защото ти си от рода на Херкулес. Ти си способен на всичко. Сега, благодарение на твоята сродна душа, ти откри в себе си човечността, което ще те направи още по-добър лидер. Никога не се съмнявай в себе си, нито в съдбата си. Това е твой час, сине мой, също като в „Междузвездни войни“. Иди и направи това, което си длъжен.

Терон се намръщи:

— „Междузвездни войни“ ли?

Старицата завъртя очи.

— И понеже си тук използвай възможността да се запознаеш с поп културата. Ако искаш да поведеш народа си, Терон, ще се наложи да се сближиш с него. Ще разбереш, че болшинството арголейци се интересуват от човешката култура. И то толкова страстно, както ти от своята жена.

Мойрата се изправи.

— Впрочем, за нея... Не искаш ли да я спреш? Тя тъкмо тръгва към тунелите.

Терон погледна към вратата.

— Тя е моето проклятие. — *И моят живот.* Как не го беше разбрал по-рано?

— Разбира се. Защо си мислеше друго?

Наистина, защо ли?

Терон се усмихна и се хвърли към вратата.

— Почакай — извика Лахезис. — Не искаш ли да разбереш за...

Но Аргонавтът не можеше да чака. Изскочи като стрела през вратата, понесе се през къщата, спусна се от верандата, прескачайки стълбите и прелетя двора, покрай водопада и събраните край него колонисти, които го гледаха така, сякаш беше загубил ума си.

Не, не беше го загубил. Просто най-накрая го намери. В своето сърце. И дори имаше смелостта да направи онова, за което беше роден.

— Акация!

Тя стоеше близо до един от тунелите с Ник и Изадора и тъкмо се прощаваше с Мариса. Всички с удивление гледаха към воина, но на него не му пукаше. Той имаше очи само за жената — наполовина човек, наполовина арголейка, която беше завладяла сърцето му.

Премина покрай тях, взе Кейси в прегръдката си и страстно я целуна, като вложи в целувката всичко онова, което бушуваше в гърдите му.

Когато Терон се отдръпна, Кейси го погледна със замъглени очи. И при това изглеждаше толкова секси, че той за пореден път се увери, че изборът му не е бил грешка.

Избрал ли? Кого залъгваше? С Кейси изобищо нямаше избор, Слава на Хера!

— Какво правиш? — го попита Акация.

— Изпълнявам обещанието си. — Терон погледна към Ник, стоящ вдясно. Лидерът на колонистите гледаше предпазливо към Изадора, стояща от другата ѝ страна така, сякаш принцесата всеки момент щеше да се хвърли върху него и да го ухапе.

— Ще ни трябва твоята помощ — започна Терон. — Ти знаеш, какво е нужно на колонистите и как по-добре да ги защитим.

Очите на Ник пламнаха:

— Кой са тези ние?

— Аргонавтите.

Ник само дето не опули очи.

— Направо ти повярвах!

Терон погледна към Акация, която се усмихваше така, сякаш току-що бе спечелила джакпота и не можеше да повярва в собственото си щастие.

— А трябва. Ти беше права. Там съм по-необходим, отколкото тук.

— Слушай, герой...

Но Терон вече не чуваше думите на Ник. Акация прегърна любимия си през врата и придърпа устните му към своите.

— Обичам те — прошепна Терон. — И ти си права. Трябва да съм глупак, за да обърна гръб на съдбата си.

Кейси се усмихна, когато устните им се срещнаха.

— Моят глупав герой — прошепна тя. — Целият мой, за четиристотин и петдесет години. Как ще преживея такова щастие?

— Не се безпокой. Аз ще те пазя.

— Ще се пазим заедно.

— Дяволски си права!

Издание:

Автор: Елизабет Ноутън

Заглавие: Белязана

Преводач: Сия Монева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Еклиптик

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Стоян Пашкуров

ISBN: 978-619-200-007-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5847>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.